

สวท

เพื่อชีวิตที่งดงามและเป็นอิสระ

ISSN 1685-4020

ฉบับที่ ๗๐ ปีที่ ๘

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

Seeds Of Spirituality

www.sosstation.org

กระบวนการก่อการดี

‘ทำดีเพื่อพ่อ ไม่รอเดี๋ยว’

ร่วมสร้าง เครือข่ายความดี

๖๐ ปี ๖๐ ล้านความดี

นับมเกล้ายๆ ถวายในหลวง

ส่งผ่าน www.sosstation.org

สถานีแห่งความดี ความงาม ความจริง

ธรรมสวัสดิ์

หากคุณต้องการให้โลกเป็นเช่นไร หรือเดินทางไปในทิศทางใด ขอให้คุณมอบหมายไว้กับเด็ก แล้วลงทุนกับเขา เพราะการลงทุนให้เด็ก คือการลงทุนให้โลก...นั่นเอง

...

วันที่ ๒๑ ตุลาคม ที่ผ่านมา เป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพ ในปีที่ ๑๐๕ ของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี สมเด็จพระย่าของ คนไทย ด้วยสำนึกในพระเมตตาและเพื่อเป็นการแสดงกตัญญูตา แต่พระองค์ท่าน อันเนื่องมาจากทรงเป็นพระมารดาที่บ่มเพาะเมล็ด พันธุ์แห่งปัญญาในหัวใจของพระโอรสและพระธิดา ทำให้เมล็ดพันธุ์ นั้นเติบโตจนเป็นที่พึ่งพาแก่เหล่าพสกนิกรทุกถ้วนหน้ามา นานแสนนาน โครงการ บ่มเพาะ แดกหน่อ ต่อยอด เมล็ด พันธุ์แห่งปัญญา Seeds Of Spirituality ที่ย่อเป็น SOS ได้เปิดตัวขึ้นในวันที่กตัญญูต่อพระองค์ท่าน โดยสืบเนื่องจาก ๗๗ นายกรัฐมนตรี พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร ได้ปรารถนาว่า ปัญหาเด็กและเยาวชนซบซอนขึ้นทุกที ในฐานะผู้นำรัฐบาล

ท่านมีความประสงค์ให้มีการแก้ปัญหาเรื่องเด็กและเยาวชนอย่างจริงจัง เป็นผลให้ คุณหญิงสุดารัตน์ เกษราพันธุ์ และคณะทำงานเรื่องเด็กและเยาวชนของท่าน ได้เดินทางมาเสถียรธรรมสถานในนามของคณะรัฐบาล เพื่อร่วมปรึกษาหารือในเรื่องการทำงานแก้ปัญหาเชิงลึกด้านคุณธรรม จริยธรรม และหาหนทางพันทุกซ์ร่วมกัน

ข้าพเจ้าได้แนะนำว่าถ้าจะทำงานแก้ปัญหาของเยาวชน เราควรชวนเยาวชนที่แข็งแรงมาเป็นทีมงานของเราให้เขาใช้เสียงที่ตระหนักรู้ในการพึ่งพาตัวเองออกมาแลกเปลี่ยนกับคนในวัยเดียวกัน โครงการผู้นำเยาวชนจึงเกิดขึ้น เนื่องจากข้าพเจ้า

มีความมั่นใจว่ามนุษย์ทุกคนมีเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาด้วยกันทั้งนั้น จึงควรที่จะสร้างวิถีชีวิตที่ทำให้เยาวชนคนหนุ่มสาวได้มีโอกาสบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาให้เติบโต เพื่อจะได้รับร่มเงาของเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญานี้ เราจึงมีดำริให้เชิญชวนเยาวชนที่มีจิตอาสาออกไปปรับใช้คนอื่น เพื่อให้โอกาสเขาได้มาเรียนรู้ร่วมกันเพื่อที่จะถอดรหัสความรู้ว่าคนที่มึจิตที่คิดจะให้นั้นมีพื้นฐานของการเติบโตอย่างไร

จดหมายเชิญชวนฉบับแรกที่มีไปถึงเยาวชนนั้นชัดเจนและเรียบง่าย

“ในยุคสมัยที่ ‘เยาวชน’ เป็นผลของสังคมวิกฤต

บ้างร้องขอเพราะขาดแคลน บ้างตกเป็นเหยื่อเพราะเหงา

บ้างยอมจำนนปล่อยชีวิตไปอย่างไร้จุดหมาย

ทีมแต่งเพลง SOS

สังคมกำลังหาทางออกแต่เจอทางตัน
มีเยาวชนอีกมากมายที่พยายามก้าวเดิน
ในแบบของตัวเอง

เยาวชนเหล่านี้มีพลังภายในเหมือนดัง
‘เมล็ดพันธุ์’ ที่อุดมสมบูรณ์เต็มที่
ด้วยการ ‘บ่มเพาะ’ ของผืนดินและฤดู
กาลตามธรรมชาติ

เป็นเมล็ดพันธุ์ที่พร้อมจะ ‘แตกหน่อ’
เป็นต้นกล้าที่อาจหาญต่อแดดร้อนและลมแรง
มุ่งมั่นที่จะ ‘ต่อยอด’ ให้เติบโตเป็นไม้

ใหญ่ที่ให้ร่มเงาแก่สรรพชีวิตอื่น

ถ้าคุณคือหนึ่งในเมล็ดพันธุ์อันอุดม
ที่กำลังแสวงหาแบบอย่างการใช้ชีวิตอย่างมี ‘ปัญญา’
เพราะตระหนักว่า...การได้มาซึ่งอิสระและการยอมรับนั้น
ต้องเริ่มจากการ ‘พึ่งตัวเอง’ ให้ได้ ด้วยจิตใจที่เข้มแข็ง
มาร่วมกัน ‘บ่มเพาะ แตกหน่อ ต่อยอด เมล็ดพันธุ์แห่ง

ปัญญา’

เพื่อวางเส้นทางที่จะพาสังคมออกจากทางตัน และฉีกทอ
สร้างสรรค์ชีวิตที่งดงามและเป็นอิสระ”

เป็นที่น่ายินดีที่เราได้รับการตอบรับจากเยาวชนที่มีจิตอาสา
อย่างมากมาย และพวกเขาเหล่านั้นล้วนมาเป็น ‘ทุน’ เป็น ‘ทีม’ ใน
การทำงานครั้งนี้ ซึ่งสำหรับข้าพเจ้าแล้ว ‘คน’ คือทุนของงาน และ

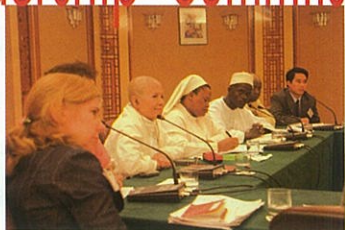
ทุนของชีวิต คือจิตที่ไม่ขุ่นมัว

เมื่อทุกคนรับทราบกำหนดการของงาน และชัดเจนในการกิจ
ของตนเองที่ได้รับมอบหมายแล้ว บ้างก็แปลงร่างเป็นมดงาน...ทำเรื่อง
เขียนจดหมายติดต่อกับ ‘เพื่อน’ อันได้แก่หน่วยงาน ภาคี และเครือข่าย
ให้ส่งเด็กและเยาวชนที่สนใจงานอาสาสมัครเข้าค่าย
ตลอดจนทีมงานที่จะเข้ามาบวกกับโครงการของเรา
บ้างแปลงกายเป็นไส้เดือน...เตรียมดินให้ร่วนซุย ซึ่ง
ก็คือเตรียมบ้านเสถียรธรรมสถานให้พร้อมรับกอง
ทัพเยาวชนในเวลาอันใกล้ในขณะที่อีกกลุ่มอันได้แก่
กลุ่มเยาวชนตอนกลางตอนปลายซึ่งเราเรียกกันง่าย ๆ ไซซ์
M และ L ่วนวุ่นอยู่กับการระดมความคิดเพื่อตั้งชื่อโครงการนี้จากแนว
คิด ‘การบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาในเยาวชนให้เติบโตขึ้น’ ทั้งนี้
ทั้งนั้นก็เนื่องจากระหว่างวันที่ ๑๔-๒๑ กันยายน ข้าพเจ้ามีนัดหมาย
เข้ารับรางวัล Spiritual Leadership Award ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา
แปดวันนี่จึงเป็นช่วงเวลาที่เยาวชนและอาสาสมัครของเราทำงานอย่าง
หนักเพื่อให้เกิดความเข้าใจในงาน
ตรงกัน และเตรียมความพร้อมที่
จะสานงานต่อภายหลังวันที่ ๒๑

พวกเราประชุมกันทุก
วันไม่มีเว้น และทุกครั้งเช่นกันที่
จะมีเยาวชนเข้าร่วมประชุมด้วย
เพราะเราเชื่อว่า...ไม่มีใครรู้เรื่อง
เยาวชนได้ดีเท่าเยาวชน ทั้งนี้

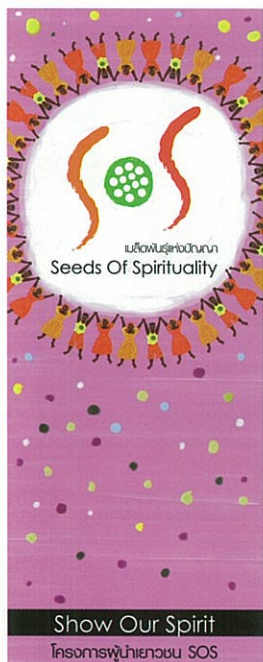

Regional Youth Leadership Summits

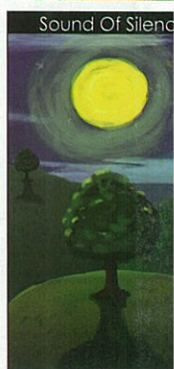
SOS ต่อยอดกับการประชุมผู้นำเยาวชนนานาชาติ

SOS

Seeds
Of
Spirituality

เรานัดกันว่าเด็กทุกคนจะต้องคิดชื่อค่ายมาเป็นการบ้านเพื่อจะร่วมกันคัดสรร แสดงความคิดเห็นกันอีกครั้ง

และก่อนขึ้นเครื่องในค่ำของวันที่ ๑๔ กันยายน ข้าพเจ้าได้มอบหมายงานและโจทย์หลายข้อ (ซึ่งขณะทำงานใช้คำว่า “คุณแม่ทิ้งระเบิดไว้”) ให้คิดและประสานต่อให้เบ็ดเสร็จ ซึ่งหากนับเป็นระเบิด คณะทำงานอาสาสมัครก็คงจะรับกันไปคนละหลายลูกทีเดียว แต่ถึงจะเป็นระเบิด ก็คงเป็นระเบิดหัวเราะเป็นแน่ เพราะบรรดามดงานของข้าพเจ้าต่างยิ้มแยมแจ่มใส แวดตาแต่ละคนเด่นระริกอย่างเพลิดเพลินด้วยการทำงานอย่างเป็นสุข สนุกกับการทำงาน

ก่อนการประชุมของคืนหนึ่ง ข้าพเจ้าบอกกับอาสาสมัครไซซ์ M และ L ว่าคืนนี้เราจะเลิกประชุมกันไว้อีกหน่อย เพราะพຽ່ງนี้หลายคนมีงานติดพัน แต่ยิ่งเด็ก เด็ก ๆ ก็ยิ่งนึกสนุก ด้วยหัวข้อการประชุมในครั้งนี้เป็นเรื่องของการตั้งชื่อค่าย อาสาสมัคร ๕-๖ คนบนโต๊ะประชุมผลัดกันเสนอชื่อที่คิดเตรียมกันมา มีเสียงเฮดังเป็นระยะ...คำที่ฟังแล้วโดนใจ...กว่าสิบชื่อ

และเมื่อใกล้เที่ยงคืน เสียงเฮค่อย ๆ เบาลง ชื่อค่ายที่ตั้งไว้ก่อนหน้าว่า SOS ถูกถอดออกมาเป็นกว่าสิบกลุ่ม และที่สุดเราก็ได้คำว่า **เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา Seeds Of Spirituality** หรือจาก **SOS** มีเสียงดังขึ้นมาว่าชื่อนี้ไม่มีแอ็กชัน มันไม่บอกข้าพเจ้าจึงแลกเปลี่ยนไปว่า จะไม่มีแอ็กชันได้อย่างไร ในเมื่อเมล็ดพันธุ์ต้องผ่านการ **บ่มเพาะ** คือเกาะเกาะตัวตนของเด็ก **แตกหน่อ** ก็คือสามารถที่จะทำงานร่วมกับคนอื่นได้ เพราะตัวตนเล็กงานจึงบวก **ต่อยอด** ได้ ก็คือมีที่ทางให้ใช้พลังงาน อาสา

ที่จะรับใช้คนอื่น ไม่รอให้ใครใช้ จึงกลายมาเป็น ‘ยอมตนให้คนใช้ ผิดคนเพื่อใช้คน และไม่รอให้ใครใช้’ ซึ่งก็มาจาก **‘บ่มเพาะ แดกหน่อ ต่อยอด’** นั่นเอง

และเมื่อได้ชื่อโครงการ **บ่มเพาะ แดกหน่อ ต่อยอด เมล็ด พันธุ์แห่งปัญญา Seeds Of Spirituality** หรือ **SOS** แล้ว ทุกคนก็ลงความเห็นว่าจะปล่อยไซซ์ (วัย) XL คือข้าพเจ้า ไปพักเสียที และก็มีเสียงหนึ่งเอ่ยขึ้นมาว่า คิดได้แล้วละว่า SOS จะเป็นที่มาของอะไรได้อีก เมื่อถามว่าได้อะไร เจ้าตัวก็ตอบเบา ๆ ว่า

“เที่ยงคืนกว่าแล้ว SOS ควรจะหมายถึง Save Our (Mae chee) Sansanee ได้แล้วนะ เพราะคุณแม่ดิ๊กมาหลายคืนแล้ว”

เป็นอันว่าเราจบการประชุมด้วยรอยยิ้มและความสำเร็จไปอีกหนึ่งเปลาะ

เมื่อได้ชื่อโครงการแล้ว งานคิดแบบโลโก้ก็ตามมา และเมื่อเคาะว่าเลือกโลโก้ได้ ขั้นตอนการออกแบบธง SOS เลื่อยึด สมุดโน้ต ก็ตามมาเป็นขบวนให้คนออกแบบได้ฝึกสมองและความอดทน

ในขณะที่พี่เลี้ยงและอาสาสมัครจากแขนงอาชีพต่างๆ ททยอยเข้ามาประจำที่เสถียรธรรมสถานเพื่อเตรียมงานด้านต่าง ๆ เช่น งานประชาสัมพันธ์ งานเอกสาร งานคอมพิวเตอร์ งานสถานที่ งานเสปียงเด็ก ๆ และเยาวชนก็ไม่น้อยหน้า ส่งความจำนงในการสมัครเข้าค่ายเข้ามาไม่ขาดสาย เครื่องโทรสารของเราทำงานหนักจนต้องจัดหาใหม่ถึงสองเครื่องเพื่อให้เพียงพอต่อการใช้งาน รวมถึงคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ เครื่องถ่ายเอกสารที่ต้องจัดหาเพิ่มเติมด้วยมีการใช้งานที่หนักกว่าปกติหลายเท่าตัว เสียงโทรศัพท์ดังตลอดทั้งวันไม่เว้นแม้

ยามคำคืนดีคืน แต่ที่น่าชื่นใจก็คือเด็ก ๆ เยาวชนและอาสาสมัคร
 ของเราทำงานกันอย่างเต็มที่และสนุกสนาน คำไหนอนนั้น--ดูจะใช้
 ได้ดีในยามนี้ เพราะหลาย ๆ ครั้งในเวลาหลังเที่ยงคืนเมื่อเสร็จการ
 ประชุมงานกับเด็ก ๆ ข้าพเจ้าผ่านไปที่ศูนย์บัญชาการ SOS team
 ของพวกเขา ภาพที่เห็นจนคุ้นตาก็คือ บางคนฟูบอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์
 บางคนนอนหลับคุดคู้อยู่ได้โต๊ะ
 โดยคอมพิวเตอร์กระเป่าหิ้วยังเปิดค้าง
 อยู่ บางคนเอาเก้าอี้มาต่อกันหลาย ๆ
 ตัวเข้าเพื่อทอดตัวยาว หลังสั๊กบิเพื่อ
 ที่อีกสักชั่วโมงจะลุกขึ้นมาทำใหม่ ด้วย
 เวลาไม่ค่อยทำ และงานก็ใกล้เข้ามา
 ทุกขณะจิตซึ่งทำให้หมดคำถามในพลัง
 และศักยภาพของเด็ก ๆ ว่ามีมากมาย
 เพียงใด และเปี่ยมไปด้วยจิตอาสา
 เพียงไหน

หนึ่งเดือนผ่านไป ค่าย SOS
 จบลงแล้ว ทว่าเมล็ดพันธุ์ที่ได้รับการ
 บ่มเพาะนั้น...แตกหน่อสู่การต่อยอดไปในเครือข่ายต่าง ๆ อย่างน่า
 ชื่นใจ

ด้วยกว่าหนึ่งเดือนผ่านไป เด็ก ๆ และเยาวชนกว่าร้อยประสาน
 ภาคีได้กว่าห้าแสนคน ทั้งเรายังต่อยอดด้วยการทำงานบวกกับ สสส.
 (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ) โดยเข้าเป็นหนึ่งใน
 ในภาคีที่เคลื่อนโครงการ ‘๖๐ ปี ๖๐ ล้านความดี น้อมเกล้าฯ ถวาย

๖๐ ปี ๖๐ ล้านความดี น้อมเกล้าฯ ถวายในทศวรรษ
 โครงการมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๐ ปี
 ๖๐ ปี ๖๐ ล้านความดี น้อมเกล้าฯ ถวายในทศวรรษ

- บริษัทดีเอ็มดีเอฟซี
 รมและผลิตภัณฑ์ของกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์
 เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระราชินี ๕๐ ปี กรมการค้าระหว่างประเทศ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๘ วันครบ ๖๐ ปี ๕ ธันวาคม
- บริษัทเคทีซี
 ธนาคารและสถาบันการเงินที่ให้บริการแก่ประชาชนและภาคธุรกิจทั่วประเทศ
 ๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ วันครบ ๖๐ ปี กรมการค้าระหว่างประเทศ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ วันครบ ๖๐ ปี กรมการค้าระหว่างประเทศ
- บริษัทดีเอ็มดีเอฟซี
 บริษัทดีเอ็มดีเอฟซี จำกัด (มหาชน) บริษัทดีเอ็มดีเอฟซี จำกัด (มหาชน) บริษัทดีเอ็มดีเอฟซี จำกัด (มหาชน)
 ๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ วันครบ ๖๐ ปี กรมการค้าระหว่างประเทศ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ วันครบ ๖๐ ปี กรมการค้าระหว่างประเทศ
- 60 ปี 60 ล้านความดี น้อมเกล้าฯ ถวายในทศวรรษ
 โครงการมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖๐ ปี กรมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์
 เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระราชินี ๕๐ ปี กรมการค้าระหว่างประเทศ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ วันครบ ๖๐ ปี กรมการค้าระหว่างประเทศ

ในหลวง' กับทั้งยังมีแผนการทำงานอันเป็นการต่อยอดเมล็ดพันธุ์แห่ง
ปัญญาตลอดทั้งปี คือนับจากเดือนธันวาคมศกนี้ถึงศกหน้า นับจาก...

ธันวาคม ๒๕๔๘...วันที่ ๕ วันพ่อแห่งชาติ การแสดงละคร
ถอดรหัสความกตัญญู เรื่อง 'We Are Khun Thongdang'

วันที่ ๒๖ ธ.ค. เพื่อความรู้รักสามัคคี เด็ก ๆ และเยาวชนจะ
ร่วมแรงร่วมใจกันปลูกต้นไม้หนึ่งล้านต้นหนึ่งล้านความดี เพื่อทดแทน
ชีวิตของเพื่อนผู้สูญเสียชีวิตนับล้านคนทั่วโลกจากภัยธรรมชาติ เพื่อ

ให้เด็ก ๆ และเยาวชนคนหนุ่มสาวตระหนักรู้ว่า
พวกเขาทุกคนต้องเคารพธรรมชาติภายใน และ
เรียนรู้ที่จะอยู่กับธรรมชาติภายนอกอย่างไร
และตลอดทั้งเดือนนับจากวันที่ ๑ ธันวาคม ร่วม
แสดงและรวบรวมความกตัญญูผ่านการจารึกชื่อ
และความดีบน 'ทองแดง' แล้วหลอมรวมสู่การ
สร้าง อนุสาวรีย์ 'พ่อ' อนุสาวรีย์มีชีวิต...ที่

เป็นความดี ความงาม ความจริงของ 'ลูก' ในโครงการ 'ทำดีเพื่อ
พ่อ...ไม่รอเดี๋ยว'

และปี ๒๕๔๙ มกราคม (วันเด็กแห่งชาติ) กับังงาน World
Music 'เพลงของพ่อ' ดนตรีเพื่อการเติบโตทางจิตวิญญาณของ
เยาวชนจะกระหึ่มไปทั่วโลก

กุมภาพันธ์ (วันมาฆบูชา-วันแห่งความรัก) 'รักกับเซ็กซ์' สอง
สิ่งที่เหมือนใช่...แต่ไม่ใกล้เคียง ธรรมชาติที่เยาวชนต้องเรียนรู้

มีนาคม (วันสตรีสากล) 'เยาวสตรี...สู่สตรีสากล'

เมษายน 'ครอบครัวแข็งแรง เมืองไทยแข็งแรง'

พฤษภาคม วันวิสาขบูชา... ‘สัจจะอธิษฐาน : ทำดีไม่ต้อง
เดี๋ยว ‘ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางของพุทธศาสนาโลก’ และ ‘ชาติ-
กาล ๑๐๐ ปีพุทธทาสภิกขุ’

มิถุนายน ‘ประชุมผู้นำเยาวชนนานาชาติร่วมกับผู้นำเยาวชน
ไทย’ ถลองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี เพื่อวางแผน Global Youth
Leadership Summit ณ เสถียรธรรมสถาน ประเทศไทย

กรกฎาคม ‘เมล็ดพันธุ์แห่งความดีอกงาม’

สิงหาคม (วันแม่แห่งชาติ) ‘เจ้าคือเลือดเนื้อของแม่’ ‘ประชุม
Global Youth Leadership Summit’ ที่สำนักงานใหญ่ องค์การ
สหประชาชาติ ณ มหานครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา

กันยายน (วันเยาวชนแห่งชาติ) ‘ศีลธรรมของยุวชน คือ
สันติภาพของโลก’

ตุลาคม (วันปิยมหาราช/วันระลึกถึงสมเด็จพระเจ้า ๑๐๖ ปี)
‘เยาวชนไทย...เป็นไท...ไม่เป็นทาส’

พฤศจิกายน (วันลอยกระทง) ‘สายธารแห่งปัญญา’

ธันวาคม วันที่ ๕ พบกันในวันเปิดอนุสาวรีย์ ‘พ่อ’ อนุสาวรีย์
มีชีวิต...ที่เป็นความดี ความงาม ความจริง ของ ‘ลูก’

...
เพราะสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี สิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้จะมีได้อย่างไร

จากการบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์ จนมีการแตกหน่อ และเริ่ม
เห็นผลจากการต่อยอดในวันนี้ แน่แน่นอนกว่า...สิ่งนี้ย่อมมีที่มา...

SOS เกิดขึ้นได้...มิใช่ด้วยความบังเอิญ !
กฎอภิปัจจัยตา...นั่นแล้ว...คือคำตอบ

เมื่อปี ๒๕๔๓ ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ติดตามไปร่วมการประชุมเพื่อสานติภาพโลกของผู้นำจิตวิญญาณและศาสนาแห่งสหัสวรรษ (The Millennium World Peace Summit of Religious and Spiritual Leaders) จัดโดยองค์การสหประชาชาติ เป็นครั้งแรกที่ผู้นำทางจิตวิญญาณและศาสนาทั่วโลกมาร่วมกันหาทางออกในการยับยั้งความรุนแรงที่จะเป็นชนวนไปสู่สงคราม และพร้อมจะร่วมสร้าง

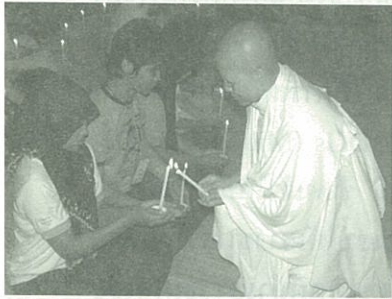

สันติภาพที่ยั่งยืนให้เกิดขึ้นในโลก และบทสรุปหนึ่งของการประชุมได้แก่ความสำคัญของสตรีที่จะมีส่วนช่วยเยียวยาสังคม ลดความขัดแย้ง และสร้างสันติภาพ พลังของผู้หญิงจะนำมาซึ่งพลังแห่งความสงบสันติ ในขณะที่การประชุมครั้งนี้มีผู้เข้าร่วมประชุมที่เป็นผู้นำทางจิตวิญญาณและศาสนาเพศหญิงอยู่เพียงร้อยละ ๑๕ หากทว่าโอกาสที่

น้อย แต่มีการรวมตัวที่แน่นกลับเป็นแรงผลักดันให้พวกเราสร้างโอกาสที่จะพบปะพูดคุยกันอย่างเป็นทางการ และทำให้เกิดการประชุมผู้นำสตรีทางศาสนาและจิตวิญญาณเพื่อสานติภาพโลก (The Global Peace Initiative of Women Religious and Spiritual Leader) ที่จัดขึ้นระหว่างวันที่ ๖-๙ ตุลาคม ในปี ๒๕๔๕ การทำงานที่ผ่านมาของข้าพเจ้ากับเพื่อนในทุกศาสนาทุกความเชื่อ นั้นมีความมั่นใจร่วมกันว่า เราจะทำให้โลกนี้มีคนรับไม้ผลัดสำคัญคือเยาวชนคนหนุ่มสาวที่ต้องตระหนักรู้ และตื่นขึ้นในขณะที่เขากำลังใช้ชีวิตอยู่ในสังคม

เพื่อที่จะนำสันติภาพมาสู่โลกโดยการลดตลกร้ายและความเฟื่องโทษ
จากนั้น ชีวิตการเดินทางเพื่อไปทำงานกับเยาวชนทั่วโลกของ
ข้าพเจ้าก็เริ่มขึ้น โดยครั้งแรกเกิดขึ้นในทวีปแอฟริกา คือ การประชุม
สุดยอดผู้นำเยาวชนแอฟริกัน (Pan-African Youth Leadership
Summit) -- ณ เมืองดักการ์ ประเทศเซเนกัล มีเยาวชนจาก ๔๘
ประเทศ ทวีปแอฟริกาและเยาวชนนานาชาติจากทั่วโลก จัดโดย
รัฐบาล และมีประธานาธิบดีเป็นเจ้าภาพการประชุม โดยมี UNDP
(United Nation Development Program) ซึ่งเป็นองค์กรหนึ่งของ
องค์การสหประชาชาติ ร่วมกับ GPIW (The Global Peace Initia-
tive of Women) และองค์กรภาคเอกชน ให้การสนับสนุนเพื่อ ให้
เกิดกระบวนการที่บรรลุสัมฤทธิ์ผลของ MDGs (Millennium De-
velopment Goals) ซึ่งการประชุมครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้นำสำเนาของ
ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีแห่งประเทศไทยไปมอบให้เยาวชนทั่วโลกด้วย
ถัดจากนั้นมีการจัด การประชุมสุดยอดผู้นำเยาวชนเอเชีย
(Pan-Asia Youth Leadership Summit) -- ณ เมืองฮิโรชิมา
ประเทศญี่ปุ่น เมืองที่ลูกระเบิดปรมาณูลูกแรกของโลกถูกหย่อน
ลงและทำลายเมืองทั้งเมืองให้หายไปในวันพิริบตา นำมาซึ่งความสูญเสีย
อย่างมากมายมหาศาล กลายเป็นหน้าประวัติศาสตร์ที่โลกไม่อาจลืม
การประชุมครั้งนี้ต่อเนื่องจากการประชุมสุดยอดผู้นำเยาวชนแอฟริกัน
จากนั้นก็มาถึง การประชุมสุดยอดผู้นำเยาวชนละติน
อเมริกันและแคริบเบียน (Pan-Latin American and Carib-
bean Youth Leadership Summit) -- ณ เมืองเบโล ฮอริซอนจิ
ประเทศบราซิล เป็นการประชุมต่อเนื่องในระดับภูมิภาคเพื่อผลักดัน

MDGs สู่ภูมิภาค และคัดสรรผู้นำเยาวชนเพื่อการประชุมเยาวชนโลก ณ องค์การสหประชาชาติ ณ กรุงนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา และล่าสุด การประชุมสุดยอดผู้นำเยาวชนแอฟริกัน ครั้งที่ ๒ (the 2nd Pan-African Youth Leadership Summit) -- ณ เมืองไอเฟรน ประเทศโมร็อกโก ที่พระมหากษัตริย์แห่งประเทศโมร็อกโก โมฮัมมัดที่ ๖ เป็นประธานและเจ้าภาพ เป็นการประชุมเพื่อคัดสรรผู้นำเยาวชน เพื่อการประชุมเยาวชนโลก ณ องค์การสหประชาชาติ ณ กรุงนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งจะจัดขึ้นในปีหน้า

ย้อนกลับมายังประเทศไทยของเราในวันนี้ที่สนามบิณสูวรรณภูมิพร้อมเปิดประตูรับผู้คนจากทั่วทุกแถบทวีปสู่ประเทศไทย ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่ารัฐบาลไทยจะจัดการประชุมนานาชาติเพื่อสร้างเยาวชนในประเทศของเราให้ก้าวไปสู่การประชุมเยาวชนโลกในเดือนมิถุนายนที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นการประชุมเตรียมความพร้อมผู้นำเยาวชนจากทุกภูมิภาคในมิติทางจิตวิญญาณเพื่อสร้างความมั่นคงภายใน และระดมความคิดเพื่อเตรียมวาระการประชุมในการประชุมสุดยอดผู้นำเยาวชนโลก Global Youth Leadership Summit ณ องค์การสหประชาชาติ ณ กรุงนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ในเดือนสิงหาคม ปี ๒๕๔๙ จากประสบการณ์การทำงานกับเด็กเยาวชนทุกศาสนา...นำมา

สู่การถอดรหัสความรู้เป็นบ่มเพาะ แดกหน่อ ต่อยอด เมล็ดพันธุ์
แห่งปัญญา Seeds Of Spirituality -- SOS...

ทุกอย่างย่อมมีที่มา ดังกลุ่ที่ปัจเจกต่างไว้...

สิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมีตามมา...ไม่น่าแปลกใจ

หากทุกฝ่ายมีใจ และเปิดใจที่มี...พร้อมพลีซึ่งความกตัญญู
ที่มีอยู่ในทุกคน...ออกมานึกกำลังครั้งใหญ่มอบถวายแด่พระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ พ่อของแผ่นดิน พ่อของเราทุกคน ไม่ว่าจะ
เป็น...

รู้รักสามัคคี

ร่วมกันสร้างเยาวชนไทยให้แข็งแรง...กายพร้อม...ใจพร้อม
...สังคมพร้อม ร่วมจัดทำ Road Map ยุทธศาสตร์การพัฒนาเด็ก
และเยาวชนให้เป็นวาระแห่งชาติ

ดังได้กล่าวแล้วว่า...การลงทุนให้เด็ก คือการลงทุนให้โลก

ใครมีใจ...ก็ขอให้ช่วยใส่ใจลงในตัวเด็กและเยาวชน แล้วไว้
ใจเถิดว่าเขาทำให้โลกใบนี้ดีขึ้นได้ เพียงแต่เราผู้ใหญ่ต้องเห็นเขาเป็น
ปัจจุบันของแผ่นดินที่ต้องลงทุนทันที

เริ่มที่หนึ่ง...แล้วนับต่อ...บวกให้เพิ่ม...เติมด้วยใจ

เสถียรธรรมสถานทำงานเพื่อมนุษยชาติมากกว่า ๑๘ ปีโดย
ไม่ต้องมีสาขาได้ก็เพราะมีสื่อเป็นตัวสนับสนุน ฉะนั้น หากวาระนี้จะ
ได้ปาฏิหาริย์แห่งสื่อร่วมมือช่วยด้วย...

เราอาจพลิกแผ่นดิน...กู้วิกฤตโลกได้...ไม่เกินกำลัง

● แม่ ชี ศัน ส นี ย์ เ ส ถี ย ร สู ต ●

สวท

**นิตยสารเพื่อชีวิต
ทิ้งดงามและเป็นอิสระ
ปีที่ ๘
ฉบับที่ ๗๐ ๒๕๔๘**

ผู้ก่อตั้ง แมซซันสนีย์ เสถียรสุด

อาสาสมัครกองบรรณาธิการ แมซซันสนีย์ แก้วประกาศ

พิกุล วิภาสประทีป สันสนีย์ สีตะปิ่นย์ เมอลเลอร์ ช่อมภา
วิริยานนท์ สุนทรี คล้ายบัณฑิตย์ พรรณวดี อมรมณีกุล ลมทอง
ทองนอก สุชาติ หงษา กรทอง กรมสุริยศักดิ์

อาสาสมัครถ่ายภาพ บัณชुरย์ เกตุวงษ์ โยธิน สกุลเกษวีรรณ
มนตรี ศิริธรรมปิติ พรรณวดี อมรมณีกุล

ที่ปรึกษาฝ่ายต่างประเทศ ดุ้มระย้า มังคละพฤษ์

ที่ปรึกษาฝ่ายกฎหมาย นางเยาว์ สุนทรนันท์

ฝ่ายประชาสัมพันธ์ สายน้ำผึ้ง รัตนงาม

เจ้าของ เสถียรธรรมสถาน ๒๔/๕ ซอยวิชรพล ถนนรามอินทรา
๕๕ แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๑๐-๖๖๙๙ โทรสาร ๐-๒๕๑๙-๔๖๓๓

e-mail address: savikamag@yahoo.com

พิมพ์ บ. แปลน พรินท์ติ้ง จำกัด โทรศัพท์ ๐-๒๒๘๗-๑๓๗๗

ราคาทุน ๓๐ บาท

โครงการบ่มเพาะ: แตะหน่อ ต่อยอด เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา Seeds Of Spirituality -- SOS

แผนงานของ SOS Station

สถานีแห่งความดี ความงาม ความจริงของคนหนุ่มสาว

เป้าหมาย : เครือข่ายความดี ๖๐ ปี ๖๐ ล้านความดี น้อมเกล้าฯ ถวายในหลวง
๕ ธันวาคม ๒๕๕๘ - ๕ ธันวาคม ๒๕๕๙

ธันวาคม ๒๕๕๘...วันที่ ๕ วันพ่อแห่งชาติ การแสดงละครถอดรหัสความกตัญญู เรื่อง 'We Are Khun Thongdang' **วันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๘** เพื่อความรู้รักสามัคคี เด็ก ๆ และเยาวชนจะร่วมแรงร่วมใจกันปลูกต้นไม้หนึ่งล้านต้นหนึ่งล้านความดี เพื่อทดแทนชีวิตของเพื่อนผู้สูญเสียชีวิตนับล้านคนทั่วโลกจากภัยธรรมชาติ เพื่อให้เด็ก ๆ และเยาวชนคนหนุ่มสาวตระหนักรู้ว่า พวกเขาทุกคนต้องเคารพธรรมชาติภายใน และเรียนรู้ที่จะอยู่กับธรรมชาติภายนอกอย่างไร และตลอดทั้งเดือนนับจากวันที่ ๒ ธันวาคมร่วมแสดงและรวบรวมความกตัญญูผ่านการจารึกชื่อและความดีบน 'ทองแดง' แล้วหลอมรวมสู่การสร้าง อนุสาวรีย์ 'พ่อ' อนุสาวรีย์มีชีวิต...ที่เป็นความดี ความงาม ความจริงของ 'ลูก' ในโครงการ 'ทำดีเพื่อพ่อ... ไม่รอเดี๋ยว' **ปี ๒๕๕๙ มกราคม** (วันเด็กแห่งชาติ) กั๊งาน World Music 'เพลงของพ่อ' ดนตรีเพื่อการเติบโตทางจิตวิญญาณของเยาวชนจะกระหึ่มไปทั่วโลก **กุมภาพันธ์** (วันมาฆบูชา-วันแห่งความรัก) 'รักกับเช็ทซ์' สองสิ่งเหมือนใช้...แต่ไม่ใกล้เคียง ธรรมชาติที่เยาวชนต้องเรียนรู้ **มีนาคม** (วันสตรีสากล) 'เยาวชนสตรี...สู่สตรีสากล' **เมษายน** 'ครอบครัวแข็งแรง เมืองไทยแข็งแรง' **พฤษภาคม** วันวิสาขบูชา... 'สัจจะอริยฐาน : ทำดีไม่ต้องเดี๋ยว' 'ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางของพุทธศาสนาโลก' และชตทกาล ๑๐๐ ปีพุทธทาสภิกขุ **มิถุนายน** 'ประชุมผู้นำเยาวชนนานาชาติร่วมกับผู้นำเยาวชนไทย' ฉลองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี เพื่อวางแผน Global Youth Leadership Summit ณ เสถียรธรรมสถาน ประเทศไทย **กรกฎาคม** 'เมล็ดพันธุ์แห่งความดีอกงาม' **สิงหาคม** (วันแม่แห่งชาติ) 'เจ้าคือเลือดเนื้อของแม่' 'ประชุม Global Youth Leadership Summit' ที่สำนักงานใหญ่ องค์การสหประชาชาติ ณ มหานครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา **กันยายน** (วันเยาวชนแห่งชาติ) 'ศีลธรรมของเยาวชน คือสันติภาพของโลก' **ตุลาคม** (วันปิยมหาราช/วันระลึกถึงสมเด็จพระเจ้า ๑๐๖ ปี) 'เยาวชนไทย...เป็นไท...ไม่เป็นทาส' **พฤศจิกายน** (วันลอยกระทง) 'สายธารแห่งปัญญา' **ธันวาคม** วันที่ ๕ พบกันในวันเปิดอนุสาวรีย์ 'พ่อ' อนุสาวรีย์มีชีวิต...ที่เป็นความดี ความงาม ความจริงของ 'ลูก'

สารบัญ

เรื่องพิเศษ

SOS สัญญาณใจ-สัญญาณใจ

ไม่มีที่สุด ไม่มีประมาณ

กะเกาะใจวัย S

ก้าวกล้า...เพื่อก้าวแกร่ง

จากใจวัย M

พี่เลี้ยงร่วมแรง...ร่วมใจ

เปิดใจคนวัย L

แต่ละมุมมองของพี่ใหญ่

วาทะพุทธกาล

ศีลธรรมของยุวชน คือสันติภาพของโลก

เล่าสู่กันฟัง

คนเยี่ยมค่าย

เปิดสมุดบันทึกความดีออนไลน์

‘ความดี’...เรื่องนี้ต้องขยาย

ปากการับเชิญ

We are SOS...YES !

ห้องแห่งลมหายใจ

เจ้าดอกไม้บานเจ้าเอ๋ย

๒๒

๖๗

๑๐๓

๑๑๙

๑๓๐

๑๓๑

๑๓๘

๑๔๘

๑๕๓

เรื่องพิเศษ

‘จิตอาสาภาคี’

SOS

สัจญาณใจ-สัจญาใจ ไม่มีที่สุด...ไม่มีประมาณ

“...เราเป็นไท ไม่เป็นทาส...เราบ่มเพาะ แดกหน่อ ต่อ ยอด เป็นเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา...Seeds Of Spirituality...”

“...คนเราทุกคนมีเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาด้วยกันทั้งสิ้น ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละคนจะหมั่นรดน้ำพรวนดินให้เจริญงอกงามได้อย่างไร เท่านั้น”

แม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุด
งานพุทธสาวิกา ปี ๒๕๕๑

โลกกำลังเผชิญภัยพิบัติทั้งทางธรรมชาติ และสงคราม ความขัดแย้ง เยาวชนเป็นกลุ่มคนจำนวนมากที่สุดคือถึงครึ่งหนึ่งของโลก จึงไม่น่าแปลกที่โลกจะตระหนักว่าเยาวชนจะเป็นทั้งเหตุ และผลของสังคมโลกที่ไร้สันติภาพ

ขณะที่โลกกำลังแสวงหาสันติ ความดี และคนดี ในวันที่ ๒๐ ตุลาคมปีนี้ องค์การยูเนสโกแห่งสหประชาชาติได้ประกาศเกียรติคุณยกย่องคนไทยท่านหนึ่งให้เป็นบุคคลสำคัญของโลก นั่นคือ **ท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุ** ซึ่งในหลากคำสอนของท่านที่เป็นสากลและมีคุณค่ายิ่งต่อโลกปัจจุบันนั้นเกี่ยวเนื่องกับเยาวชน *‘โลกรอดได้ด้วยกตัญญู’* และ *‘ศีลธรรมของเยาวชน คือสันติภาพของโลก’*

ขณะเดียวกัน ปีนี้เป็นปีที่ชาติไทยครบวาระ ๑๐๐ ปี แห่งการประกาศเลิกทาส แต่สภาพการณ์ของชาติกลับเป็นที่น่าวิตกยิ่งด้วยคนไทยกลับไม่เป็นไท แต่มีชีวิตเป็นทาส เช่น ทาสวัตถุนิยม, ทาสอบายมุขสิ่งเสพติด ทาสความเชื่องมง่าย ทาสสื่อลามก ทาสอารมณ์ เป็นต้น สะท้อนให้เห็นเส้นทางวิกฤต ลื่นความเป็นไท ลื่นชาติ ลื่นศักดิ์ศรี ลื่นอิสรภาพ และลื่นความงดงามของชีวิต

เสถียรธรรมสถาน ชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อสานตักกับ ๑๘ ปีแห่งการทำงานอันศักดิ์สิทธิ์ เรียนรู้เรื่องชีวิตตั้งแต่เกิดจนตาย ในนามการศึกษาที่มีชื่อว่า ‘สาวิกาสิกขาลัย’ การศึกษาที่ถอดรหัสความรู้จากธรรมชาตินมาเป็นศิลปะในการครองชีวิตแบบเรียบง่าย ไกลซ์ิตธรรมชาตินำเสนอเป็นธรรมบริการหลากหลายรูปแบบ ตามความแตกต่างในวัยและความสนใจของคนในสังคมทุกกลุ่ม ด้วย

สื่อธรรมบรรณาการอันทันสมัยทุกช่องทาง ซึ่งนับวันผู้คนจะตระหนักถึงธรรมะ-ธรรมชาติในฐานะวัคชินคุ้มกันชีวิตและสังคมกันมากขึ้นทุกที

เยาวชน คืองานเรียนรู้ที่เสถียรธรรมสถานได้ให้ความสำคัญยิ่งมาโดยตลอดทั้งในเชิงลึกและเชิงราบ ไม่เพียงในระดับชาติ แต่ต่อยอดถึงการทำงานในระดับโลกอีกด้วย

เมื่อรัฐบาลไทยเล็งเห็นถึงความสำคัญของงานเยาวชนในชาติและนานาชาติ โดยมีดำริให้เสถียรธรรมสถานร่วมหาหนทางแห่งสติปัญญาร่วมแก้ปัญหาเยาวชนให้เป็นวาระแห่งชาติ และด้วยความสอดคล้องและลงตัวของปัจจัยและเวลา...

โครงการ **ผู้นำเยาวชน บ่มเพาะ**
แตกหน่อ ต่อยอด เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา จึงเกิดขึ้น

SOS ทำไม ?

ทำไม SOS ?

คือคำถามที่ถูกโยนลงบนโต๊ะประชุมขึ้นปีที่ ๙ ของการผลิตสื่อเพื่อชีวิตที่งดงามและเป็นอิสระของเสถียรธรรมสถาน ที่มีชื่อว่า ‘สาวิกา’ หลังจากโจทย์เรื่องเยาวชนถูกตั้งขึ้นเป็นประเด็นพูดคุยของสมาชิกรอบโต๊ะ ยิ่งดึก ตัวหนังสือและศัพท์ทั้งไทยและเทศนับสิบนับร้อยถูกยกออกมาจากพจนานุกรมและสมองของสองวัยรุ่น (เยาว์และยาว) เพียงเพื่อให้ได้แนวคิดและกระบวนการ

การนำธรรมะ-ธรรมชาติดอกเป็นธรรมบริการแต่เยาวชน ซึ่งต้อง
สนุกสนานด้วยมิติทางสติปัญญา

ค่ายผู้นำเยาวชน บ่มเพาะ แดกหน่อ ต่อยอด เมล็ดพันธุ์
แห่งปัญญา จึงเกิดขึ้นโดยใช้ภาษาอังกฤษที่สั้นและโดนใจวัยรุ่น
ว่า **SOS-Seeds Of Spirituality** และแนวคิดหลักที่จะเป็นตัว
กำหนดกระบวนการเรียนรู้ช่วงเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาตลอดค่ายคือ
สิ่งที่เยาวชนจะแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันผ่านกระบวนการการ
จัดการความรู้ (Knowledge Management - KM) ที่เสถียรธรรม-
สถานได้รับความร่วมมือจากสถาบันส่งเสริมการจัดการความรู้เพื่อ
สังคม หรือ สคส. มาช่วยในการถอดรหัสความรู้ พร้อมกันกับ
ค้นหารากของปัญหาที่เกิดขึ้นกับเยาวชนไทย โดยแบ่งช่วงเวลา
ของการถอดความรู้ออกเป็นสามช่วง ได้แก่

บ่มเพาะ ‘กว่าจะมาเป็นฉันในวันนี้’ หมายถึง การกะเพาะ
ตัวตนให้เห็นชีวิตจริง ว่ากว่าที่เด็กคนหนึ่งจะเติบโตมาโดยมี ‘จิต
อาสา’ และพึ่งพาตัวเองได้นั้น เขาจะต้องผ่านอะโรมาบ้าง และมี
ทั้งปัจจัยภายนอกและภายในอย่างไรที่ทำให้ ‘เขา’ มาเป็นเขาในวันนี้
หากเด็กคนหนึ่งจะเติบโตมาในสังคมที่มีความเสี่ยงสูงที่น่าจะ
ตกลงไปในหลุมดำของความมืดมนทางสติ
ปัญญา และอาจพาตัวเองไปสู่ปัญหาหยาเสพ
ติด เพศสัมพันธ์ หนีเรียน การพนัน ติด
เกม อาชญากรรม ฯลฯ แต่เด็กกลุ่มนี้กลับ
สามารถนำพาตัวเองรอดได้และยังมีจิตอาสา
ที่จะใช้ศักยภาพแห่งการรอดนั้นรับใช้ผู้อื่น

เด็กคนนั้นย่อมเป็นแรงบันดาลใจให้คนอื่นได้ หรือแม้แต่เด็กที่เติบโตมากับความสมบูรณ์พร้อม เขาก็จะเป็นตัวอย่างของเยาวชนที่ไม่หลงไปกับกระแสความความสมบูรณ์นั้น แต่กลับนำพาความสมบูรณ์ดังกล่าวมาแบ่งปันให้คนรอบข้างด้วย

แตกหน่อ ‘จากการเข้าใจตัวเอง สู่การรับใช้ผู้อื่น’ หมายถึง จากเยาวชนที่มีศักยภาพ มาสู่การมีโอกาสดำเนินกิจกรรมและเรียนรู้ที่จะพัฒนาตัวเองอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งมีศักยภาพระดับผู้นำของกลุ่ม ‘แตกหน่อ’ คือการค้นคว้าหาเยาวชนกลุ่มนี้มีปัจจัยอะไรทั้งภายนอกและภายในที่ทำให้ก้าวมาสู่การทำงานในระดับนี้ได้ ควบคู่ไปกับการค้นหาว่าเยาวชนระดับผู้นำกลุ่มนี้มีประสบการณ์ของการใช้การทำงานอย่างมีกลยุทธ์มิตรอย่างไร ที่จะทำให้งานที่ทำอยู่คนเดียว กลุ่มเดียว สามารถออกงานจนเกิดความกว้างขวาง เป็นเครือข่าย (Network) ในการทำงานสานถักความดี ความงาม ความจริง ทั้งกับคนรุ่นเดียวกัน ชุมชนเดียวกัน ศาสนาวัฒนธรรมเดียวกัน และต่างรุ่น ต่างชุมชน ต่างศาสนาวัฒนธรรม ดังคำกล่าวที่ว่า ‘สร้างเพื่อน สร้างงาน’ และ ‘หนึ่งบวกหนึ่งไม่ใช่สอง แต่คือมหาศาล’

ต่อยอด หมายถึง การขยายผลความดี ความงาม ความจริงในระดับมหภาค โดยอาศัยการประคับประคองทุกด้านต่อยอดของเครือข่ายผู้ใหญ่อัจฉริยะทุกภาคส่วน ทั้งในระดับชุมชน ระดับชาติ

และระดับโลกอย่างไรขอบเขต ไม่มีเงื่อนไข ไม่มีที่สุด ไม่มีประมาณ

SOS (Seeds Of Spirituality) ซึ่งเป็นแนวคิดหลักสามารถแตกออกเป็นสิบกลุ่มย่อย ตามความสนใจในปัญหาและการทำงานอาสาของเยาวชน ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดกระบวนการประจำวัน รายละเอียดที่จะสร้างมิติทางสติ-ปัญญา ดังนี้

Share Our Soul (สื่อสารกันด้วยหัวใจ) -- คนข้างหน้าเป็นคนพิเศษสำหรับเรา

Share Our Strength (คิดเชิงสร้างสรรค์) -- ทุนของชีวิต คือจิตที่ไม่ขุ่นมัว

Sound Of Silence (ฟังกันด้วยหัวใจ) -- เสียงที่ดังที่สุดในโลก คือเสียงแห่งความเจ็บจากอคติและเฟื่องโทษ

Show Our Spirit (ให้อภัยกันอย่างลึกซึ้ง) -- เปิดใจให้กว้างและวางอคติ

Shadow Of Slavery (เป็นไท ไม่เป็นทาส) -- เป็นมนุษย์ที่แท้ ไม่เป็นแค่เหยื่อ

Stop Our Suffering (ประกาศอิสรภาพบนเส้นทางแห่งปัญญา) -- ทุกข์มีไว้ให้เห็น ไม่มีไว้ให้เป็น เห็นทุกข์ เพื่อเป็นสุขร่วมกัน

Seeds Of Service (กล้าอาสาออกรับใช้) -- ยอมตนให้คนใช้ ฝึกตนเพื่อใช้คน ไม่รอให้ใครใช้

Source Of Sex (หาความต่างระหว่างรักกับเซ็กซ์) --
รักอย่างมีสติปัญญา กล้าหาญที่จะรัก

Sense Of Simplicity (วิถีชีวิตเรียบง่าย ทันสมัย และ
ไม่ทุกข์) -- ทำงานให้สนุก เป็นสุขขณะทำงาน

Serve Our Surroundings (ธรรมชาติ ธรรมชาติ) --
ลมหายใจของฉันคือความรักของต้นไม้

ดังนั้น SOS ในความหมายเดิมตามแบบสากลตามที่เคย
รู้จักกันก็คือสัญญาณในภาวะฉุกเฉิน Save Our Soul เพื่อการ
ร้องความช่วยเหลือ ได้ถูกนำมาสื่อสารในความหมายทางบวก ของ
การประกาศก้องด้วยเสียงของเยาวชนว่า บัดนี้เยาวชนพึ่งตนเอง
ได้ด้วยมิติทางสติปัญญา และพร้อมอาสาสู่โลก

Go Inter with Inner คือ ยุทธศาสตร์ของการจัดค่าย
จากประสบการณ์การทำงาน ทั้งในระดับปัจเจก ชุมชน ชาติ และ
สากล เสถียรธรรมสถานจึงให้ความสำคัญของการพัฒนาทางจิตใจ
อย่างมาก และยืนยันว่าผู้นำโลกในอนาคตจะขาดเสียซึ่งความรู้
ในมิติของจิตใจหรือสติปัญญาไม่ได้

ค่าย SOS จึงเป็นการจุดประกาย
ของการเคลื่อนไหวงาน ค้นหา และ
สร้างเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาของเยาวชน
สามปี เพื่อต่อยอดกับ UNDP ในการ
ทำงานของผู้นำเยาวชนระดับโลก (Glo-
bal Youth Leadership Summit) ใน
เดือนสิงหาคม ๒๕๔๙ ที่มหานครนิวยอร์ก

ยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา

โบสถ์ครของค่าย SOS จึงมุ่งเน้นการเลือกผู้เข้าร่วมที่มีลักษณะเป็นผู้นำเยาวชนและมีจิตอาสาเนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีความสนใจและปมเพาะศักยภาพและจิตใญมาระดับหนึ่งแล้ว เป็นกลุ่มที่มีเครือข่ายการทำงานในชุมชนตนเอง ที่พร้อมจะ **แตกหน่อ** และ **ต่อยอด** การทำงานได้ทันที โดยการคัดเลือกเยาวชนและการจัดกระบวนการเรียนรู้ ใช้การทำงานกับองค์กรที่มีเครือข่ายเยาวชนอยู่แล้วให้สามารถประชาสัมพันธ์ให้เยาวชนที่มีคุณสมบัติตามต้องการมาร่วมค่ายได้ถึง ๑๙๒ คนจาก ๗๖ กลุ่ม/องค์กร ภายในเวลาสื่อสารเพียงสองสัปดาห์ และเตรียมการทำงานพร้อมระดม คณะทำงานเยาวชนอาสา ๑๐๘ คน จาก ๒๔ กลุ่มองค์กร ภายในเวลาเพียงหนึ่งเดือนเท่านั้น รวมทั้งองค์กรภาคีที่ร่วมจัดกระบวนการเรียนรู้ ๑๒ องค์กร และสื่อมวลชน ๑๔ องค์กร ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากการใช้สื่อประชาสัมพันธ์ทุกชนิดเท่าที่มีศักยภาพทำได้ เช่น รายการโทรทัศน์ ‘ธรรมสวัสดิ์’ รายการวิทยุ ‘สาวิกา’ นิตยสาร ‘สาวิกา’ และเว็บไซต์เสถียรธรรมสถาน รวมทั้งสื่อพันธมิตรอื่น เพื่อกระตุ้นให้เกิดการ ตื่นตัวในค่าย และถอดความรู้สื่อสารกับสังคมทุกวัน เป็นการจุดประกายให้สังคมได้เห็นถึงศักยภาพของเยาวชนที่สร้างสรรค์ ไม่ใช่ มีเฉพาะเยาวชนที่มีปัญหาขึ้นที่สื่อเสนออยู่ทุกวัน

ในที่สุด เสถียรธรรมสถานได้จัดเตรียมค่าย SOS สำเร็จ ลุล่วงได้ ทั้งธรรมชาติภายนอก (คือสวนสวยด้วยต้นไม้อายุนับร้อยปี บ้านดิน สะพานแห่งสติ บ่อบัวงาม น้ำตก สนามหญ้ากว้างใหญ่ ใต้ลานโพธิ์และลานไทร) และธรรมชาติภายใน (คือจิตที่คิดจะให้

ของวงศาตมาญาติของชุมชนและอาสาสมัคร) ด้วยการใช้งาน
ธรรมบริการประจำวันเป็นฐานอันเข้มแข็งในการภาวนา พร้อม
ขอบคุณงานหนัก เพราะงานเป็นบทพิสูจน์ว่า ทุนของการทำงานคือ
คน และทุนของคนคือจิตที่ไม่ขุ่นมัว นั่นก็คือ ทุนของชีวิตคือจิต
ที่ไม่ขุ่นมัว

๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๘

สื่อสารกันด้วยหัวใจ Share Our Soul

“คนที่อยู่ข้างหน้า คือคนพิเศษสำหรับเรา”

รุ่งอรุณของวันใหม่ด้วยความเรียบง่ายในสถานติ ประตู่บ้าน
เสถียรธรรมสถานเริ่มเปิดรับผู้นำเยาวชนจากแดนไกลหลากหลาย
ถิ่นฐานทั่วประเทศที่เดินทางมาถึงกรุงเทพมหานคร ล้นทมและปิบ
หอมกำจายกลิ่นหอมละมุนอย่างรู้หน้าที่และมีเมตตา ลานโพธิ์และ
ลานไทรอ้าแขนรับอย่างมีรักและกรุณา พี่น้องชุมชนอายุห้าเดือน
ถึงเกือบ ๗๐ ปี ทั้งแม่ชีและชาวบ้านยิ้มรับด้วยความเข้าใจและ
เบิกบานในงาน

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา อุดสำห่ปลิวมาจากแดนไกลพร้อม
งานอาสา เพื่อให้เราได้ชื่นชมและเรียนรู้ในความแตกต่างของแดด
ดิน น้ำ อากาศ และผืนนา บ้างขาด บ้างมี ไม่เท่ากัน แต่สิ่งหนึ่งที่
ทุกเมล็ดมีคือความรักที่ธรรมชาติฝากไว้ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน ธรรม-
ชาติแห่งการเรียนรู้ของเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาที่พร้อมงอกงาม

ช่วงเช้า **ท่านแม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุด** ต้อนรับเยาวชนบน

ลานโรงเรียนพ่อแม่ที่มีความศักดิ์สิทธิ์ของงานสร้างชีวิตในทุกวัย
เกือบจะเราไว้ในเช้าวันนั้น

งานศิลปะชิ้นแรกคือศิลปะการทำงานเพื่อสานรักความ
รักระหว่างเราที่คุณยายจำยื่นให้จากใจ คือ งานสร้างค่าย เก็บใบไม้
ดอกไม้ที่ร่วงอยู่บนดิน โดยคุณยายจำให้กำลังใจว่า

*“เก็บออก ไม่เก็บเอา สะอาดนอก สะอาดใน ทำงานไป
โดยมีทุนของชีวิตคือจิตที่ไม่ขุ่นมัว”*

งานศิลปะชิ้นถัดมาที่ต้อนรับเยาวชน SOS คือ ‘หนังสือ
ลมหายใจกับปลายพู่กัน’ ของคณะแม่ครูศูนย์เด็กก่อนเกณฑ์วัด
ศิริพงษ์ธรรมนิมิต เพื่อสร้างชิ้นงานผ้าบาติกโลโก้ของค่าย และฝึก
สมาธิจดจ่อกับงาน

ต่อมา **กลุ่มไม้ขีดไฟ** นำเสนอกิจกรรมที่สนุกสนาน เพื่อ
ละลายพฤติกรรม สร้างความคุ้นเคย แต่มีการออกแบบกิจกรรม
เชิงลึกที่สอดคล้องกับแนวคิดประจำวันให้คนข้างหน้าเป็นคนพิเศษ
และถอดรหัสความรู้จากใจเยาวชนไทยที่มองปัญหาบ้านเมืองอย่าง
ไร เขียนลงในดอกไม้กระดาษเตรียมไว้มอบให้กับภาครัฐบาลใน
งานเปิดค่าย SOS รุ่งขึ้น

ช่วงบ่าย เริ่มต้นขึ้นด้วยการเดินเล่น
อย่างมีสติไปกับคุณยายจำเพื่อจัดเตรียม
ใจของเราสู่กิจกรรมในช่วงบ่าย โดย **พระ
อาจารย์อำนาจ โอภาโส** ซึ่งเคยเป็น
ศิลปินอาสาในระดับนานาชาติ นำเสนอกิจ-
กรรมที่จะนำเยาวชน สัมผัสกับความเป็น
หนึ่งเดียวกันและเป็นหนึ่งเดียวกับธรรม-
ชาติ ผ่านงานศิลปะที่ใช้มือ สี และเฟรม
ร่วมกันเป็นกลุ่ม ชื่อว่า ‘จากมือ...สู่สัญลักษณ์ใจ SOS’ ผู้เข้าร่วม
โครงการทุกคนจะมีส่วนร่วมในผืนผ้าบาติกที่มีสัญลักษณ์ของโครง
การ SOS ซึ่งช่วยเสริมสร้างให้เยาวชนที่เข้าร่วมได้เรียนรู้ถึงการ
ใช้เวลาอยู่อย่างมีสมาธิ รู้ว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่ในปัจจุบัน
เตือนสติให้รู้ตนเองอยู่เสมอ เนื่องจากทางผู้จัดกิจกรรมเล็งเห็นว่า
ถ้าหากผู้ปฏิบัติมีสติและสมาธิทำสิ่งที่กำลังจ่อจ่อในปัจจุบันได้ดี
แล้วอนาคตจะย่อมดีตามมา เพราะจะสามารถรู้ตนเองว่าควรทำ
อะไรและเพื่อใคร เนื่องจากปัจจุบันขณะเป็นชีวิตที่สัมผัสได้จริง
และเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ ดังธรรมบรรยายที่ว่า

“...เรามีคู่แฝด คือธรรมชาติ...สัมผัสธรรมชาติ จนรู้สึกได้
ว่าดอกไม้กำลังนั่งสมาธิ...”

ช่วงคำ เพลงบอม SOS กระหึ่มขึ้นจากบทประพันธ์และ
งานสร้างสรรค์ของ **คุณธเนศ สุขวัฒน์** และเสียงใสของ **น้องเจ
กฤษณา ลิมปสวัสดิ์ไพศาล** และ **น้องบอมม์ สิริภุช โทณะวณิก**
ตามด้วย ‘กายเคลื่อนไหว แต่ใจตั้งมั่น’ โดย **ครูเบ็ด อคาเดมี่** ทำให้
เกิดลีลันและท่าทางอันน่าทึ่งสะท้อนพลังและความหมายของเพลง

We are SOS เราคือ SOS...Seeds Of Spirituality...

ย่าเท้า...ปรบมือ...ชูกำปั้น...ทรวดตัวลง...

เราเป็นไท ไม่เป็นทาส

ชูกำปั้นแล้วโยกตัว...ค่อย ๆ ลุกขึ้น...

*เราบ่มเพาะ แดกหน่อ ต่อยอด เป็น
เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา*

*ทรวดตัวลงอีกครั้ง แล้วสะบัดแขนยื่นมือ
ออกไปข้างหน้า*

We are SOS เราคือ SOS...

Seeds Of Spirituality...

ครูเบ็ด วานเสชา กัณฑ์โสภณ แห่งบ้านอคาเดมี่ กล่าว
ว่า ตอนที่ได้รับโจทย์มานั้น ต้องมาคิดว่าเราต้องการนำเสนออะไร
และรูปแบบท่าทางใดจึงจะเหมาะกับเยาวชนที่เปรียบเสมือนเมล็ด
พันธุ์ที่งอกงาม ดูซดชื่น จึงนำเอาการปรบมือเข้ามาเพิ่มความสนุก
เพื่อให้รู้ถึงจังหวะในแนวฮิพฮอปและการออกเสียงเนื้อเพลงย้ำ
ว่า “ใช่ !” กระตุ้นให้ทุกคนตื่นตัวและรับรู้ ว่า ทุกคนคือเมล็ด

พันธุ์แห่งปัญญาที่พร้อมอกด้วยตนเอง ส่วนการสละมือเปรียบเหมือนการได้ร่วมมือร่วมใจแสดงพลังเยาวชนออกมาให้สังคมได้รับรู้ และยังเป็นการให้เยาวชนได้ออกกำลังกายไปในตัว ซึ่งสอดคล้องกับสัญลักษณ์ดอกไม้บ้านชุมชนที่เสถียรธรรมสถานใช้ในการขอบคุณและมอบกำลังใจให้กัน ด้วยวิถีกายเคลื่อนไหวแต่ใจตั้งมั่น

ช่วงอาหารอร่อยเพราะกินกันหลายคน พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าศรีรัศมิ์ พระวรชายา ในสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชสยามมกุฎราชกุมาร ประทานเลี้ยงอาหารค่ำแก่เยาวชน โดยมีผู้แทนพระองค์จากวังสุโขทัยนำอาหารมาในช่วงบ่าย พิธีรับมอบโดยเยาวชนซึ่งเกิดขึ้นเรียบง่ายกลางสวนธรรม สะท้อนว่าอาหารพิเศษจากในวังมือนี่เปรียบเสมือนรางวัลของการทำงานหนักของเหล่าเยาวชนอาสา

“เราเยาวชนอาสา กินอาหารมื้อนี้แล้วพร้อมจะกตัญญูต่อแผ่นดินให้สมกับที่เป็นคนไทย เกิดบนแผ่นดินไทย”

เยาวชนในค่ายพร้อมใจกันรับอาหารไว้ในมือและนั่งชมวีดิทัศน์และฟังบทธรรมก่อนรับประทานอาหาร เพื่อตระหนักว่าในขณะที่เรามีอาหารกิน เพื่อนของเราในอีกหลายแห่งในโลกต้องตายไปทุกหนกนาที่เพราะอดอาหาร บทพิจารณาอาหารจบลงอย่างซาบซึ้งว่า

“...เราจะไม่ถามคุณว่าคุณกินอะไร ? แต่เราจะถามคุณว่าเมื่อคุณกินอาหารมื้อนี้แล้ว คุณจะมีชีวิตอยู่เพื่อใครได้บ้าง ?...”

ท่านแม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุด

ก่อนนอนคืนแรก คุณยายจำส่งเราเข้านอนด้วยบทเพลง ‘ความสุขเล็ก ๆ ในใจ’ กับกิจกรรมการนวดบุคคลที่อยู่ข้างหน้า มือที่เคลื่อนไหวพร้อมลมหายใจ และใจที่แน่วแน่นมั่นคงพร้อมจะเป็นผู้ให้ คุณยายจำเล่าว่า

“...มีข้อตกลงอยู่สามข้อที่เราจะเรียนรู้ร่วมกัน คือ หนึ่ง เราจะมีความสุขที่ได้ให้ สอง เราจะมอบความสุขนั้นแด่คนที่อยู่ข้างหน้าอย่างที่เขาเป็นคนพิเศษสำหรับเรา สาม การให้นี้เราจะไม่เรียกร้องบุญคุณแต่เราจะขอบคุณที่ผู้รับให้โอกาสที่เราได้เห็นคุณค่าในตัวเอง...”

และเมื่อเราได้หันกลับไปเป็นผู้รับการนวดบ้างในรอบสอง เราจึงได้เรียนรู้ร่วมกันว่า ความสุขนั้นอยู่เรียบง่ายใกล้ชิดเราเสียเหลือเกิน เพียงแต่เราต้องเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับที่ดีเท่านั้น คึ้นนั้น

คุณยายกำลังเราเข้านอนด้วยบทเพลง ‘ฉันมีความสุขเล็ก ๆ ในใจฉัน’ ที่จะรักษาความสุขเล็ก ๆ ที่เกิดขึ้นในใจของเราไว้ตลอดเวลา

“ฉันมีความสุขเล็ก ๆ ในใจฉัน... I feel little happiness of my heart”

“วันนี้เราเห็นหนุ่มสาวจากทุกภูมิภาคทั่วประเทศไทยกว่า ๒๐๐ ชีวิตอยู่ที่ค่าย sos สัญญาณที่เด็ก ๆ จะยื่นหัดและบอกกับผู้คนที่อยู่ข้างหน้าว่าฉันมีเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาอยู่ในใจของฉัน และฉันจะดูแลเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญานี้แล้วแบ่งปันสิ่งที่เติบโตนี้ไปยังบุคคลที่อยู่ข้างหน้า เราจะสื่อสารกันด้วยหัวใจ เด็ก ๆ ทุกคนมีคาถาว่าคนข้างหน้าเป็นคนพิเศษสำหรับเรา เราใช้ศิลปะทุกแขนงในการสื่อสารกันด้วยหัวใจ ไม่ว่าจะใช้พู่กันที่ผ่านมือของเรากับหัวใจที่รู้ตื่นและเบิกบาน ทำให้เกิดความสำเร็จในการทำงานที่จะบอกกับทุกคนว่าเยาวชนจะไม่ส่งสัญญาณร้องขอ และจะไม่พูดว่าเขาเหงา แต่เยาวชนมีทุนของชีวิต คือจิตที่ไม่ขุ่นมัวและจะพึ่งพาตนเองได้ แล้วเสียงของเด็ก ๆ จะศักดิ์สิทธิ์ เพราะเขารู้ว่าเสียงของเขามาจากการฝึกฝนและพัฒนาศักยภาพภายในตน เราขอชื่นชมยินดีในเสียงทุกเสียงที่เยาวชนกำลังส่งสัญญาณออกไปเพื่อให้ผู้ใหญ่รู้จักที่จะหาทางออก แล้วเราจะเรียนรู้ปัญหาในโลกนี้อย่างคนที่มมีปัญหาาร่วมกันค่ะ”

ธรรมสวัสดิ์ Daily Report

ทางโมเดิร์นไนน์ ทวี

๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๘

คิดสร้างสรรค์ Share Our Strength

“ทุนของชีวิต คือจิตที่ไม่ขุ่นมัว”

ช่วงรุ่งอรุณ วิถีชีวิตแห่งสติมอบ ๒๔ ชั่วโมงอันใหม่เอี่ยมให้เยาวชนค่าย SOS นับตั้งแต่เสียงระฆังแห่งสติในเช้าตรู่ เพื่อเชิญชวนให้มาภาวนากับการนอนในธรรมชาติบนพื้นที่หญ้าเขียว

Share Our Strength

สะอาดที่ลาดปูด้วยน้ำค้างพรหมตลอดคืน มีของขวัญจากธรรมชาติ คือลมหายใจของพีตั้นไม้ใบหญ้าเป็นเพื่อนโอบกอดเราไว้เสียงนก ร้องและกลิ่นอ่อนของดอกไม้ และบทธรรมบรรยายของคุณยายจำ ล้วนไว้วาอนเราให้ดูแลใจไม่ให้ขุ่นมัว เพื่อพบกับทุนของชีวิตร่วมกันในวันเปิดค่าย SOS ซึ่งตรงกับวันคล้ายวันพระราชสมภพ ๑๐๕ ปีของสมเด็จพระเจ้า

ชาวก่ายพร้อมใจกันใส่เสื้อยืด SOS เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา เพื่อต้อนรับอากาศนตุงะผู้ใหญ่ใจดีระดับรัฐมนตรีที่เล็งเห็นความสำคัญในการฟังเสียงเยาวชน เพื่อเยาวชน โดยมีมุม SOS เป็นรูปธรรมของสติปัญญาใจจากเยาวชนไทยอาสา

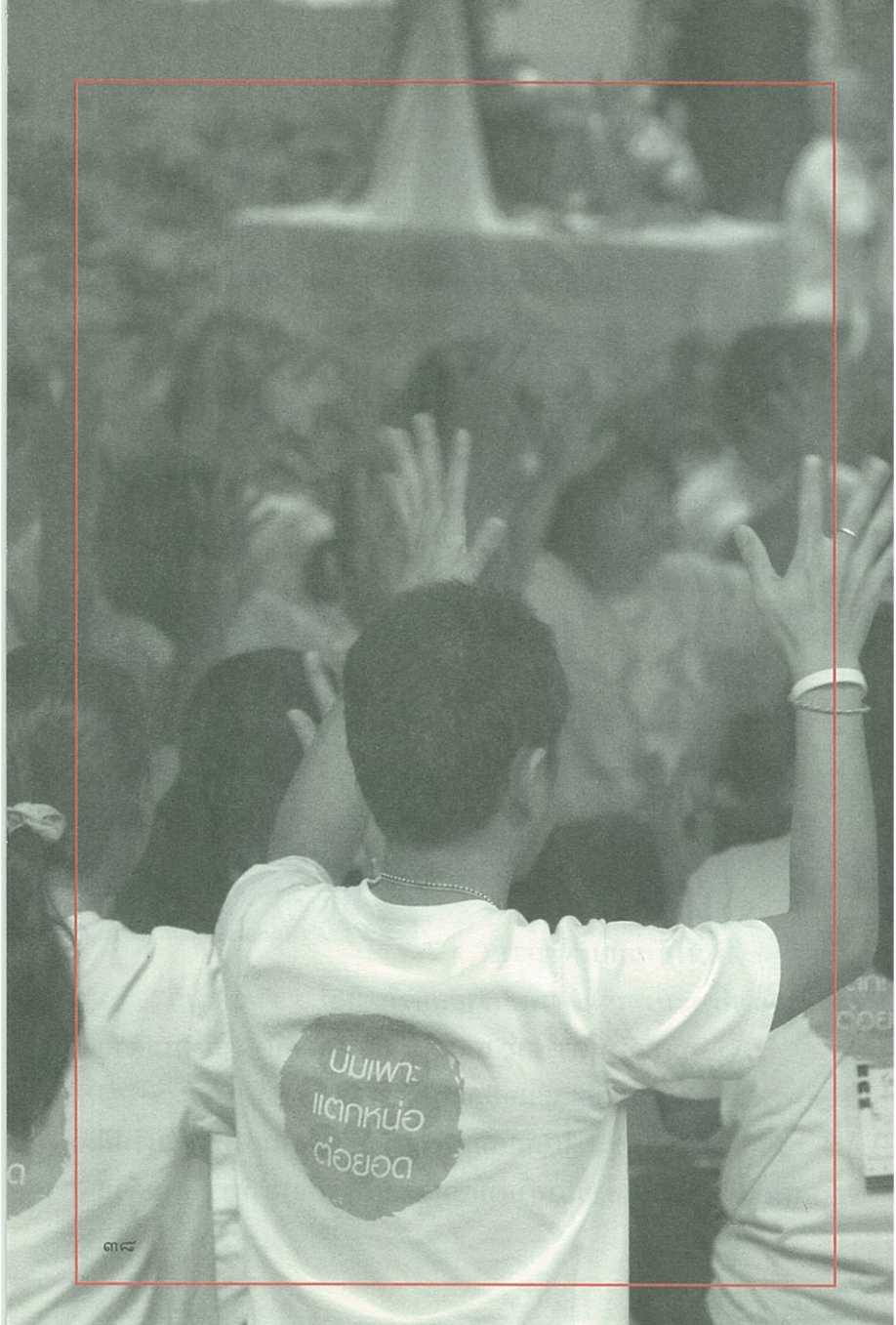
“ข้าพเจ้าในนามของ ท่านนายกรัฐมนตรีและรัฐบาลขอให้การสนับสนุนเพื่อ ต่อยอดโครงการ SOS และ ขอขอบใจในการร่วมกันสร้าง เครือข่ายเมล็ดพันธุ์แห่งความ ดีให้ถึงหนึ่งล้านคนเพื่อถวาย

แด่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในวันที่ ๕ ธันวาคมนี้”

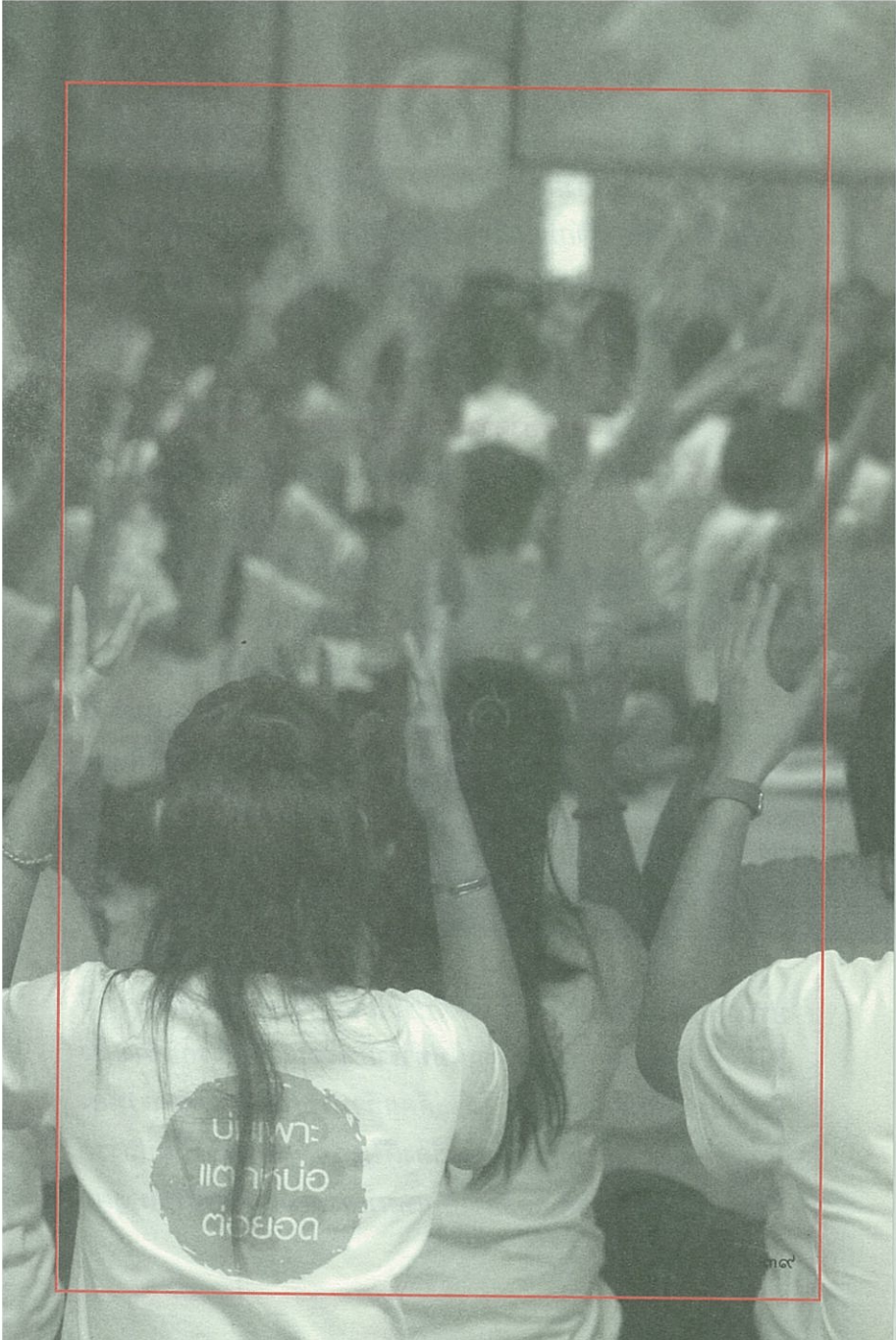
คุณหญิงสุภารัตน์ เกษราพันธุ์ กล่าวเปิดงาน ตามด้วยการถ่ายภาพร่วมกันและมอบดอกไม้จากใจเยาวชน

วิถีชีวิตชุมชนได้ถักทอสู่ช่วงรับประทานอาหารซึ่งเริ่มมีเพื่อนเยาวชนในค่ายอาสาอ่านบทธรรมพิจารณาอาหาร ตามด้วย

บับพา:
แตกหนี
ต่อยอด

การภาวนากับการนอนในธรรมศาลา และการเดินเล่นอย่างมีสติ
“...เดินอย่างมีความสุขที่ได้เดิน ไม่ใช่รอให้มีความสุขเมื่อ
เดินไปถึง เราต้องรู้จักที่จะมีความสุขให้แก่ตนเอง ไม่มัวเดินไปหา
ความสุขจากภายนอก เร็ยรู้ว่าที่อยู่กับตัวเอง อยู่กับธรรมชาติทั้ง
ภายนอกและภายใน”

ช่วงบ่าย **พระอาจารย์พระมหาวุฒิชัย วชิรเมธี** หรือ
ว.วชิรเมธี แห่งธรรมะติดปีก มาร่วมจัดกิจกรรม ‘คิดเชิงสร้างสรรค์’

กับเยาวชนค่าย SOS โดย
ใช้กลวิธีใช้สื่อมัลติมีเดีย
ทันสมัยหลายรูปแบบ ด้วย
เรื่องราวใกล้ชิดวัยรุ่น เช่น
ภาพยนตร์เพลง ทำยสุดมี
การการตั้งปุจฉา - วิสัชนา
แก่เยาวชนว่า

“...เยาวชนต้องรู้จัก
คิดเป็น ไม่ใช่เพียงคิดได้
การที่เด็กจะคิดเป็นจะต้อง

ประกอบด้วยคิดถูก คิดดี คิดมีประโยชน์ ซึ่งหมายรวมถึงการมี
วิธีคิดที่ได้ผลลัพธ์ออกมาโดยไม่ทำร้ายแก่คนหรือสิ่งรอบข้าง ทั้ง
ยังสามารถนำมาใช้ได้จริง ไม่ใช่คิดแล้วทำไม่ได้ รวมทั้งการมอง
โลกในแง่บวก สามารถมองหาเรื่องดีในเรื่องแย่ แต่ทั้งนี้อุปสรรค
ของความคิดคืออคติ และการคิดเหมาเอาเองโดยไม่ได้ใช้เหตุผล

ไตร่ตรอง”

นอกจากนี้ท่านให้กำลังใจด้วยว่า...“เมล็ดพันธุ์บางเมล็ด
อยู่ใต้ดินได้เป็นพันปีโดยไม่ถูกเบียดฝอ เป็นตัวอย่างของความ
มานะพยายามในธรรมชาติที่เราต้องเอาอย่าง”

ช่วงคำ โหมโรง SOS คือความบันเทิงทางสติปัญญา (Spi-
ritual Entertainment) ที่ค่าย SOS ได้บรรยากาศยามเย็นกลาง
สวนที่รายล้อมด้วยธรรมชาติ ช่วยทำให้เกิดความงดงามและอ่อน
โยนของจิตใจ

บรรยากาศวันเปิดค่ายผู้นำเยาวชน SOS จึงเต็มไปด้วย
สีสัน เมื่อ **นาฏยศาลาหุ่นละครเล็ก โจหลุยส์** เปิดโรงละครกลาง
แจ้งเรื่อง ‘หนูมานจับนางเบญจกาย’ เยาวชนอาสาตัวแทนจากโจ
หลุยส์ที่มาร่วมทำกิจกรรมอยู่ในค่ายได้ออก
แสดงฝีมือลายมือให้ชาวค่ายได้เห็นอย่างน่า
ทึ่ง และยังเปิดโอกาสให้น้อง ๆ ที่สนใจร่วม
เชิดหุ่นละครเล็กเพื่อเรียนรู้ทักษะการใช้
ความสามัคคีในหมู่คณะ และซึมซับความ
งดงามของท่วงท่าที่พร้อมเพรียง การแสดง
ชนิดนี้เหลือเพียงหนึ่งเดียวในโลกเท่านั้น
หากเรายังไม่ร่วมใจอนุรักษ์ อาจสูญหายไป
จากประเทศไทย

จบจากหุ่นละครเล็ก เข้าสู่ไฮไลต์
ของงาน เมื่อ **‘ขุนอิน’ อาจารย์ณรงค์ฤทธิ์**

Sound Of Silence

โตสง่า แสดงการเดี่ยวระนาดชุด 'โหมโรง SOS' ด้วยลีลาอันเป็นเอกลักษณ์ในบทเพลงไทยประยุกต์อันเป็นสากล สร้างความตื่นตะลึงให้กับชาวค่ายเป็นอันมาก ภายในกิจกรรมมีทั้งการให้เยาวชนได้ร่วมเล่นระนาดกับขุนอิน และยังมีการเล่นเกมตอบปัญหาจากภาพยนตร์เรื่องโหมโรงชิงรางวัล ทั้งท้ายกับโชว์ชุดพิเศษให้แก่เยาวชนนั้นคือการบรรเลงระนาดสด ๆ ด้วยบทเพลงจันทอกไม้และสร้อยแสงแดง

ภายหลังจากเสร็จสิ้นการแสดง ขุนอินทิ้งท้ายว่า ดนตรีไทยเป็นเอกลักษณ์ของประเทศ ทุกคนจำเป็นจะต้องฟังให้เป็นและเรียนรู้ เราสามารถเล่นดนตรีให้ได้ดีได้ด้วยการกำหนดจิต เพื่อบังคับให้หายไปมีระนาดเคลื่อนไหว สิ่งสำคัญคือจะต้องมีสมาธิเป็นที่ตั้ง ซึ่งจะช่วยให้เราสามารถสร้างความสำเร็จได้ทั้งในดนตรีและชีวิต สำหรับวิถีชีวิตก่อนเข้านอน คุณยายจำกับวินัยชุมชน

สอนให้เรามีพฤติกรรมเคยชินที่ดีงาม ในการดูแล แบ่งปัน เคารพ (Care Share Respect) ผู้อื่น ธรรมชาติ โดยเฉพาะกตัญญูต่อผู้อยู่เบื้อง หลังการเติบโตทุกวันของเรา และคำนี้ เราได้ร่วมภาวนากับเสียงสวดมนต์ของเพื่อนอิสลาม คริสต์ และพุทธ ทำให้เราเข้าใจความแตกต่างที่งดงามมากขึ้น

เราเลือกเปิดค่ายในวันที่ ๒๑ ตุลาคม ซึ่งเป็นวันที่เราระลึกถึงสมเด็จพระย่า เพราะวันนี้เป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพของพระองค์ท่านค่ะ เด็ก ๆ ได้ตั้งวงคุยกัน เขาได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ของการเดินทางที่ฝ่าฟันอุปสรรค และพบความดีงาม เขาได้เรียนรู้ถึงการเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ ได้เห็นจุดสำคัญของการพลิกผันชีวิตของเขาที่จะเดินทางอย่างถูกต้องมากขึ้น การได้จับเข้าคุยกันแล้วฟังกันด้วยหัวใจทำให้เราได้เปิดเผยหัวใจของเราที่จะเรียนรู้ถึงความรู้สึกของหัวใจคนข้างหน้า แล้วเราพบว่าเมื่อจิตสงบ เสียงที่เจียบจากอคติและเฟงโทษจึงเกิดบรรยากาศของความเข้าใจว่า เพื่อนมีค่าเมื่อปัญหาเกิดขึ้น

ธรรมสวัสดิ์ Daily Report

ทางโมเดิร์นไนน์ทีวี

๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๘

ฟังกันด้วยหัวใจ Sound Of Silence

“เสียงที่ดังที่สุด คือเสียงที่เจียบจากอคติและเฟงโทษ”

รุ่งอรุณของวันใหม่ที่เราจะใช้หัวใจฟังกันและกัน เริ่มด้วยการช่วยกันจัดรายการวิทยุสวีกาผ่านเครือข่ายไฮเทคทั่วประเทศและทั่วโลก ดีเจอาสาขบวนการตาสับปรดร์ร่วมจัดกับคุณยายจำด้วยสโลแกนที่ว่า

“วันนี้คุณดูแลจิตใจของคุณแล้วหรือยัง ?” การจัดจิตใจในขณะรับฟังข่าว เรียนรู้ที่จะไม่ตื่นตูมตามตามข่าว แต่จะตื่นตัว

ช่วงสาย มีกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์หลายหลากที่ใช้ในการกะเทาะเปลือกเมล็ดพันธุ์เพื่อให้รู้จักตนเองและผู้อื่น เช่น ฟังจากขบวนการตาสับปรดร์ชวนให้เรียนรู้ที่จะฟังใจของผู้อื่นบันทึกความดีของบัดดีหรือคูนู ตามด้วยกิจกรรม ‘สายธารของชีวิต’ โดยอาจารย์ พญ. จันท์เพ็ญ ชูประภาวรรณ ซึ่งนำเยาวชนย้อนกลับไปดูชีวิตที่ผ่านมา และนำไปเปรียบเทียบสายน้ำว่าตลอดระยะเวลา

ที่ผ่านมาได้เกิดเกาะแก่งเรื่องราวน่าจดจำได้บ้างที่สามารถนำมาเรียนรู้ในปัจจุบันเพื่อการรู้จักตน รู้จักใจ สายธารชีวิตเปิดโอกาสให้ผู้เล่าได้ทบทวนเรื่องราวเพื่อกะเทาะตัวตนให้ผู้อื่นรับรู้ และสามารถนำไปเป็นบทเรียนหรือเปิดแง่คิดต่อการจัดการในปัญหาต่อไป

ช่วงบ่าย มีการใช้กระบวนการกลุ่ม ได้แก่ การจัดการความรู้ (Knowledge Management - KM) เพื่อเรียนรู้จากกันและกัน เรียนรู้จากการอยู่ร่วมกับคนอื่น มาสู่การสรุปการเรียนรู้อารมณ์ตัวเองอย่างมีสติปัญญา

ผู้นำเยาวชน SOS ผ่านกระบวนการใช้หัวใจที่ไร้อคติและตัวตนเพื่อเชื่อมโยงกับคนอื่นที่หลากหลายในกิจกรรมถอดความรู้ หรือ KM

KM เป็นการแบ่งกลุ่มสนทนาและรับฟังด้วยใจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เยาวชนมีวิถีคิดอย่างเป็นระบบ มีมิติของสติและปัญญา ทำให้สามารถทำงานได้กว้างและไกลด้วยฐานของหัวใจที่ไร้อคติและลดตัวตนที่จะเป็นเพื่อนกับผู้อื่นที่แตกต่างหลากหลาย ขณะเดียวกัน เพื่อถอดความรู้จากเยาวชนให้รู้ถึงปัจจัยที่มีส่วนหล่อหลอมให้เป็นเขาในวันนี้ทั้งนี้จะนำไปสู่การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาเด็กและเยาวชน โดยจะนำเสนอต่อรัฐบาลให้ได้เข้าใจปัญหามากขึ้น

ช่วงค่ำมีการฝึกหัดออกเสียงโดย **พื่อสาจากภัทราวดี เรียบเตอร์** ฝึกการใช้ลมหายใจเข้าออกอย่างมีระบบผ่านวิธีการที่สนุกสนาน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่จะทำให้เยาวชนสามารถนำไปใช้ทั้งใน

ขอขอบคุณ
บริษัท เนสต์เล่ (ไทย) จำกัด
สำหรับไอศกรีมรสดี
นมสด และน้ำผลไม้แสนอร่อยที่
ทำให้เยาวชนเติบโตอย่างแข็งแรง

และขอขอบคุณ IBM
ที่เอื้อเฟื้อคอมพิวเตอร์
สำหรับใช้ในค่ายจำนวน ๑๒ เครื่อง

เรื่องของการร้องเพลงหรือในชีวิตประจำวัน ตามด้วยกิจกรรมที่
ตื่นตาตื่นใจ คือ ‘วาดดนตรี’ เป็นศิลปะในรูปแบบใหม่ โดย **พี
ตินป่า จิวัน** ศิลปินที่สร้างผลงานศิลปะ ‘วาดดนตรี’ ซึ่งเป็นการ
ผสมผสานระหว่างศิลปะกับดนตรีเพื่อสร้างสมความเจริญทาง
จินตนาการ ซึ่งจะสามารถลดความรุนแรงภายในจิตใจได้ การ
หลับตาลงเพื่อตั้งใจฟังเสียงเพลงที่จะต้องนำมาใช้เป็นองค์ประ-
กอบหลักในการวาดบรรยากาศของความเจ็บสงบจึงเกิดขึ้นพร้อม
กับภาพวาดที่เกิดจากการบ่มเพาะจากจิตใจสำนึกผ่านเสียงเพลง
ปรากฏขึ้น เยาวชนหลายคนสามารถถ่ายทอดความรู้สึกที่ได้รับจาก
เสียงเพลง และอธิบายออกมาให้เราได้เห็นถึงจินตนาการของแต่ละ
คนได้เป็นอย่างดี วาดดนตรี คือศิลปะคันใจตัวเองสู่การพัฒนา
ตน ดนตรีจะเป็นตัวหล่อหลอมจิตใจให้สามารถเปิดความรู้สึกที่

เราไม่เคยเปิดผนึกออกมา ซึ่งจะทำให้เราได้ค้นพบกับความรู้สึก
ที่แท้จริงของตน เองจนทำให้เกิดแรงผลักดันขึ้นภายในตนเองได้

วันนี้เยาวชนคนหนุ่มสาวเขาทำศิลปะกันค่ะ ถ้าเรามีที่ทางที่จะให้
เด็ก ๆ ที่เป็นเยาวชนคนหนุ่มสาวของเราได้ใช้พลังของเขาอย่างมีศิลปะใน
การดำเนินชีวิตที่มีความดีรักเขา มีความดีเป็นคุณธรรมที่ทำให้เด็กเห็น
คุณค่าในใจของตนเอง ตัวเด็กเองจะเป็นศิลปะที่อยู่บนโลกใบนี้ วิถีชีวิต
และการดำเนินชีวิตของเขาทั้งกายกรรม วจีกรรม และมนิกรรม ที่อยู่ใน
กุศลจะดูแลสังคมของเรา เขาจะเป็นที่รัก และเขาจะเป็นบุคคลที่สามารถรัก
คนอื่นได้อย่างไม่มีเงื่อนไข เมล็ดพันธุ์แห่งความดีได้รับการบ่มเพาะให้เกิด
ขึ้นในหัวใจของเยาวชนค่ะ การแตกหน่อและต่อยอดกำลังเป็นผลที่ได้จากการ
ทำงานด้านนี้ที่บ่มเพาะ การรู้จักตัวเองเป็นสิ่งที่เด็ก ๆ จะมีตัวเองเป็นเพื่อน
เขารู้จักตนเองได้ เขาก็รู้จักบุคคลที่อยู่ข้างหน้าเขาได้ และนี่คือศิลปะที่ต้อง
ทำให้เป็นวิถีชีวิตค่ะ ช่วยกันส่งเสริมให้ลูกหลานของเราเป็นศิลปะในโลกนี้
แล้วชื่นชมยินดีในคุณค่าของคนทุกคนที่อยู่ข้างหน้าเขาจะค่ะ

ธรรมสวัสดิ์ Daily Report

ทางโมเดิร์นไนน์ ทวี

๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๘

ใฝ่อกัยกันอย่างลึกซึ้ง Share Our Spirit

“เปิดใจให้กว้างและวางอคติ”

วิถีชีวิตของรุ่งอรุณวันนี้ คุณยายจำยำเรื่องวินัยของชุมชน
สร้างพฤติกรรมเคยชินที่ดีงามในการดูแลกายดูแลใจตัวเอง และ
แบ่งปัน-ดูแล-เคารพ (share-care-respect) ผู้อื่นรวมทั้งธรรมชาติ
โดยเฉพาะความกตัญญูต่อผู้อยู่เบื้องหลังการเติบโตทุกวันของเรา

ตามมาด้วยการจัดรายการวิทยุสาวิการ่วมกันในช่วงสาย ซึ่งในวันนี้
มีเสียงเยาวชนอาสาส่งสัญญาณใจไปสู่โลกในหัวข้อ ความรักของ
แม่ ทำให้เกิดความประทับใจยิ่งทั้งผู้จัดและผู้ฟัง สอดคล้องกับ
กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ในช่วงของวัน
ที่ได้ให้มีการค้นลึกถึงความรักของแม่
ที่ฝากไว้ในใจให้เยาวชนได้เผยแสดง
ออกมาด้วยการเขียนไปรษณียบัตร
กลับไปหาแม่ ด้วยคำถามที่ว่า

“ถ้าวันนี้เป็นวันสุดท้ายของ
เมล็ดพันธ์แห่งปัญญา
ชีวิต คุณจะบอกอะไรแม่ในวันสุดท้าย” มันเป็นคำถามที่โดนใจเยาวชน
จนทำให้เด็ก ๆ ไม่รีรอที่จะบอกรัก
แม่ผ่านไปรษณียบัตร และบทเพลง ‘สองมือแม่’ ที่เปิดคลออยู่ก็
มีความหมายต่อจิตใจเยาวชนจนถึงกับหลังน้ำตา

...เจ้าคือเลือดเนื้อของแม่ แม่เฝ้าถนอมรักษา นอนอยู่ใน
ท้องแม่มา เป็นดั่งแก้วตาดวงใจ

...จะเลี้ยงเจ้าให้เข้มแข็ง ด้วยแรงสองมือให้ได้ อ่อนโยน
ด้วยกายวาจาใจ เต็บใหญ่ให้เป็นคนดี

...นอน นอน แม่ไม่ห่างไปไหน นอนหลับสบายใจ ตื่น
มาให้เป็นคนดี..

บทเพลงจากอัลบั้มชมสวน

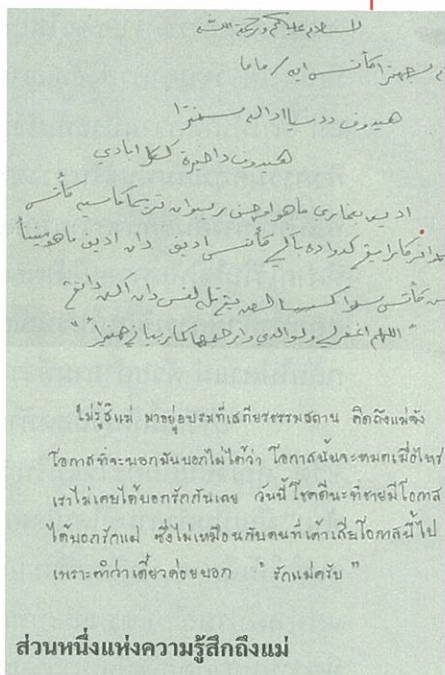
วิถีชีวิตที่สงบเรียบง่ายเข้าถึงจิตใจตนในช่วงเช้า ส่งผล
ถึงงานถอดรหัสความรู้ของเมล็ดพันธ์ุนี้ร้อยชีวิตในค่าย SOS ยิ่ง

นัก กิจกรรมการจัดการความรู้ KM ได้ถูกนำมาใช้ต่อเนื่อง โดยเน้นถึงการบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์ โดยครอบครัววงศาคุณญาติ และชุมชนซึ่งทำให้เราได้ค้นพบว่า ทั้งความมีและความไม่มีที่เยาวชนเผชิญในชีวิตมีผลต่อการรอกงามของเมล็ดพันธุ์ทั้งสิ้น บุคคลและสิ่งแวดล้อมที่นำมาซึ่งความรักมีผลเสมือนน้ำดี แดด ใส ลมเบาสบาย ในผืนนาอันอุดม

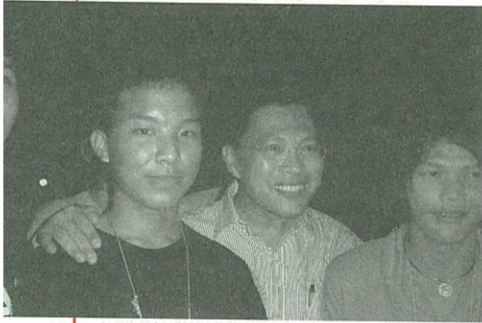
บ้ายจดคำ เรามีศิลปิน **พี่นาย มานพ มีจำรัส** จาก กัทราวดีเซียเตอร์ มาวาดลวดลายศิลปะการแสดงกับลมหายใจแห่งสติ ตามติดด้วยมหรสพทางสติปัญญา ชุด ดนตรีผสมสวน ฝีมือ **พ่อธนศ สุขวัฒน์ แม่ ผุสชา โทณะวนิก** ซึ่งมากับเสียงใส และภาพอบอุ่นใจของครอบครัว **น้องพาย** และแถมท้ายด้วยวัยรุ่นหน้าใส **น้องเจ กฤษณา ลิมปสวัสดิ์ไพศาล** และ **น้องบอมม์ สิรัฐฐ โทณะวนิก** เจ้าของเสียงนวม SOS

อาคันตุกะเยี่ยมค่ายจากฝ่ายรัฐบาลที่มานั่งจับเข่าพูดคุย ฟังเสียงเยาวชน คือ **นายวัฒนา เมืองสุข รัฐมนตรีว่าการกระ-**

ไม่รู้จักแน่ มาอยู่ชมที่เสกียธรรมสถาน ลิตฉิงเฟิ่ง
โอกาสที่จะนอนบนนอนไม้ไผ่ว่า โอกาสนั้นจะตกเมื่อไหร่
เราไม่เคยได้นอนสักวันเลย วันนี้ โชคดีนะที่ขงมีโอกา
สได้นอนสักแฉ่ ซึ่งไม่เหมือนกับคนที่เค้าเดินไต่หิ้งไป
เพราะเค้าว่าแต่ขงต่อขงออก "รักแม่ครับ"

ส่วนหนึ่งแห่งความรู้ถึงถึงแม่

ทรงพัฒนาสังคมและความ มั่นคงของมนุษย์

กล่าวว่าการรับฟังเสียงของเยาวชนในวันนี้เป็นอีกหนึ่งแนวทางที่รัฐบาลพยายามพัฒนางานทางด้านสังคม โดยเฉพาะงานด้านเยาวชน ซึ่งเป็นงานที่รัฐบาลชุดนี้ตระหนักถึง

ความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะเสียงของเยาวชนในโครงการ SOS ซึ่งถือเป็นเยาวชนระดับหัวกะทิการทำงานด้านสังคมของประเทศได้สะท้อนมุมมองสิ่งที่ต้องการให้รัฐบาลเข้ามาจัดการดูแลเยาวชนที่จะเป็นกำลังอันสำคัญของประเทศในอนาคต ข้อเสนอที่เยาวชนได้มอบให้ในวันนี้ หากโครงการใดเป็นประโยชน์สามารถใช้ได้จริง ตนพร้อมจะรีบดำเนินการอย่างรวดเร็ว ซึ่งในส่วนของการทรงพัฒนาสังคมฯ เองขณะนี้ก็ได้เข้ามาดูภาพรวมของการสร้างสังคมไทยให้เข้มแข็ง โดยกำลังดูเรื่องสถาบันครอบครัว ซึ่งเป็นรากฐานของสังคม โดยจะเริ่มพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิด อาทิ การเข้าไปยกระดับมาตรฐานของพี่เลี้ยงในสถานเลี้ยงเด็กทั่วประเทศ โดยจะประสานความร่วมมือกับทางมหาวิทยาลัย ที่มีการศึกษาเกี่ยวกับเด็กในการขอให้นักศึกษาเข้ามาฝึกงาน รวมทั้งจะยกระดับพี่เลี้ยงทั่วประเทศให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้นเพื่อการพัฒนา ด้านพัฒนาการของเด็กให้เป็นไปอย่างถูกต้อง ซึ่งจะส่งผลต่อการเป็นเยาวชนที่แข็งแรงในอนาคตต่อไปอีกด้วย

ก่อนนอนคืนนี้ คุณยายจำพาเราเขียนบันทึกสัญญาใจ SOS ลงในสมุดบันทึกชาวสวยด้วยลวดลายเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา พร้อมการภาวนาร่วมกันอย่างไม่มีเงื่อนไขในสามศาสนา อิสลาม คริสต์ พุทธ เช่นเคย

เมื่อเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาเกิดขึ้นในใจของเรา เราก็จะเป็นต้นกล้า ต้นกล้าที่จะสามารถหยั่งรากลงในแผ่นดินแล้วมีชีวิตที่เติบโตค่อยๆ ออกไป ให้ร่มเงากับสรรพสิ่งอื่น ๆ เขาวชนคนหนุ่มสาวมีสัญญากันว่าเขาจะเป็นต้นกล้าในแผ่นดินที่จะมีเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาที่ทำให้สังคมเป็นสุข เวลาที่เราพูดถึงเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาภายใน เราจะบอกเด็ก ๆ ว่าให้ทำชีวิตให้เหมือนกับ กระถาง ก็คือสามารถที่จะทำให้เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญานั้นเติบโต อย่าทำตัวให้ไร้สาระ แล้วปล่อยให้หัวใจของเราเป็นกระถางที่จะหมักหมมแต่ความไม่ดีเอาไว้ แต่ขอให้เราเติบโตอย่างคนที่มีศักยภาพภายใน เพื่อที่เราจะเป็นต้นกล้าที่อุดมในแผ่นดินนี้แล้วมาช่วยกันปลูกต้นไม้ภายนอกที่จะเป็นร่มเงาของสรรพสิ่งอื่น ๆ การที่เด็ก ๆ จะปลูกต้นไม้ล้านต้นด้วยหัวใจที่มีเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญานั้น จึงเป็นคุณค่าของสังคมโลกใบนี้ เรียนรู้ที่จะเคารพธรรมชาติโดยการเคารพธรรมชาติภายในตน และขอให้มีความสุขสงบเย็นและเป็นประโยชน์ร่วมกัน นะคะ

ธรรมสวัสดิ์ Daily Report
ทางโมเดิร์นไนน์ ทิว

๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๘
เป็น In ไบอูมา Shadow Of Slavery
“เป็นมนุษย์ที่แท้ ไม่เป็นแค่เหยื่อ”

การท่องเที่ยวทางจิตวิญญาณ และกีฬาแห่งสันติ เป็นอีกหนึ่งวันที่ชาวค่าย SOS รอคอย

จุดเด่นของค่าย SOS อยู่ที่การเตรียมตัวและเตรียมใจ ซึ่งต้องดำเนินไปพร้อมกันอย่างที่คุณยายจำสอน เพราะครั้งนี้เป็น

Shadow Our Slavery

กิจกรรมที่เราจะใช้การเดินทางเผ่าสังเกดทั้งธรรมชาติภายนอกและ
ภายใน เรียนรู้ประวัติศาสตร์ชาติไทยเพื่อเข้าใจปัจจุบันว่าเยาวชน
ไทยจะ 'เป็นไท ไม่เป็นทาส' ได้อย่างไร

เราดูแลใจ...เมื่อขบวนรถเคลื่อนห่างไปจาก...เสถียรธรรม-
สถาน...

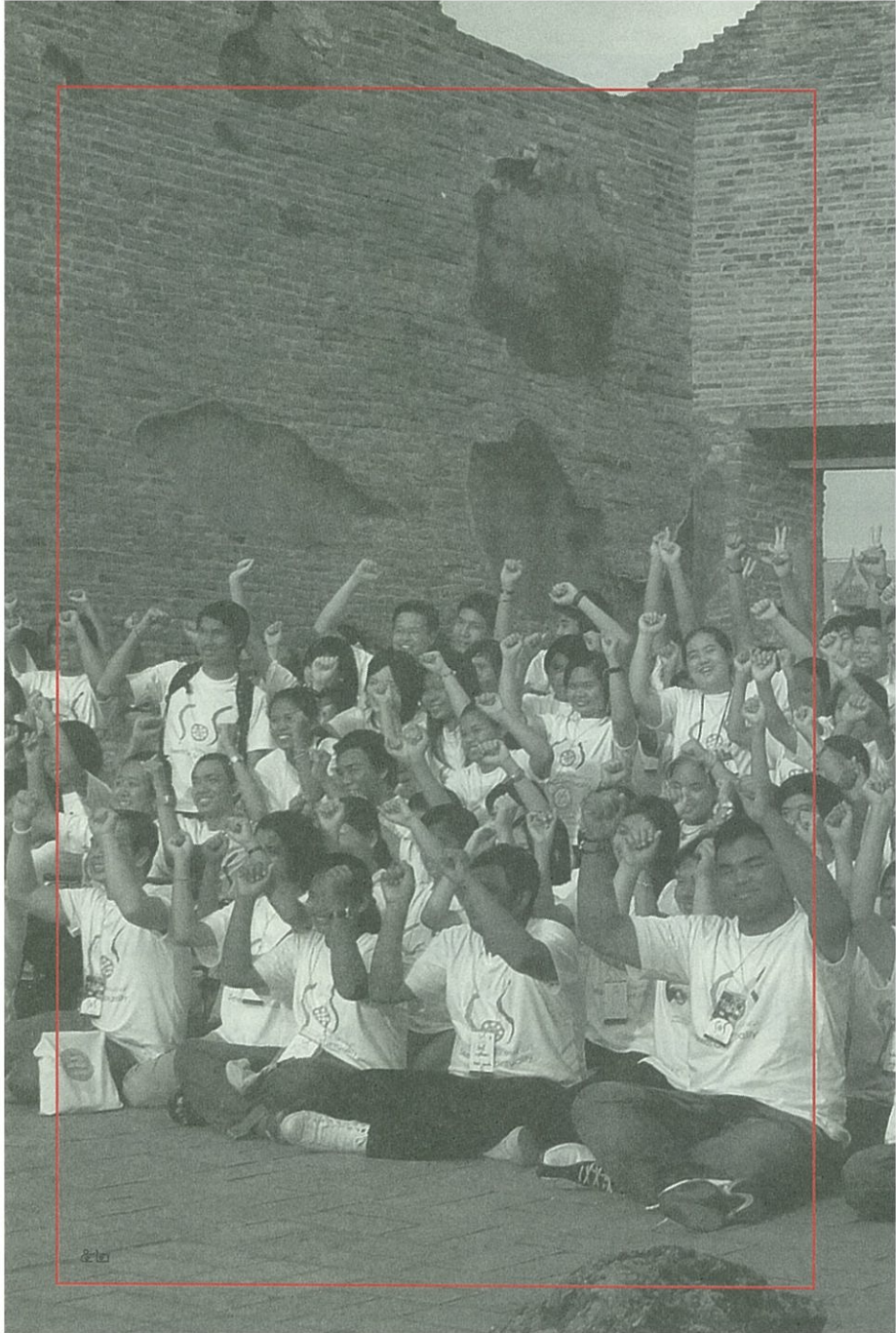
เราสานถักกลมหายใจเป็นหนึ่งเดียวด้วยเสียงสวดมนต์ก้อง
อุโบสถวัดหน้าพระเมรุ จังหวัดอยุธยา...

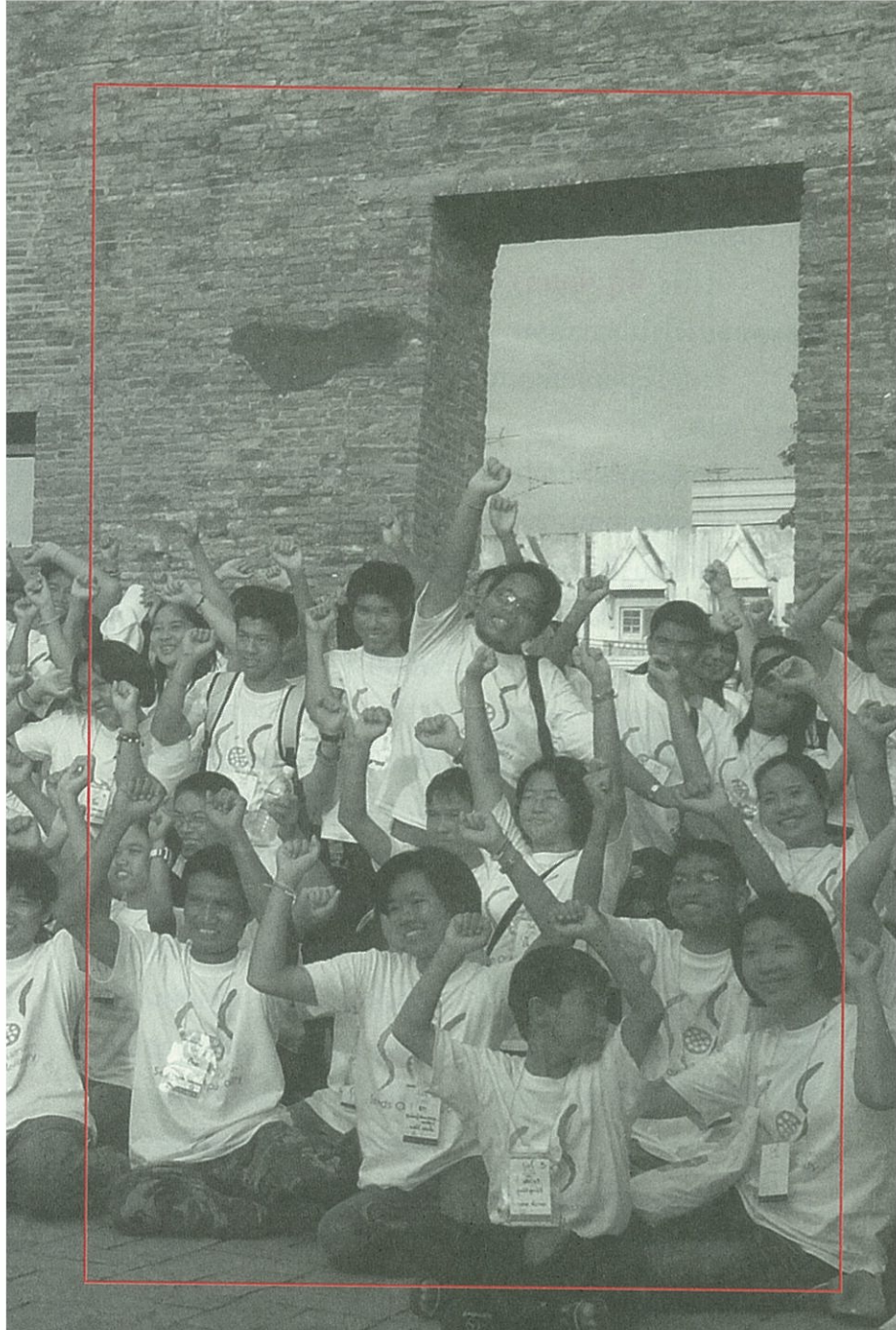
เราออกเสียงพร้อมเพรียงกันว่า ไซ้..เราเป็นไท ไม่เป็นทาส
ณ วัดไชยวัฒนาราม...

เราเดินตามกันอย่างมีสติ ผ่านซุ้มประตูอุโบสถ วัดราช-
บูรณะ...

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

Seeds Of Spirituality

เราบันทึกประวัติศาสตร์ไว้ในหัวใจ เมื่อฟังบรรยายจาก **คุณสุภกช ธงทองทิพย์** ผู้อำนวยการพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ เจ้าสามพระยา

เราฟัง **พี่อู๋ ช่อมภา วิริยานนท์** ด้วยหัวใจว่า ‘กระทบอย่างไรไม่กระทบใจ’

เราแบ่งลูกบอลกันเล่นด้วยใจในกีฬาแห่งสันติ Share Ball...

เราเชียร์ทุกฝ่ายอย่างไร้อคติเพื่อความสามัคคี..
เราชนะทุกคน เพราะเราชนะใจตน..
เราเรียนรู้ถึงการเชื่อมโยงชีวิตกันระหว่าง ‘คน กับ ช้าง’ ที่หมู่บ้านช้างเพนียดหลวง

คุณยายจำ หรือท่านแม่ชีคันสนีย์ กล่าวว่า

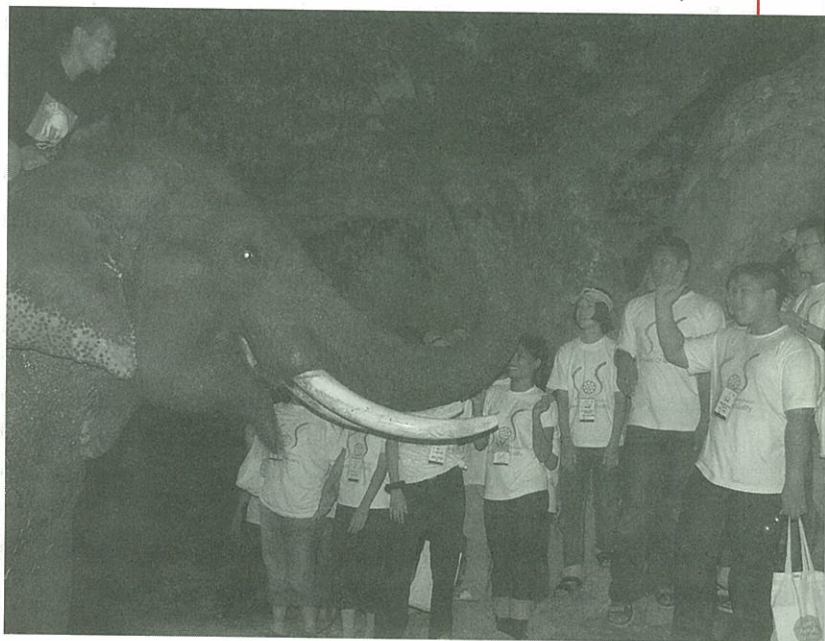
“จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นเมืองที่มีอดีตอันยาวนาน เป็นแหล่งเรียนรู้ประวัติศาสตร์ เพื่อกระตุ้นจิตใจผู้นำเยาวชนว่า การเสียกรุงศรีอยุธยาครั้งนั้น เกิดจากอะไร และเราควรที่จะ นำอดีตมาเป็นครู เพื่อสอนคน หนุ่มสาวให้ตระหนักรู้มากขึ้น สะกดเตือนใจให้เยาวชนคน หนุ่มสาวรู้ซึ่งถึงความรักความ สามัคคีและการเสียสละของบรรพบุรุษที่ใช้กระดูกทับถมแผ่นดิน

ดินไทย หรือแม้แต่การใช้ชีวิต
อยู่ในปัจจุบัน ก็ควรระลึกถึง
บุคคลที่ยอมตายเพียงเพื่อได้
รักษาผืนแผ่นดินของเราเอาไว้...

“หากถามกลับมาว่า
แล้วสิ่งเหล่านี้จะพาเยาวชนไป
สู่ความกตัญญูได้อย่างไร เหนือ
สิ่งอื่นใด ที่นี้เยาวชนได้เรียนรู้ในเรื่องการให้อภัยกันอย่างลึกซึ้ง
หากเราเป็นผู้สูญเสียในประวัติศาสตร์ของอยุธยา เพราะคนอยุธยา

มีมิติของการให้อภัยกันอย่างไม่เห็นใจใด ๆ นั่นทำให้เราสามารถกลับมาเป็นตัวเราได้อันถึงทุกวันนี้ รวมทั้งความเสียสละอันยิ่งใหญ่ของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช และการทำงานของผู้หญิงที่รักแผ่นดินชนิดขอแลกด้วยชีวิตอย่างสมเด็จพระศรีสุริเยทัย...

“การตระหนักถึงการเรียนรู้ความเป็นไทยที่ไม่ใช่เพียงแต่เกิดจากคำพูด...แต่ต้องเป็นไทในมิติของความเป็นอิสระทางใจ และในมิติของการทำงานร่วมกับคนที่คบค้าสมาคมด้วยความมั่นคงทางจิตใจ ซึ่งจะทำให้เรายับยั้งหัวใจในสิ่งที่ติดขัดของความรู้สึกได้”

ภาพความยิ่งใหญ่ทางประวัติศาสตร์ของอยุธยายังคงความอุดมสมบูรณ์ครบถ้วนการที่เยาวชนได้มีโอกาสสัมผัสกับสถานที่นี้ไม่ได้เป็นการแสดงออกถึงความล้ำสมัย แต่ความพร้อมที่จะเรียนรู้หน้าสำคัญของประวัติศาสตร์บรรพบุรุษ จะเป็นกระจุกที่สะท้อนให้เห็นถึงความภาคภูมิใจในชาติและพระมหากษัตริย์ ซึ่งมากกว่าแค่เรียนรู้เรื่องประวัติศาสตร์จากหนังสือเรียน การเดินทางสู่ผืนแผ่นดินอยุธยา ทำให้เกิดการเชื่อมต่อระหว่างสุวรรณภูมิกับความ เป็นเราในวันนี้

ธรรมสวัสดิ์ Daily Report ทางโมเดิร์นไนน์ทีวี

วันนี้เราพาเยาวชนคนหนุ่มสาวในค่าย sos มาศึกษาประวัติศาสตร์ที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยาค่ะ เด็ก ๆ ควรจะได้เรียนรู้กับสิ่งที่สูญเสียในอดีต เพื่ออนาคตเราจะได้เรียนรู้กับปัจจุบันให้ทันความคิดที่จะไม่ประมาทขาดสติมากขึ้น เป็นที่ชื่นใจนะค่ะ เด็ก ๆ มีพลังมากเหลือเกิน เขาได้เล่นกีฬากัน กีฬาที่เราส่งเสริมให้เด็ก ๆ รู้ว่าเขาต้องเรียนรู้กับการรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ต้องมีกรุณาอย่างลึกซึ้ง ขอบคุณสิ่งที่สูญเสียในอดีต เพื่อจะทำให้เด็ก ๆ เรียนรู้ที่จะรู้จักสามัคคีในปัจจุบันขณะ แล้วฝึกที่จะมีชีวิตที่เป็นไทไม่ใช่เป็นทาส

Stop Our Suffering

๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๘

ประกาศอิสรภาพทางปัญญา สร้างสันติใจ จากสันดานใจ

Stop Our Suffering

ทุกข์มีไว้ให้เห็น ไม่มีไว้ให้เป็น
เห็นทุกข์เพื่อเป็นสุขร่วมกัน

“..เราอธิษฐานจะพัฒนาสติปัญญา เพื่อปกป้องชีวาของ
เพื่อนมนุษย์..สรรพสัตว์ พืชและดิน”

ช่วงเช้า ทีมงาน Knowledge Management ของ **นพ.
บัณฑิต ศรีไพศาล** ได้ทำงานร่วมกันกับทีมงานสาขาศึกษา และ
SOS เพื่อสรุปการถอดความรู้เมล็ดพันธุ์ร้อยกว่าชีวิตในค่าย

เยาวชนผู้นำ SOS ได้ใช้เวลาช่วงเช้าทำงานกิจกรรมที่ได้
รับมอบหมายจนเสร็จ เช่น บันทึกความดี และบันทึกเครือข่าย
งานอาสา เพื่อช่วยกันวางแผนการทำงาน SOS Station สถานีความ
ดี ความงาม และความจริง โดยมี
เป้าหมายถวายเป็น ๖๐ ปี ๖๐ ล้านความดี
น้อมเกล้าฯ ถวายในหลวง

ช่วงบ่าย นายแพทย์บัณฑิต
เป็นผู้ดำเนินกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์
โดยการโยนปัญหาจริงของชาติที่
เกี่ยวกับเยาวชน เช่น ลือลามก หนี
เรียน ยาเสพติด ขาดตัว ฆ่าตัวตาย

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

Seeds Of Spirituality

วัยรุ่นตีกัน ให้แต่ละกลุ่มได้แก้ปัญหา และหาทางออกร่วมกัน การนำเสนอของแต่ละกลุ่มเป็นที่น่าประทับใจยิ่ง ทำให้เห็นศักยภาพของเยาวชนเอง และศักยภาพองค์กรรวมของค่าย

บ่ายแก่ **دنุพร ปุณณกัณท์** เป็นแขกเยี่ยมค่ายเพื่อฟังเสียงจากใจเยาวชนและเป็นกำลังใจ

ช่วงคำคืนสุดท้ายที่อยู่ร่วมกัน เยาวชนกลุ่มหนึ่งได้นำเครื่องดนตรีมาและแสดงดนตรีให้เรา ชาวค่ายได้จับกลุ่มนำเสนอเรื่องราวโดยผ่านศิลปะการแสดง และความสนุกสนานทางปัญญา โดยมีอาหารมื้อสุดท้ายของวันจาก ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี

ท้ายสุด คุณยายจำส่งเข้านอน ด้วยกิจกรรม ‘จากสัญญาใจ สู่อัจฉริยะใจ’ ด้วยการจุดเทียนอธิษฐานจิต

ธรรมสวัสดิ์ Daily Report ทางโมเดิร์นไนน์ ทีวี

การเรียนรู้เป็นกระบวนการยิ่งใหญ่ของชีวิตค่ะ การเรียนรู้ทำให้เกิดแรงบันดาลใจมากมายในค่าย sos แห่งนี้ แม้แต่พวกเราที่ทำงานเรื่องเด็กและเยาวชนก็ได้แรงบันดาลใจจากค่ายนี้ เช่นกัน เด็ก ๆ เป็นของขวัญอันมีค่าที่จะทำให้พวกเราไม่กำลัง ที่จะรู้จักการทำงานและเรียนรู้ไปกับเด็ก ๆ ด้วย จากทางต้นกลาย เป็นทางออกร่วมกัน จึงเชิญชวนเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญามาร่วมในกระบวนการแห่งการเรียนรู้ เพราะมีกระบวนการนี้อยู่ที่ไหน ที่นั่นเป็นแรงบันดาลใจได้เสมอ จากค่าย sos จึงมาเป็น sos station สถานีแห่งความดี ความงาม ความจริง ที่เด็ก ๆ จะมีที่ทางที่จะให้แรงบันดาลใจซึ่งกันและกัน มาร่วมชื่นชมยินดีใน sos station ด้วยกันนะคะ

Seeds Of Service

๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๘

กล้าอาสา ออกรับใช้ Seeds of Services

“..ยอมตนให้คนใช้ ฝึกตนเพื่อใช้คน ไม่รอให้ใครใช้..”

รุ่งอรุณของวันนี้ เราชาวค่าย SOS เตรียมงานแลงข้าว
สรุปผลค่ายพร้อมเปิดตัว

SOS Station สถานีแห่งความดี ความงาม และความ
จริง เพื่อถ่ายทอดสดงานปิดค่าย SOS ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต
ไปทั่วโลก

ผู้ใหญ่อยุติที่มาร่วมรับฟังเสียงจากใจเยาวชนไทย เพื่อ
เยาวชนไทย มีทั้งภาครัฐและเอกชน ได้แก่

คณะกรรมการเด็กและเยาวชน คุณยุรพันธ์ ภมรมนตรี
คุณธนศ สุขวัญ คณบดีคัสสิทธ์ แห่งทอง ฯลฯ

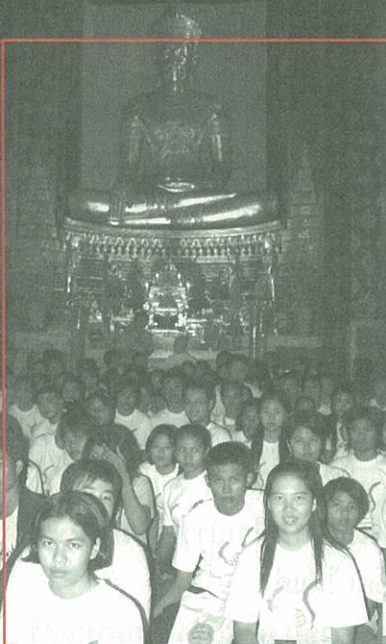
กอบัวหลายเล่มที่ถูกจัดไว้ใจกลางธรรมศาลา บัดนี้แซม
ไว้ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์พกพานับสิบเครื่องเพื่อให้เยาวชนทยอย
เข้าไปบันทึกความดี และเชื่อมโยงให้เกิดเป็นแรงบันดาลใจใน
การทำความดี

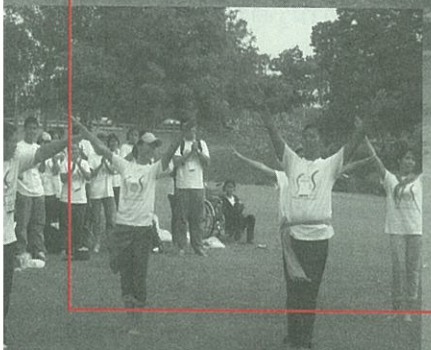
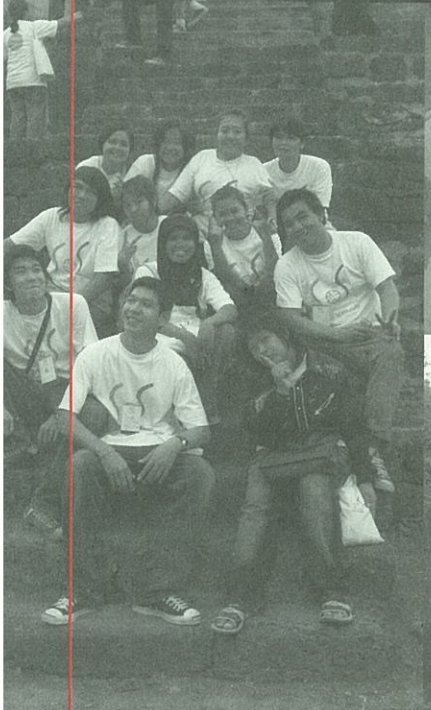
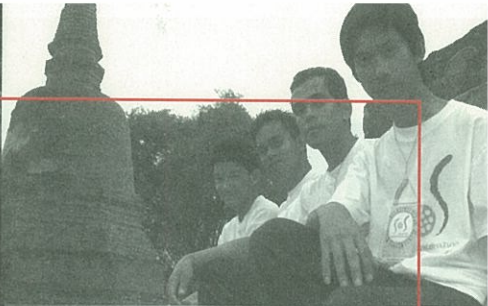
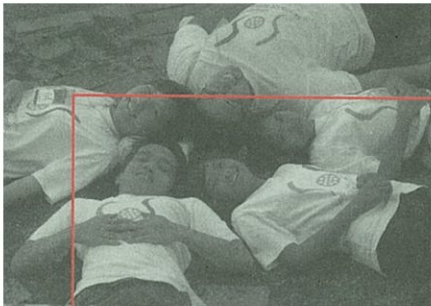
ด้วยความแตกต่างของความถนัดในหน้าที่ ภาษา ศาสนา
และวัฒนธรรม แต่มีความเคารพกันในความเหมือนของใจอาสา
และหน้าที่ต่อแผ่นดิน คือรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และ
ความมีสุขสันติของโลก

มีตนเองและงานอาสา บ่มเพาะจนตระหนักในความสุข
ที่เกิดจากความดี

Seeds Of Spirituality

โครงการผู้นำเยาวชน SOS

มีกันและกันเป็นเพื่อนผู้ร่วม
แตกหน่อเติบโตจนเห็นความ
งามในการทำหน้าที่

มี ผู้ใหญ่ใจดี ปรารถน
ประคองต่อ ยอดเพื่อนำความ
จริงจากความรู้ที่ได้ไปปฏิบัติให้
เกิดผลต่อส่วนรวม

จาก ๒๐ - ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๘

แนวคิดสามเหลี่ยมเขยื้อนภูเขา ใช้เป็นกระบวนการถอดรหัสความ
รู้จากผู้นำเยาวชน SOS เกิดขึ้น ด้วยความร่วมมือของสามส่วน
ใหญ่ ๆ คือ

ภาคประชาชน องค์กรความรู้ และภาครัฐ

ภาคประชาชน ด้วยข้อมูลความรู้จากการปมเพาะของ
เยาวชนแต่ละคน ‘กว่าจะมาเป็นฉันในวันนี้’ มีปัจจัย ธรรมชาติ
.ความรัก ครอบครัว วงศาคณาญาติ งาน ปัญหา และอื่น ๆ เกื่อ
หนุ่น

องค์กรความรู้ ด้วยข้อมูลด้านงานวิจัย สถิติ และการจัดการ
ความรู้ Knowledge management

ภาครัฐ นำผลของการถอดรหัสความรู้จากผู้นำเยาวชน
ผู้นำ SOS ไปขยายผลวาง Road Map ยุทธศาสตร์แก้ปัญหา
เยาวชน เพื่อทำงานแบบบูรณาการข้ามกระทรวง

สรุปผลจากกระบวนการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในกลุ่ม

Knowledge Management สามารถสรุปปัจจัยที่ทำให้เด็กและเยาวชนเลือกเดินในเส้นทางที่สร้างสรรค์ คือ

ปัจจัยภายใน คือตัวเด็กเอง ได้รับแรงบันดาลใจ เช่น จากพ่อแม่ ครู เพื่อน บุคคลในสังคม หนังสือ คนที่ด้อยโอกาสกว่าคนที่สู้ชีวิต ฯลฯ ทำให้เป็นแรงผลักดันที่จะเลือกทำในสิ่งที่ดีต่อตนเองและเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น น่าสนใจว่าเด็กครึ่งหนึ่งเป็นเด็กที่มีครอบครัวไม่สมบูรณ์คือมีพ่อหรือแม่เพียงคนเดียว บางคนฐานะยากจน บางคนเคยมีฐานะดีแต่ประสบวิกฤติเศรษฐกิจ หรือภัยธรรมชาติ บางคนเป็นเด็กที่เรียนไม่ดีหรือแม้แต่เคยติดยาเสพติด แต่แรงบันดาลใจบางอย่างทำให้พลิกวิกฤติเป็นโอกาส และทำให้เรียนรู้การมีชีวิตที่เข้มแข็งและโตเกินวัย

ปัจจัยภายนอก คือ กัลยาณมิตร ที่มีทั้งพ่อ แม่ ครู เพื่อน รุ่นพี่ ผู้ใหญ่ใจดีในสังคม ที่ช่วยทำให้เกิด

๑. ให้โอกาส ๒. สร้างการเรียนรู้ ๓. สร้างแรงบันดาลใจ
ในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งพบว่าเยาวชน ต้องการเวทีที่จะแสดงออกถึงพลังการแสดงออกนั้น ต้องมีกัลยาณมิตรที่จะช่วยทำให้เห็นการเรียนรู้จากการทำนั้น และกระตุ้นให้ใช้พลังอย่างต่อเนื่องและสร้างสรรค์ขึ้นด้วยการสร้างแรงบันดาลใจ

สรุปผลด้านการสร้างเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

● จากโอกาสที่ทุกคนได้รับจากการเข้าร่วมค่ายอย่างไม่เลือกปฏิบัติ เยาวชนทุกคนที่มีจิตอาสาจะได้รับรางวัลของการทำ

งานที่ผ่านมาจากการได้รับเชิญเข้าค่ายนี้ เป็นค่ายที่เห็นคุณค่าการทำงานของเขา ทุกคนจะได้รับการสนับสนุนคำพาหนะทั้งหมด ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนของประเทศไทย แม้แต่สามจังหวัดชายแดนที่ต้องมา โดยเครื่องบินเนื่องจากระยะทางไกลและมีอันตราย เมื่อมาแล้ว จะได้รับการดูแลอย่างอบอุ่นจากพี่อาสา

- ค่ายนี้ทุกคนมีงานที่ต้องรับผิดชอบ และใช้งานเป็นฐานของการเรียนรู้ธรรมชาติของจิตใจตนเองและผู้อื่น ทุกวันจะมีการตรวจสอบจิตใจกันว่าวันนี้มีการกระทบ-กระเทือน-กระทบกอย่างไร ซึ่งเยาวชนได้เรียนรู้การใช้สติและปัญญาอย่างมากจากการทำงานร่วมกัน

- เยาวชนสะท้อนในวันสุดท้ายว่าได้รับแรงบันดาลใจที่จะพัฒนาตนเองและทำงานอาสาต่อไปอย่างไม่ทอดลอย

- เห็นประสบการณ์ของเพื่อน ๆ ที่พลิกวิกฤตเป็นโอกาสที่จะเรียนรู้จากความยากลำบาก

- เห็นตัวอย่างการทำงานอาสาของคณะทำงานที่อยู่บนพื้นฐานของความมีสติ-ปัญญา-เมตตา และอดทน

- เห็นรูปแบบตัวอย่างกิจกรรมทางสติ-ปัญญาที่สนุกสนานตามวัย

- ความแตกต่างทางความคิด อุปนิสัย วัฒนธรรม ศาสนาอยู่ร่วมกันซึ่งงดงามบนความแตกต่าง ซึ่งสร้างแรงบันดาลใจ

สัญญาใจ SOS จากค่ายผู้นำเยาวชนบ่มเพาะ แดกหน่อต่อยอด เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของสัญญาใจ

sos network ของเยาวชนทั่วโลก ผ่าน www.sosstation.org สถานีแห่งความดี ความงาม ความจริง ด้วยรักและกตัญญูอย่างไม่มีเงื่อนไข ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีประมาณ ต่อทุกชีวิตที่อยู่เบื้องหลังความงอกงามของเยาวชนผู้เป็นเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาของโลก

ตั้งคำคุณยายจำฝากไว้ในการถ่ายทอดสดผ่านเว็บไซต์ www.sosstation.org สถานีแห่งความดี ความงาม ความจริงว่า

“ขอให้เธอใช้เว็บนี้เปิดประตูหัวใจของเธอ และนำความสุขมาให้กับผู้คนบนแผ่นดินอย่างไม่มีชนชั้นวรรณะและไม่เลือกปฏิบัติ และขอให้ความกตัญญูในหัวใจของเธอจงคุ้มครองเธอ และขอให้เธอ...โลกในใจของเธอรอดได้ด้วยกตัญญูต่อแผ่นดิน”

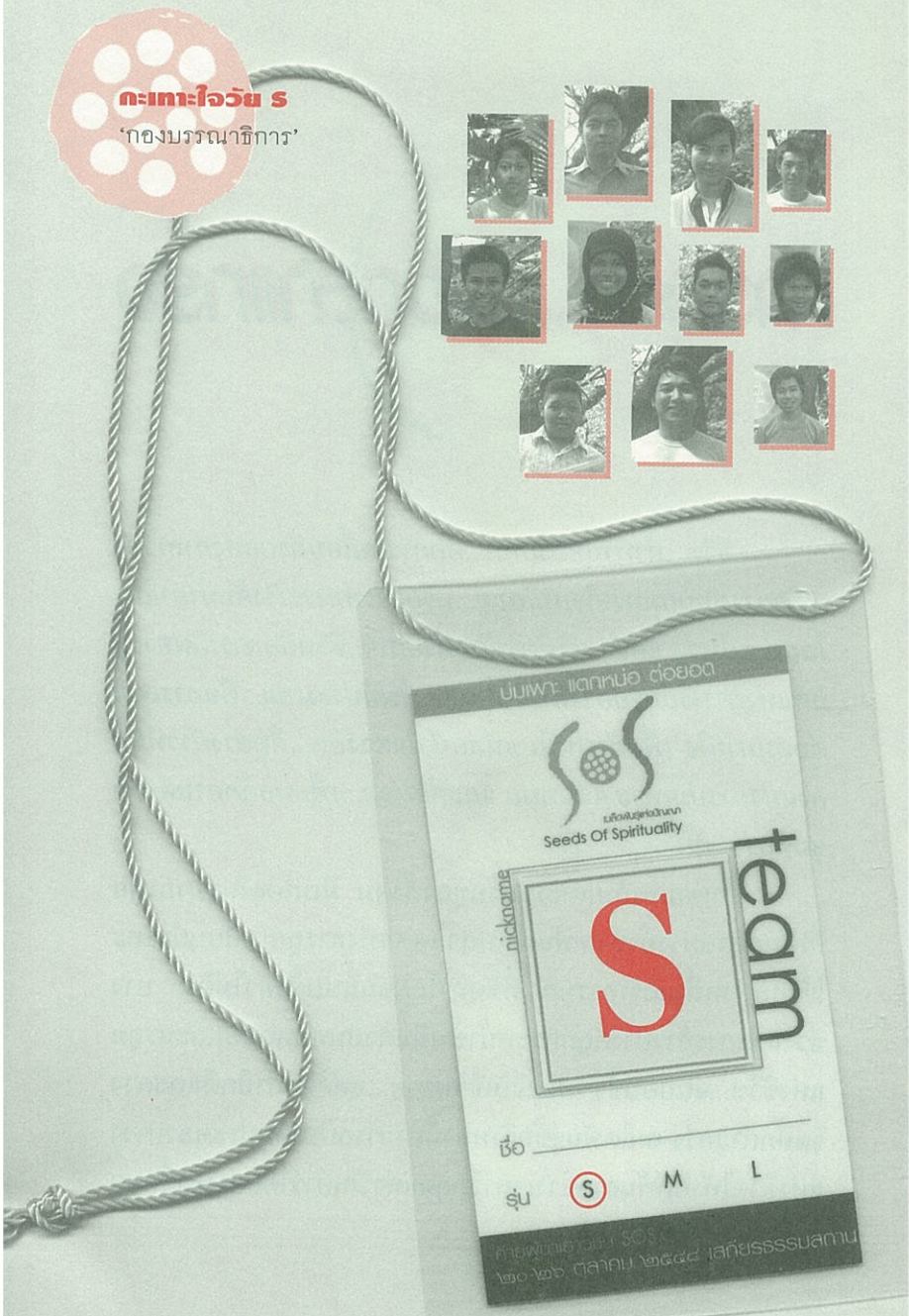
แล้วค่าย sos เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาในหัวใจของเยาวชนคนหนุ่มสาวก็จบลงค่ะ แต่เป็นการปิดค่ายโดยการเปิดสถานีแห่งความดี ความงาม ความจริง พบความดีของเด็ก ๆ ได้ในเว็บไซต์ www.sosstation.org นะคะ เรามีมติของการทำสถานีนี้เพื่อเป็นทุนทางสังคม เด็ก ๆ ร่วมแรงร่วมใจ ร่วมสติปัญญาในการที่จะทำงานร่วมกัน เขาจะเป็นแรงบันดาลใจของกันและกัน เขาเป็นคนหนุ่มสาวที่กำลังหาทางออกด้วยการเห็นคุณค่าในชีวิตของตัวเอง และใช้พลังนี้เพื่อรับใช้ผู้อื่น การบ่มเพาะได้เกิดผลออกมาแล้วในสังคมของเราค่ะ เด็ก ๆ มีโอกาสที่จะสร้างเครือข่ายโดยผ่าน sos network และเขามีนัดหมายร่วมกันว่า ในวันที่ ๕ ธันวาคมนี้ เขาจะใช้ความกตัญญูของเขาแสดงความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ล้านคนล้านความดีที่จะถวายเป็นพระราชกุศลต่อพระองค์ท่าน แล้วเด็ก ๆ ก็จะมีชีวิตอย่างคนที่รู้ว่าเขาคือข้าของแผ่นดิน และผู้ใหญ่หลายคนมีความสุขที่ได้เห็นเด็กเป็นแรงบันดาลใจค่ะ

ธรรมสวัสดิ์ Daily Report
ทางโมเดิร์นไนน์ ทีวี

คณะโง้วย ร

'กองบรรณาธิการ'

บ่นพว- แลกมือ ด้อยอด

มูลนิธิเมล็ดพันธุ์
Seeds Of Spirituality

nickname **S** team

ชื่อ _____

รุ่น **S** M L

กองโง้วย ร SOS
๒๐-๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๘ เจริญธรรมสถาน

ก้าวกล้า...เพื่อกล้าแกร่ง

ชีวิต...สำหรับหลายคน...คือการเคลื่อนผ่านแห่งกาลเวลา...คือการผ่อนลมหายใจเหลืออยู่...หรือการหลงระเริงกับมายาแห่งโลกที่วูบไหว...แต่สำหรับใครอีกหลายคน...ชีวิตคือการเดินทางสู่มิติแห่งการเรียนรู้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ไม่มีประมาณ...คือการสานต่อลมหายใจ เพื่อยังประโยชน์ต่อหัวใจดวงอื่น...คืออย่างก้าวที่มั่นคงแห่งการบ่มเพาะ แดกหน่อ และต่อยอด...เพื่อทอถักสานติแห่งชุมชนร่วมกัน

ในชอกหลิบและมุมเร้นของสังคม มีเมล็ดพันธุ์มากมายที่เติบโตอย่างทำทาย ฟันฝ่าเปลวแดดแห่งการถูกเหยียบย่ำและได้เกลียวคลื่นแห่งอารมณ์ ที่ซัดลาโถมจนแทบตั้งตัวไม่ติด บางช่วงแห่งการก้าวอย่างก็ถูกกระหน่ำซ้ำเติมด้วยบททดสอบและมรสุมแห่งชีวิต...จนบอบซ้ำ และเจ็บเจียนตาย...แต่ด้วยสำนึกดีและดวงจิตที่กล้าแกร่ง เมล็ดพันธุ์ชั้นดีเหล่านี้สามารถประคับประคองนาวาแห่งชีวิตให้รอดพ้นจากช่วงเวลาวิกฤตแห่งวัยเยาว์ได้อย่างน่าชื่นชม

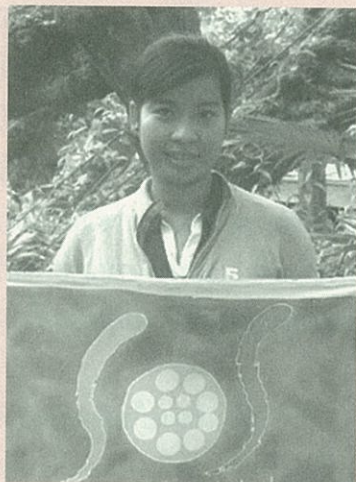
และค่อย ๆ แทะยอดอ่อน แดกกิ่งก้าน ชูใบอย่างสวยงาม พร้อมที่จะเติบโตเป็นเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา...เป็นจิตอาสาแห่งสังคม...ต่อไป...นานแสนนาน

...และส่วนหนึ่งของเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมค่าย SOS ได้นำเสนอแง่มุมแห่งชีวิตที่หลากหลาย มีทั้งแง่มุมระคนเจ็บปวด...ที่ถอลอย และระทมทุกข์ ผ่านตำนานที่มีชีวิตของพวกเขา...ซึ่งบัดนี้กลายเป็นบทเรียนที่น่าศึกษาและมีคุณค่า...และยังเป็นพลังขับเคลื่อนให้พวกเขาก้าวไปสู่สิ่งที่ตั้งงามเพื่อรังสรรค์คุณประโยชน์ต่อชุมชนโลก

คนจนพวยิ่งใหญ่

ชีวิต ที่เติบโตขึ้นท่ามกลางภาพแห่งความตายทำให้

คุณัญญา จันทองอุ่น หรือ **น้องโบว์** ตระหนักได้เป็นอย่างดีว่าความตายนั้นเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวเหลือเกิน...มันอยู่กับเราในทุกขณะแห่งการก้าวย่าง...ราวกับเงา...ภาพของพ่อและแม่ซึ่งดำรงชีพด้วยการเป็น สัปเหร่อ และต้องออกไปฝังยาศพ แต่งศพ และไปปรับศพที่โรงพยาบาลแทบทุกวัน...เป็นภาพที่เจนตาสำหรับน้องโบว์ มันกลายเป็น

ส่วนหนึ่งของชีวิตเธอ และด้วยความอยากรู้อยากเห็นตามวัย
เด็กนี่เองที่ทำให้เด็กน้อยอยากจะลองลงมือทำในสิ่งที่พ่อกับแม่
ทำอยู่บ้าง โดยไม่ได้มีความหวาดกลัวต่อร่างที่ไร้วิญญาณแม่แต่
น้อย เธอแอบไปเรียนวิธีการฉีดยาศพจากพี่ และแอบไปรับศพเอง
โดยที่พ่อแม่ไม่ทราบ ด้วยความตั้งใจที่จะช่วยแบ่งเบาภาระของบุพการี
แต่ผู้เป็นพ่อก็ห้ามปรามไม่ให้ลูกสาวเข้ามายุ่งเกี่ยว ด้วยเหตุผลที่
ว่ามันเป็นงานที่สกปรก

...แต่นั้นไม่ได้ทำให้เธอหยุดอยู่เพียงแค่นั้น...

ด้วยความที่มีจิตอาสา น้องโบว์จึงได้อาสาตนไปช่วยงาน
เก็บศพให้กับมูลนิธิป่อเต็กตึ๊ง และประสบการณ์แรกของน้องโบว์
ก็นำพาเธอไปสู่การเข้าใจสังขารแห่งชีวิตมากยิ่งขึ้น

“ครั้งแรกที่โบว์ลงมือปฏิบัติงานกับทีมเก็บศพ โบว์รู้สึก
เต็มทีมากเลย เตรียมใส่ถุงมือและพร้อมที่จะลงไปเก็บศพ แต่
พอไปถึงสถานที่เกิดเหตุ โบว์ทำอะไรไม่ถูกเลย เพราะภาพของ
ศพที่เห็นอยู่เบื้องหน้านั้นอยู่ในสภาพที่ไม่เป็นชิ้นดี มันต่างจาก
งานที่โบว์ช่วยแม่ทำอยู่ที่วัด พี่ทีมงานบอกกับโบว์ว่าให้ค่อย ๆ หัด
ทำไป หัดทำใจด้วย เราต้องรับให้ได้กับสิ่งที่เราเห็น ไม่ว่าจะศพจะ
อยู่ในสภาพไหน เพราะวันหนึ่งเราก็จะเป็นแบบนี้ ทุกคนหนีความ
ตายไม่พ้น และความตายก็ไม่ใช่เรื่องน่ากลัว ทุกวันนี้โบว์ก็ยัง
ทำงานอยู่กับพี่ ๆ ที่ป่อเต็กตึ๊ง”

เมื่อเกิดมาในครอบครัวที่ต้องหาเช้ากินค่ำ น้องโบว์จึงต้อง
เผชิญกับสายตาสายตาที่เหยียดหยามและถ้อยคำที่ดูแคลนจากบางคน

ที่คิดว่าคนรวยอยู่เหนือคนจน แต่คำดูแคลนเหล่านั้นก็เป็นเพียงสายลมที่พัดมาแล้วก็ผ่านไป ไม่ได้ทำให้น้องโบว์น้อยเนื้อต่ำใจกับโชคชะตาหรือสะดุดกึกในการดำเนินชีวิต ตรงกันข้าม มันกลับกลายเป็นแรงขับเคลื่อนให้เธอพัฒนาตัวเองมากขึ้น...และมากขึ้น เธอเลือกเดินในเส้นทางที่เธอลิขิตเอง เป็นเส้นทางแห่งความดิ้นรนและถูกต้องเท่าที่สาวน้อยวัย ๑๘ ปีจะทำและคิดได้

“แม่ต้องหารายได้เสริมโดยไปรับจ้างดูบ้านให้คนที่ไม่มีเงินแถวบ้าน โบว์มักจะตามแม่ไปด้วยและไปเล่นกับลูกเจ้านาย แม่จะดูโบว์ว่าต้องเจียมตัวว่าเราเป็นลูกคนใช้ แม่จะสอนตลอดว่าต้องรู้ขอบเขตของตัวเอง ญาติของเจ้าของบ้านจะบอกกับหลานเขาว่าอย่าไปเล่นกับลูกคนใช้ โดยใช้สรรพนามไม่ดีกับแม่เรา เราถามตัวเองว่า ทำไมล่ะ ก็คนเหมือนกัน คนมีเงินไม่มีสิทธิ์ที่จะดูถูกคนจนนะ จุดนี้เลยทำให้คิดว่าเราจะทำตัวให้ดี ไม่ให้มีใครมาว่าเราได้ เพราะเราคือคนจนผู้ยิ่งใหญ่”

และทุกครั้งที่เธอต้องเผชิญกับปัญหาในชีวิต เธอเลือกที่จะเดินหน้าเข้าหามันอย่างแข็งแรงแกร่ง โดยมีแม่เป็นผู้ที่คอยให้กำลังใจ ตักเตือน และสอนสั่งอย่างผู้ที่ผ่านประสบการณ์มาก่อน และด้วยความไว้วางใจในตัวลูกสาวว่าจะไม่หลงไปในเส้นทางที่มีดมน เธอจึงอนุญาตให้ลูกสาวได้ลองทำในสิ่งที่เธออยากทำ

“แม่เคยบอกกับโบว์ว่าชีวิตของโบว์คือการข้ามสะพาน ถ้าโบว์กล้าที่จะเดินข้ามสะพาน และเดินต่อไปตามเส้นทาง แม่ก็จะปล่อยให้โบว์เดินไปด้วยตัวเอง แม่คิดว่าลูกของแม่เดินได้ แม่

เคยให้ลูกลองเดินดูแล้ว แล้วลูกก็เดินถึงฝั่งตลอด แม่เห็นความสำเร็จของลูกตลอด ทำให้โบว์มั่นใจในการก้าวเดินและเลือกทางเดินชีวิตของตัวเอง คำสอนทุกคำของแม่เป็นตัวตอกย้ำว่าเราจะพลาดไม่ได้ เราต้องการทำทุกอย่างเพื่อแม่...อย่างดีที่สุด”

...และด้วยสองมือแม่ที่อบอุ่นนี้เองที่ทำให้เธอกล้าก้าวไปตามเส้นทางความฝันของเธอ น้องโบว์ได้เลือกสิ่งดี ๆ ให้กับตนเอง เพื่อที่สิ่งดี ๆ เหล่านั้นจะถูกส่งผ่านต่อไปยังผู้อื่นที่ทุกซักร้อนในสังคม เธอขัดเกลาตนเองด้วยการทำงานในหลากหลายมิติ ด้วยการเข้าอบรมในค่ายเกือบทุกประเภทกว่า ๒๐ ค่าย อาทิ เข้ารับการอบรมยุวชนประชาธิปไตย เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเป็นอาสาสมัครของสังคม และเมื่อเร็ว ๆ นี้ เธอได้รับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนเยาวชนเข้าร่วมการประชุมเรื่องการยุติความรุนแรงในเด็ก ณ องค์การสหประชาชาติ ประเทศไทย เพื่อนำเสนอปัญหาการใช้ความรุนแรงกับเด็กที่เกิดขึ้นในภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย ซึ่งเวทีนี้เป็นเวทีระดับนานาชาติที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก

“ประสบการณ์จะเป็นสิ่งที่สอนเราในทุก ๆ เรื่อง ผู้คนจะทำให้เราเห็นและเข้าใจโลกได้มากขึ้น”

ทุกวันนี้ เธอมีความมุ่งมั่นในเรื่องการศึกษา ทั้งแบบในระบบและนอกตำราซึ่งเป็นช่องทางที่จะนำเธอไปสู่การเรียนรู้อย่างเพิ่มพูน ในขณะที่น้องโบว์กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี เธอก็ยังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง ชั้นปีที่ ๒ แบบ non-degree ด้วยเช่นกัน เพื่อสานภาพฝันบางส่วนของเธอให้กับแม่ผู้เป็นที่รัก

“แม่อยู่กับเราได้ไม่นาน ยิ่งถ้าเราสำเร็จเร็ว แม่ก็มีความสุข และก็จะได้เห็นความสำเร็จต่อ ๆ ไปของเราอีก แม่ลำบากมาตลอดเวลา ตอนที่โบว์เกิดมาสองเดือน แม่ต้องอุ้มโบว์ไปทำงานด้วย ตอนนีโบว์ไม่ยอมให้แม่ต้องเหนื่อย อยากให้แม่พัก ทุกอย่างที่โบว์ทำ...โบว์ทำเพื่อแม่ทั้งนั้น”

นักเดินทาง

“เรา เป็นเพียงนักเดินทาง
พบกันได้ระหว่างทางที่เหน็ดหนาว
ร่วมสุขมีนกอไฟได้แสงดาว
เล่านิทานยี่ดยาวสู่กันฟัง”

เป็นบทกวีประ-

จำใจของนักเดินทางผู้
ฝ่าฟันอย่าง **พลธยา**
สองเมือง หรือ **น้อง**
เปี้ยก หนุ่มน้อยจาก
แดนอีสานผู้ยืนหยัด

ด้วยตัวเอง ยึดมั่นและศรัทธาในสิ่งที่ตัวเองทำ ไม่ไหวเอนไปกับ
กระแสสังคมและค่านิยมผิด ๆ ในปัจจุบัน และที่สำคัญ ชีวิตของ
น้องเปี้ยกคือการเดินทาง...เดินทางเพื่อเข้าหาโอกาส...และเพื่อ
สร้างโอกาสให้กับผู้อื่นต่อไป

น้องเปี้ยกเกิดมาในสภาพครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์แบบ
นัก แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ชีวิตของเขาต้องบิดเบี้ยวไป ถึงแม้พ่อจะ

ขาดความรับผิดชอบต่อครอบครัว และใช้เวลาอยู่กับการดื่มเหล้า
ทั้งวัน น้องเป็ยกก็ยังมีแม่ผู้เป็นวีรบุรุษประจำใจของเขา เมื่อครอบครัว
ต้องแตกแยก ผู้เป็นแม่ตัดสินใจเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อหา
งานทำ ส่งเสียให้ลูกสามคนได้มีโอกาสทางการศึกษา

“แม่เป็นเพียงชาวนาที่ไม่มีการศึกษา แม่มาค้าแรงงานได้ค่า
ตอบแทน ๑๓๐ บาทต่อวัน ส่งให้ลูกทั้งสามคนเรียนจนจบ ม.๓
ช่วงเวลาที่แยกจากกัน แม่เขียนจดหมายหาลูก ๆ เป็นพัน ๆ ฉบับ
ผมอ่านจดหมายที่เคยเขียนถึงแม่ที่ไรก็ร้องไห้ทุกที เราลำบากมา
ด้วยกันตลอดเวลา นอกจากนั้นแม่ยังอยากให้เราสบาย แม่พยายาม
เก็บตังค์สร้างบ้านให้พวกเรา แล้ววันหนึ่งเราก็มีกองหินสาม
กอง เสาสามต้นเพื่อจะสร้างบ้าน เรากุมิใจที่สุดที่อย่างน้อยเราก้
สามารถเริ่มต้นกันได้”

หลังจากจบการศึกษาแล้ว ลูก ๆ ทุกคนต้องไปทำงาน
กับแม่ที่กรุงเทพฯ เพื่อเก็บเงินส่งตัวเองเรียนต่อ น้องเป็ยกไปทำ
งานแพ็กของ แบกกกล่องสินค้าขึ้นลงรถสิบล้อเป็นสิบ ๆ เที่ยว
ในแต่ละวัน จนสามารถส่งตัวเองเรียน กศน. และจบมัธยมศึกษา
ปีที่ ๖ ตามที่ตั้งใจไว้

“ผมต้องมาทำงานอยู่ท่ามกลางตึกที่สูงใหญ่ของเมืองกรุง
ผมถามตัวเองเสมอว่าโอกาสสำหรับคนจนอย่างเราอยู่ที่ไหนใน
เมืองใหญ่เช่นนี้ และสิ่งเดียวที่จะทำให้ผมหลุดพ้นจากสภาวะที่
ผมเป็นอยู่และการถูกดูแคลนจากคนอื่นก็คือการศึกษา ผมต้อง
เรียนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะส่งเสียตัวเองได้ หลังจากนั้นผมก็ได้

ทุนกู้ยืมจากรัฐบาล และเรียนจบ ปวส. ทางด้านบริหารธุรกิจ นั่นคือความสำเร็จเบื้องต้นเพื่อสร้างความสำเร็จต่อ ๆ ไปในชีวิต”

และจุดเปลี่ยนแห่งชีวิตก็เดินทางมาถึงเมื่อน้องเป็ยกเลือกที่จะเดินเข้าหาโอกาส แทนที่จะนั่งรอให้คนอื่นหยิบยื่นโอกาสให้... เนื่องจากเป็นเด็กในอุปการะของ Plan International Thailand น้องเป็ยกจึงมีโอกาสดำรงตำแหน่งอาสาสมัครกับ Plan และรู้สึกชื่นชมบรรดาพี่ ๆ ชาวค่ายที่ทำงานกันอย่างแข็งขัน ด้วยความเป็นคนที่ใฝ่หาความรู้ตลอดเวลา เขาจึงเก็บเกี่ยวประสบการณ์ เรียนรู้การทำงานจากรุ่นพี่ ๆ และจัดตั้งกลุ่มเยาวชนคนรักบ้านขึ้น โดยรวมตัวกับเพื่อน ๆ ในหมู่บ้านอาสาทำงานให้กับชุมชน และได้รับการสนับสนุนการจัดกิจกรรมจาก อบต. โดยเริ่มจากการผลักดันโครงการโรคเอดส์ และให้ความร่วมมือกับทางสถานีอนามัยในการแก้ไขปัญหาโรคเอดส์ในชุมชน หลังจากนั้นก็ขยายขอบเขตของการทำงานออกไปยังชุมชนอื่น ๆ โดยจัดเวทีชุมชนให้เยาวชนในแต่ละชุมชนได้พูดคุยถึงปัญหาในชุมชนของพวกเขาและเสนอแนวคิดในการแก้ปัญหา

เนื่องจากมีผลงานที่โดดเด่นในการทำงานด้านเยาวชนมาหลายปี น้องเป็ยกจึงได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานสมัชชาจังหวัดด้วยวัยเพียง ๒๐ ปี ทุกวันนี้ น้องเป็ยกยังทำงานในพื้นที่และรับผิดชอบภาระหน้าที่ในส่วนกลางของจังหวัดด้วย โครงการที่กำลังอยู่ในขั้นตอนการดำเนินการคือการฝึกอบรมเยาวชนและโครงการเด็กและครอบครัว ครอบคลุมพื้นที่ในการทำงานทั้ง

หมด ๒๐ อำเภอ ในจังหวัดอุดรธานี

“เราเริ่มจากการสร้างโอกาสให้ตัวเองได้เรียนรู้ให้ได้มากที่สุด เพื่อที่จะนำโอกาสที่ได้ส่งผ่านให้กับน้อง ๆ เยาวชน เราปรารถนาให้น้อง ๆ มีจิตสำนึกว่าเราเกิดมาเป็นคนไทย เราต้องมีหน้าที่อะไร เราจะเรียนหนังสือเพียงแค่อำนาจเดียว โดยที่ไม่สนใจชุมชนรอบข้างหรือ เราจะตอบแทนอะไรให้กับสังคมที่เราอยู่ได้บ้าง บางคนใช้ชีวิตลอยไปลอยมา หากจุดยืนไม่ได้ เราต้องการที่จะสร้างจิตอาสาสมัครขึ้นในสังคมให้ได้มากที่สุด”

ภารกิจต่อไปของน้องเป็ยกคือการคัดเลือกตัวแทน ๔-๕ คนจากทุกตำบล เพื่อมาทำหน้าที่เป็นปากเสียงให้กับชุมชน สะท้อนถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนของพวกเขา และให้เยาวชนนำเสนอว่าอยากเห็นอะไรในชุมชนของตน ให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา และทำการประเมินผล หลังจากนั้นให้เยาวชนสร้างกลุ่มของตนเองขึ้นมา และขยายงานต่อไป โดยน้องเป็ยกและเพื่อน ๆ จะช่วยวางแผนงานให้กับเยาวชน และให้พวกเขาลงมือทำงานด้วยตัวเอง เพื่อสร้างความเข้มแข็งในแก่ชุมชนด้วยคนในชุมชนเอง

น้องเป็ยกมองว่าช่วงชีวิตคนเรานั้นแสนสั้น ดังนั้นสิ่งที่เขาต้องการทำคือทำสิ่งที่ประโยชน์เพื่อแผ่นดินบ้านเกิด และชุมชนที่เขาอาศัยอยู่ โดยมุ่งเน้นไปที่การทำงานเพื่อเยาวชน

“เราตัวเล็ก แต่ใจไม่เล็ก เราคิดให้โตกว่าอายุเราเสมอ เราต้องเดินก่อนน้อง ๆ รุ่นหลัง ๆ เราสามารถเป็นแบบอย่างให้กับพวกเขาได้ เยาวชนหลายคนหลงผิด และดำเนินชีวิตที่ผิดพลาด แต่ทุกคนสามารถกลับตัวใหม่ได้ ยังมีเส้นทางที่เราจะเลือกเดิน

ได้อย่างมีความสุข นั่นคือ...อุทิศตนเพื่อผู้อื่น”

นักดนตรีผู้รอนแรม

ภาพที่แม่เอามีดจิ้มท้องพ่อจะเพราะทะเลาะกันด้วยสาเหตุใดก็ตาม เมื่อ ๑๓ ปีที่แล้วยังคงฉายชัดอยู่ในความทรงจำของเด็กน้อยอายุสี่ขวบในขณะนั้น

เธียรท์ นนท์เกษม หรือ น้องเธียรร์

...ยากที่จะลบเลือน ที่บอบช้ำไปกว่านั้นคือ แม่ขนของออกจากบ้านเพื่อแยกกันอยู่อย่างถาวร และไม่ได้ใช้ชีวิตครอบครัว

ครบกว่าสิบปี และการได้กลับมาใช้ชีวิตด้วยกันอีกครั้งก็เหมือนกับการได้พบเจอคนแปลกหน้า การพยายามปรับตัวอย่างสูงและการพยายามเข้าใจในตัวผู้เป็นแม่ช่วยทำให้สายสัมพันธ์แห่งแม่ลูกกลับมาแน่นแฟ้นได้อีกเหมือนเดิม

ด้วยสภาพบ้านแตกสาแหรกขาด ต้องอยู่ในความปกครองของพ่อ ทำให้น้องเธียรร์ต้องมีชีวิตอยู่ในสถานรับเลี้ยงเด็กที่แล้วที่เล่า ในขณะที่เด็กคนอื่น ๆ มีพ่อแม่มารับกลับบ้านเมื่อตกเย็น หากแต่เด็กน้อยวัยสี่ขวบกลับต้องนอนค้างคืนที่สถานเลี้ยงเด็ก เนื่องจากผู้เป็นพ่อมีภาระหน้าที่การทำงานที่ไม่สามารถมาดูแลได้เต็มที่ เด็กน้อยได้เห็นหน้าพ่อและแม่บ้างเป็นครั้งคราว

หลังจากนั้นชีวิตของน้องเธียรร์ก็รอนแรมจากบ้านพ่อไปพักที่บ้านแม่ จากบ้านแม่กลับมาพักที่บ้านพ่อ หลังจากออกจาก

สถานรับเลี้ยงเด็ก พ่อจึงรับมาอยู่ที่แฟลตตำรวจ จังหวัดชลบุรี พอขึ้นชั้นอนุบาล ๓ จึงมีโอกาสมายู่กับแม่ซึ่งมีครอบครัวใหม่ อยู่ได้ไม่นานก็คิดถึงพ่อและกลับไปอยู่กับพ่ออีก เป็นความโชคดีอีกครั้ง จนเมื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ จึงย้ายกลับมาอยู่กับครอบครัวแม่ที่กรุงเทพฯ อีกครั้ง เป็นช่วงที่ต้องปรับตัวเข้ากับครอบครัวเป็นอย่างมาก ทั้งพ่อใหม่ และแม่ซึ่งมีระเบียบวินัย เคร่งครัด และน้องใหม่อีกสามคน แต่เขาก็พยายามปรับตัวและผ่านมันมาได้ด้วยใจที่เป็นสุข

“เป็นช่วงที่ลำบากมากเพราะต้องปรับตัวอย่างมากจากคนที่ไม่ได้รับการอบรมจากผู้เป็นแม่มาก่อนในช่วงวัยที่ควรจะอยู่กับแม่ ช่วงนั้นทำให้เราหันไปติดเกมส์ และจะโดนแม่ดุทุกวัน นอกจากนั้นแมื่อยังห้ามไม่ให้ใช้เงินฟุ่มเฟือย แต่ไม่ให้อดอยาก บอกว่าเงินหายาก ให้เราใช้ให้เกิดประโยชน์ที่สุด ในขณะที่เพื่อนเราจะถลุงเงินกันอย่างเต็มที่ เราจะกอดตันมากในหลาย ๆ เรื่อง เพราะแม่สอนให้รู้จักการทำคุณค่าให้กับตัวเอง จึงหันไปทำกิจกรรมในโรงเรียน คือเล่นกีฬา และเล่นดนตรี ช่วยคลายเครียด ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และเป็นทางออกที่ดีให้กับตัวเอง พยายามมองโลกในแง่ดี ซึ่งทำให้เรามีความสุขมากขึ้น”

เนื่องจากความสามารถในด้านดนตรีน้องเชียร์จึงมีโอกาสดำเนินตัวแทนโรงเรียนไปประกวดวงดนตรีโฟล์คซอง และเป็นนักดนตรีที่เล่นในโรงเรียนเวลาที่มีกิจกรรมบันเทิงต่าง ๆ...และสิ่งที่ทำให้น้องเชียร์อีกขั้น คือการลงสมัครประธานนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ ๕ ผลจากการฝึกฝนตนและการเตรียมตัวที่พร้อม ทำให้คะแนนเสียงส่วนมากเทมาให้กับเขา และหน้าที่ความรับผิดชอบใหม่ที่เขาได้รับก็นำเขาไปสู่การฝึกฝนตนเองในขั้นสูงต่อไป

“สิ่งที่เราต้องฝึกฝนคือทักษะในเรื่องการพูด การวางตัว เป็นแบบอย่างที่ดีกับเพื่อน ๆ และรุ่นน้อง สิ่งที่เราต้องทำอย่าง เร่งด่วนเลยคือปรับพฤติกรรมที่ไม่ดีของเรา นอกจากนั้นเรายังได้ พัฒนาตัวเองในด้านความรับผิดชอบ การมีวินัยในตนเอง การ ทำงานร่วมกับผู้อื่น และการรู้จักคิด แก้ไขปัญหาต่าง ๆ”

และเมื่อเขาประสบความสำเร็จในการเป็นผู้นำในโรงเรียน แล้ว ก้าวต่อไปก็คือการสร้างเครือข่ายผู้นำระหว่างโรงเรียนต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ เพื่อกระชับสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนนานาทัศนะต่อกัน

“ผมเป็นคนที่ชอบรู้จักคน เลยคิดโครงการนี้ขึ้นมา เพื่อ ที่ว่าเราจะได้รู้จักเพื่อนต่างโรงเรียนที่ทำงานในลักษณะเดียวกันเรา จะมีการพบปะกันและทำโครงการต่าง ๆ เพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหา ที่เกิดขึ้นในโรงเรียนและปัญหาของเด็กนักเรียนในโรงเรียน”

น้องเธียรรี่ยังแบ่งปันเวลาของเขาให้กับกิจกรรมทางสังคม ด้วยเช่นกัน โดยเข้ามาทำงานทางด้านสังคมและเยาวชนกับสโมสร วิทยากรเยาวชน โดยจัดทำโครงการสร้างแกนนำวิทยากรเยาวชน เพื่อให้เยาวชนรู้จักการใช้ชีวิตที่ถูกต้อง และรู้เท่าทันปัญหาสังคม

ถึงแม้เมล็ดพันธุ์เมล็ดนี้จะยังไม่เติบโตกล้าเต็มที่แต่ด้วยการ บ่มเพาะที่丁寧มผนวกกับความมุ่งมั่นที่จะกลายพันธุ์เป็นเมล็ดพันธุ์ แห่งปัญญา ก็ทำให้เขาไม่ละทิ้งการฝึกฝนตนเองโดยผ่านกระบวนการ

การเรียนรู้จากการทำงานและการลงมือปฏิบัติจริงอย่างต่อเนื่อง
“การที่จะกลายเป็นเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาได้นั้นต้องอาศัย
การฝึกฝนและการทบทวนตัวเองอยู่ตลอดเวลา การลงมือปฏิบัติ
อย่างต่อเนื่องและมุ่งมั่นจะนำเราไปสู่ขบวนการแห่งการเกิดปัญญา
ซึ่งทุกขั้นตอนล้วนต้องอาศัยเวลาทั้งสิ้น”

ด้วยสองมือแห่งตน

ถึง แม้จะเสียแม่ผู้เป็นที่รักไปในขณะที่อายุได้เพียงห้าขวบ **สุกัญญา รามาด** หรือ **น้องหนา** ก็ไม่เคยท้อแท้และหมดกำลังใจในการดำเนินชีวิต...
เนื่องจากมีตนเป็นที่พึ่งแห่งตน...
และไม่คิดว่าตัวเองมีความพร่องในด้านใด ในทางตรงกันข้ามกลับ
ดึงพลังด้านบวกออกมา...ใช้เป็น

พลังขับเคลื่อน ฝ่าฟันอุปสรรคในชีวิตมาได้อย่างโชกโชน และ
เติบโตได้อย่างสง่างามไม่แพ้เพื่อน ๆ ที่มีครอบครัวครบสมบูรณ์

น้องหนาเล่าว่าชีวิตเธอไม่ต่างจากละครทีวี เธอถูกส่งตัว
ไปอยู่บ้านย่าตั้งแต่เล็ก และถูกกลั่นแกล้งสารพัดสารพันจากญาติ
ทางฝ่ายพ่อ เนื่องจากทุกคนไม่ชอบแม่ของเธอเท่าไรนัก ทุกความ
สำเร็จที่เธอได้มา ไม่ว่าจะเป็นการสอบได้ที่ ๑ ตั้งแต่ประถมปีที่ ๑
จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ หรือการเป็นนักเรียนทุน หรือแม้แต่

การที่สามารถสอบเอ็นทรานซ์เข้ามหาวิทยาลัยของรัฐได้ถึงสามแห่ง ล้วนแล้วแต่กลายเป็นหนามยอกอกสำหรับบรรดาญาติ ๆ เธอถูก กีดกันทุกวิถีทางจนไม่สามารถเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยที่เธอได้ เลือกเอาไว้ และเรื่องราวเลวร้ายทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเธอนั้น เธอ ไม่เคยปรึกษาให้กับพ่อของเธอทราบเลยด้วยซ้ำ

สำหรับน้องหมาแล้ว การนั่งร่ำให้เป็นเรื่องที่เสียเวลา เธอ เลือกที่จะลุกขึ้นมาเข้มแข็งและยืนหยัดในทุกปัญหาที่เธอต้อง พบเจอ เธอฝ่าฟันมันไปที่ละน้อย วันแล้ววันเล่า จนมีวันที่เธอเป็น อิสระจากโซ่ตรวนที่พันธนาการเธอมานานแสนนาน เธอตัดสินใจ เลือกออกมาจากบ้านย่าและดำเนินชีวิตของเธอเองอย่างคนที่มีแม่ อยู่ในหัวใจตลอดเวลา และที่สำคัญเธอยังมีน้องชายอันเป็นที่รัก ซึ่งเธอทำหน้าที่เป็นทั้งพ่อและแม่ให้กับเขา

“หมาต้องสร้างความเข้มแข็งให้กับตัวเอง เพราะเราไม่มี ใครมาคอยดูแลสั่งสอน สิ่งไหนที่เรารู้ว่าไม่ดี เราจะไม่ทำเลย หนามีเพื่อน ๆ ที่ติดยาและขายยา แต่หมาไม่เคยเข้าไปลองเลย เพราะ เรารู้ว่ามันไม่ดีกับตัวเรา เราก็คอยเตือนเพื่อนเสมอว่าให้เลิกจาก สิ่งที่ไม่ดีทั้งหมด นอกจากนั้น หนายังมีน้องชายที่ต้องคอยดูแล เราต้องเป็นแบบอย่างให้กับเขา หมาคอยเอาใจใส่ พุดคุยกับน้อง เสมอ เวลาน้องชายมีปัญหาอะไรเราก็มานั่งคุยกัน เราต้องการ ให้เขาเติบโตเป็นคนดี”

และด้วยความตั้งใจที่จะเลือกใช้ชีวิตในเส้นทางที่ติงาม และพัฒนาตัวเองในทุก ๆ ด้าน น้องหมาจึงหันมาสนใจทำกิจกรรม

ตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นประถมฯ และไม่เคยวางมือจากการทำกิจกรรมเลย เนื่องจากเป็นหัวหน้าห้องและคณะกรรมการนักเรียนจึงต้องคอยรับผิดชอบโครงการต่าง ๆ ของโรงเรียน นอกจากนั้นยังเป็นผู้นำในการจัดค่ายอบรมต่าง ๆ

“หนาเป็นคนที่ชอบพูด ชอบพบปะกับคนแปลกหน้า และเมื่ออะไรที่ทำอยู่ซ้ำ ๆ ทุกวัน การทำกิจกรรมจะทำให้เราเจอเหตุการณ์ใหม่ ๆ และรู้จักเพื่อนใหม่ ๆ นอกไปจากนั้นยังช่วยฝึกให้เรามีความรับผิดชอบในหน้าที่ที่เราได้รับมอบหมาย และลงมือปฏิบัติให้สำเร็จลุล่วง”

ในช่วงมหาวิทยาลัย กิจกรรมแรกที่น้องหนาเข้ามามีส่วนร่วมคือการเป็นผู้นำนักศึกษา และเป็นฝ่ายทะเบียนของห้อง จัดการดูแลเรื่องการลงทะเบียนเรียนของเพื่อนในห้องทุกคน และช่วงว่างของการเรียนก็จะไปเข้าร่วมการอบรมผู้นำในค่ายอบรมจริยธรรมของอิสลาม น้องหนาให้ความคิดเห็นว่าการเป็นผู้นำที่ดีนั้นต้องเปิดใจกว้าง ยอมรับความคิดเห็นของทุกคน และมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ให้ทุกคน มีความเป็นกลาง และมีความเป็นธรรม

พอขึ้นปีที่ ๒ ก็เริ่มสนใจกิจกรรมของแต่ละกลุ่ม เช่น ชมรมสายสัมพันธ์ ชมรมรักถิ่นไทย และเริ่มเข้ามาทำงานในพรรคนักศึกษา ซึ่งก็คือฝ่ายค่านั่นเอง เนื่องจากมองเห็นว่าการให้ความรู้เป็นเครื่องมือที่สำคัญที่จะทำให้ชุมชนพึ่งตัวเองได้ในระยะยาว น้องหนาจึงเข้าร่วมโครงการเรียนรู้ร่วมกันสร้างสรรค์ชุมชนโดยเน้นในเรื่องเศรษฐกิจชุมชน สาธารณสุข ผังเมือง สิ่งแวดล้อม และ

โบราณคดี

หลังจากนั้นไม่นานน้องหนาก็ได้รับคัดเลือกให้เป็นยูว-
โมชก ของสำนักโมชก สำนักนายรัฐมนตรี ทำหน้าที่เผยแพร่
นโยบายของรัฐบาลให้ชุมชนรับทราบ นอกไปจากนั้นน้องหนายังมี
ความสนใจในเรื่องประชาธิปไตยด้วย เธอได้เข้าร่วมการอบรม
ประชาธิปไตยกับสถาบันพระปกเกล้า และเมื่อมีการเลือกตั้ง สส.
หรือ สว. น้องหนาก็จะไปแนะนำให้ความรู้กับชุมชนในเรื่อง
การใช้สิทธิในการเลือกตั้ง เมื่อเร็ว ๆ นี้เธอก็ได้เข้าร่วมโครงการ
‘รักษาวล สงวนตัว’ ของคุณระเบียงรัตน์ พงษ์พานิช เพื่อเผยแพร่
การวางตัวที่เหมาะสมให้กับเด็กผู้หญิงในชุมชน

น้องหนาทิ้งท้ายไว้ว่า

“ในการทำกิจใด ๆ ก็ตาม ต้องอาศัยความตั้งใจจริงและ
ความมานะบากบั่นนอกจากนั้นต้องรู้จักในสิ่งที่เราจะลงมือปฏิบัติ
เพื่อที่เราจะได้ถ่ายทอดให้กับผู้อื่นได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน”

รสชาติแห่งชีวิต

เมื่อ มีเพื่อนถามว่าวัด
กับดิสโก้แตกต่างกันอย่างไร **ณัฐกร**
ยิ้มแฉ่ง หรือ **น้องอ๊พ** ไม่สามารถ
ที่จะให้คำตอบที่กระจ่าง ชัดได้เนื่อง
จากเวลาส่วนใหญ่ที่หมดไปกับการ
เข้าสถานบันเทิงมากกว่าที่จะแวะ
เวียนเข้าไปในสถานปฏิบัติธรรม

สำหรับน้องอัฟแล้ว ชีวิตเหมือนเล่นตลก โชคชะตากลับพลิกผัน ทุกสิ่งทุกอย่างคือความไม่แน่นอน ไม่จีรัง จากชีวิตที่เคยสุขสบาย เกิดมาบนกองเงินกองทอง นั่งรถเก๋งราคาเป็นล้าน ๆ ไปโรงเรียน กลับต้องมาเผชิญกับช่วงที่ตกต่ำสุด ๆ ของชีวิต เมื่อครอบครัวโดนผลกระทบจากเศรษฐกิจฟองสบู่ ทุกอย่างในชีวิตเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ...ชีวิตที่สุขสบายกลายเป็นเพียงภาพอดีต...สัมผัสไม่ได้ดังเดิม...

เมื่อปัญหาครอบครัวรุมเร้า น้องอัฟก็เริ่มประชดชีวิตและหาทางออกให้กับตัวเองด้วยการเที่ยวกลางคืน กินเหล้า สูบบุหรี่ เล่นการพนัน และเซ็กซ์ เรียกว่าครบทุกรสชาติของชีวิตนักเที่ยวราตรี ทั้งที่ยังเรียนอยู่แค่มัธยมศึกษาปีที่ ๒ เท่านั้น หนักเข้าก็ขโมยรถที่บ้านออกหนีเที่ยวทั้ง ๆ ที่ทางบ้านต้องเผชิญกับปัญหาหนี้สิน

“ตอนนั้นพอกลับมาถึงบ้านคุณแม่โกรธมาก หลังจากนั้นไม่นานทางบ้านก็มีปัญหาหนี้สินเข้ามา จนคุณแม่คิดจะฆ่าตัวตาย เราต้องพาแม่ขึ้นรถไปสงบสติอารมณ์อยู่ที่วัด ตอนนั้นโดนพักการเรียน ทัศนคติบนมากมาย จนรู้สึกว่ถ้าเรายังคงออกนอกกลุ่มนอกทางแบบนี้คงเอาตัวไม่รอดแน่นอน ตอนนั้นยังอยากเรียนที่ชิราวุธอยู่ แต่ที่บ้านเริ่มไม่มีเงินส่ง เราเลยต้องทำตัวดี เพราะไม่อย่างนั้นแม่จะให้ออก ก็เลยต้องเปลี่ยนพฤติกรรมเสียใหม่ เราก็เริ่มคิดได้”

และแล้วชีวิตก็เดินทางมาถึงจุดเปลี่ยน...

ในช่วงมัธยมศึกษาปีที่ ๕ น้องอัฟได้รับคัดเลือกให้เป็นประธานสมาคมหนังสือพิมพ์ของโรงเรียน ซึ่งโอกาสครั้งใหม่ในชีวิต

นี้ได้เพิ่มพูนประสบการณ์ที่ติงามให้กับเขาอย่างล้นพ้น

“เราได้เรียนรู้อะไรมากมายในเรื่องการทำหนังสือพิมพ์ ความรอบคอบ การระมัดระวังในการใช้คำพูดในการเขียนข่าว และด้วยภาระความรับผิดชอบที่มากขึ้น เราก็มีความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น กล้าตัดสินใจ กล้ารับผิดชอบ มีความรับผิดชอบมากขึ้นเพราะในการทำหนังสือพิมพ์ ทุกอย่างต้องตรงถูกต้องและแม่นยำ และเราต้องรักษาเดดไลน์ในการทำงานเพราะหนังสือพิมพ์ต้องออกทุกวัน”

ถึงแม้จะยังอ่อนต่อโลก แต่น้องอัปก็มีส่วนหลักในการทำงานที่ชนะใจคนทำงานด้วยกัน นั่นคือการให้อภัยกับคนทำงานทุกคน การเอาใจเขามาใส่ใจเรา และการดูแลผู้ร่วมงานอย่างทั่วถึง

“การที่เรายกน้ำมาให้เขาดื่มหนึ่งแก้วนั้นย่อมมีใจกว่าการให้เงินเดือนตามหน้าที่”

และเมื่อพิสูจน์ศักยภาพภายในที่ตัวเองมีให้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาคคนอื่นแล้ว ภารกิจอื่น ๆ ก็ตามมาอีกมากมาย เมื่อน้องอัปขึ้นสู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ น้องอัปมีโอกาสได้เป็นที่ปรึกษาสมาคมหนังสือพิมพ์ สมาคมนุรักษ์ธรรมชาติ สมาคมไต่वाที และสมาคมบันเทิง นอกจากนี้ น้องอัปยังได้รับรางวัลผู้ช่วยเหลือกิจการโรงเรียน ซึ่งเป็นรางวัลพระราชทาน

...เมื่อกลับตัว...ละลายพฤติกรรมที่ไม่ดี...มองโลกในแงุ่มใหม่...ความสำเร็จที่สวยงามก็บังเกิดขึ้น...

“สมัยที่เราเป็นเด็กเกเร ผู้ใหญ่ในโรงเรียนจะมองว่าเรา

เป็นเด็กที่ไม่ดี และไม่มีทางได้ดี เราเลยอยากแสดงให้คนที่เคยดูถูกเราได้เห็นว่าเราเปลี่ยนไปแล้วหลายคนตราหน้าว่าเราไม่มีทางสอบเอ็นทรานซ์ติดหรอก เราก็พยายามจนสุดความสามารถเพื่อลบคำปรามาสของผู้คน และเราก็ทำได้”

และทุกกิจกรรมที่น้องอัฟได้มีส่วนร่วมนั้น คือการหล่อหลอมตัวตนสู่วิถีที่ดีงาม สู่การแตกหน่อ เพื่อต่อกิ่ง และแตกก้าน

“การเข้าร่วมกิจกรรมทำให้เราเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น และรู้สึกภูมิใจที่สามารถช่วยคนอื่น ๆ ได้ ดีใจที่มีโอกาสได้เป็นผู้นำ แต่งานทุกงานเราไม่สามารถทำให้ลุล่วงลงไปได้คนเดียว เราต้องอาศัยกำลังแรงจากเพื่อนร่วมงานทุกคน ในขณะที่เราเป็นผู้นำเราก็ต้องเป็นผู้ตามด้วย ทุกรางวัลที่เราได้มาจากการทำงานก็คือรางวัลของทุก ๆ คนที่ทำงาน การทำงานที่ดีคือ ทำด้วยใจ ไม่ต้องหวังผลตอบแทน ตัวเรารู้อยู่เอง เราก็สุขใจ”

และการที่จะสร้างเมล็ดพันธุ์ที่ดีได้นั้น น้องอัฟมองว่าต้องหมั่นดูแลรดน้ำทุกวัน ให้ความรัก ความเอาใจใส่ พุดคุยกับเขาทุกวัน และเมื่อใดที่ได้เมล็ดพันธุ์ที่ดี ก็สามารถนำไปต่อยอดต่อได้ หรือนำไปผสมเป็นรูปแบบ ใหม่ ๆ ที่สร้างประโยชน์ต่อไปได้อีก

คนเซ็ดหุ่น

ชีวิต ที่เกิดมาท่ามกลางโรงละครทำให้ชีวิตของ **อัยเรศ ยังเขียวสด** หรือ **น้องกวาง** ต้องแตกต่างจากเด็กทั่วไปในวัยเดียวกัน โอกาสที่จะได้สนุกสนาน วิ่งเล่นกับเพื่อน ๆ นั้นดูจะหายากเต็มที่ เพราะเขาเป็นหนึ่งในความหวังของตระกูล **ยังเขียวสด**

ตระกูลที่สืบทอดการแสดงหุ่นละครเล็กมาตั้งแต่รุ่นปู่ของเขา คือ โจหุลยส์ หรือ สาครยังเขียวสด

หลังจากเลิกเรียนทุกวันนี้ หน้าที่หลักของเขาคือต้องมาหัดรำโชน ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเซ็ดหุ่นละครเล็ก ถึงแม้จะไม่ชอบใจในสิ่งที่ต้องทำ น้องกวางก็ไม่สามารถที่จะเลี่ยงภารกิจที่ยิ่งใหญ่ของ

ครอบครัวได้ และด้วยการที่ต้องฝึกซ้อมทุกวัน เขาก็ค่อย ๆ ซึมซับนาฏลีลาที่สวยงาม ทีละน้อย...ทีละน้อย...จนมันอยู่ในสายเลือดของเขา

“กวางมานั่งคิดว่าหุ่นละครเล็กเป็นสมบัติของครอบครัวเรา เป็นสมบัติของชาติ ถ้าเราไม่รักษา สืบทอด ใครจะยื่นมือเข้ามาจัดการให้ศิลปะประเภทนี้ยังคงมีลมหายใจต่อไป มันเป็นหน้าที่ของเราทุกคนในตระกูลที่ต้องอนุรักษ์ศิลปะที่ทรงคุณค่านี้ไว้”

และแล้วก็เหมือนสายอสุรีबाटผาดลงอย่างฉับพลัน เหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้นกับครอบครัว ‘ยังเขียวสด’ โรงละครโจหุลยส์ ซึ่งเป็นสถานที่จัดแสดงและเก็บรักษาหุ่นกว่า ๕๐ ตัว ต้องวាយอดลงในกองเพลิง เหลือเพียงเก้าอี้แห่งความทรงจำ

สิ่งที่ลึกลับและสรรค์สร้างกันมาชั่วคนหายวับไปในพริบตา...เหมือนภาพฝัน

“ทุกอย่างที่ปูสร้างมาหายไปในกองเพลิง เราไม่เหลืออะไรเลย นอกจากเสื้อผ้าติดตัว หุ่นแต่ละตัวเราต้องใช้เวลาสร้างกว่าครึ่งปี เพราะเป็นงานที่ต้องอาศัยความประณีตละเอียดอ่อน”

และทุกคนในครอบครัวก็ต้องเผชิญหน้ากับความจริงที่เกิดขึ้น คำถามที่ตามมาก็คือว่า จะเริ่ม ? หรือ จะเลิก ? ถ้าจะเริ่มต้นใหม่ นั่นก็หมายความว่าทุกคนต้องกลับไปเริ่มนับหนึ่งกันใหม่ โดยลงมือสร้างหุ่นขึ้นมาใหม่ทั้งหมด แต่ถ้าเลิกศิลปะชั้นสูงที่ทรงคุณค่าที่สืบทอดกันมานานแสนนานก็จะสูญสลายไปอย่างเรียกคืนไม่ได้

“กว้างตัดสินใจว่าเราต้องเริ่มต้นใหม่ ถึงแม้จะต้องใช้เวลาในการที่จะสร้างหุ่นขึ้นมาใหม่ แต่มันก็คุ้มค่าที่เราจะทำ บางครั้งเราต้องประสบกับปัญหาเศรษฐกิจการเงิน เราก็ไม่ย่อท้อ ในที่สุดเราก็นำทุกสิ่งทุกอย่างอย่างกลับมาได้เหมือนเดิม”

สิ่งที่น้องกว้างได้จากการเชิดหุ่นก็คือ ช่วยบ่มเพาะคุณสมบัติที่ดีให้กับตัวเอง นั่นคือการมีระเบียบวินัยในตัวเอง เนื่องจากต้องรับผิดชอบในบทบาทที่ตัวเองต้องแสดง ต้องฝึกฝน และเตรียมตัวให้พร้อมก่อนการแสดง และฝึกการทำงานเป็นทีม เนื่องจากต้องแสดงร่วมกับผู้อื่น และความอดทนก็เป็นหัวใจสำคัญสำหรับนักแสดงทุกคน เพราะการที่ต้องเชิดหุ่นที่มีขนาดหนักนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลยทีเดียว

และเพื่อเผยแพร่ศิลปะโบราณออกสู่สายตาชาวโลก น้อง

กว้างได้ทำหน้าที่เป็นทูตวัฒนธรรม เดินทางไปทั่วโลกเพื่อเผยแพร่
การแสดงหุ่นละครเล็กให้กับชาวต่างชาติได้ทัศนาลงถึงลีลาที่อ่อนช้อย
...พลีไหวของหุ่นและนักเชิดหุ่น

“ผมภูมิใจในตัวเองและครอบครัวที่เป็นผู้สืบทอดหุ่นละคร
เล็กซึ่งเป็นคณะเดียวในโลก ผมไม่อยากจะให้วัฒนธรรมไทยต้องสูญ
หายไปตามกาลเวลา และอยากให้เยาวชนคนรุ่นใหม่เห็นคุณค่า
ของหุ่นละครเล็ก”

และด้วยแรงกายแรงใจของน้องกวางในการที่จะอนุรักษ์
มรดกตกทอดของตระกูล เลี้ยวหนึ่งแห่งประวัติศาสตร์ไทยก็ยังคง
เจิดฉายอยู่ในเวทีโลกได้อย่างงดงาม อดอ้างเอกลักษณ์แห่ง
ความเป็นไทย

หยาดน้ำค้างที่... พรางพรสม

น้ำใจ หยอดเล็ก ๆ
ที่พรางพรมาให้กับหัวใจที่โหยหา
ระทมทุกข์ คือความสุขใจของ
สาวน้อยนาม **น้ำค้าง คำแดง**
หรือ **น้องเล็ก** ผู้ซึ่งมีความรัก
ที่ยิ่งใหญ่และกว้างไกลที่พร้อม
จะมอบให้กับผู้คนที่เธอได้มี
โอกาสได้พบปะเจอเจอ ไม่

ว่าจะเป็นผู้คนที่คุ้นเคย หรือดวงหน้าของผู้แปลกหน้า สำหรับ

น้องเล็ก...ยั้งให้...เธอกลับยิ่งได้รับ และนั่นคือความอึดใจที่แท้จริงของการได้เป็นผู้ให้

จากเด็กน้อยที่มีชีวิตอยู่แค่ในห้องสี่เหลี่ยม ไม่มีโอกาสไต่ย่นแขน ชะโงกหน้าออกสู่ออกโลกว้างนอก ไม่มีโอกาสได้รับรู้ความเป็นไปของสังคมที่กว้างใหญ่ แปรเปลี่ยนมาเป็นสาวน้อยที่มีโลกใบใหญ่ ให้ได้เรียนรู้ มีผู้คนให้ได้รู้จัก ถักทอมิตรภาพ

“การที่เราได้เปิดตัวเองออกสู่ออกโลกว้างนอกทำให้เรามองเห็นคนอื่น มองเห็นเด็กที่ขายพวงมาลัย มองเห็นคนนั่งขอทาน อยู่ตามสะพานลอย ทำให้คิดว่าเราสามารถที่จะทำอะไรได้บ้าง เพื่อที่จะช่วยเหลือผู้คนที่ทุกข์ยาก นอกจากนั้นการที่เราได้เห็นข้อเท็จจริงแห่งชีวิตทำให้เราเข้มแข็งขึ้น เมื่อเรามองคนที่ลำบากกว่าเรา ทำให้เห็นว่าเรามีโอกาสในชีวิตมากมายเหลือเกิน ดังนั้น โอกาสที่เราสมควรที่จะแบ่งปันให้คนอื่นด้วย”

น้องเล็กเริ่มทำกิจกรรมตั้งแต่อยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ โดยเป็นประธานกลุ่มเด็กและเยาวชนในชุมชนของตนเอง หลังจากนั้นเธอก็มีโอกาสได้จัดรายการวิทยุ นำเสนอสิ่งดี ๆ สู่อุคน เธอพัฒนาตัวเองอยู่ตลอดเวลาโดยผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ นอกจากกิจกรรมในโรงเรียนแล้ว คุณพ่อคุณแม่ยังเสริมกิจกรรมข้างนอกให้อีกด้วยเพื่อความหลากหลายของประสบการณ์

“ก่อนหน้านี้เล็กเคยคิดว่าตัวเองไม่มีความสามารถ เป็นคนที่ไร้คุณค่า แต่เล็กมาคิดได้ว่าจริง ๆ แล้วทุกคนล้วนมีความดีงามในตัวเอง ถ้าเรามองเข้าไปในตัวเอง และค้นหา เราจะพบศึกย-

ภาพที่ซ่อนอยู่ข้างใน ซึ่งเราสามารถดึงมันออกมาเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ในรูปแบบต่าง ๆ”

ในขณะที่หลายคนอาจจะให้ความสำคัญกับความสำเร็จด้านนอก แต่สำหรับน้องเล็กเธอภูมิใจกับความสำเร็จด้านในของเธอ

“การทำกิจกรรมในหลาย ๆ ที่ทำให้เราพัฒนาทางด้านจิตใจ เราอาจจะได้คะแนนในการเรียนไม่ดีนัก แต่เราได้คะแนนเต็มร้อยในด้านจิตใจ กิจกรรมทำให้เราสัมผัสคนที่กำลังร้องไห้ หัวเราะ ทำให้เราได้รู้จักคนที่อยู่บ้านหลังใหญ่โต และคนที่ไม่มีเพียงพื้นที่ได้ทางด่วนเป็นที่หลบนอน เราจะอยู่ตรงกลางระหว่างผู้คนที่แตกต่างกัน และเราก็จะได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากพวกเขา”

และการที่เดินเข้าหาโอกาสต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลาเองที่ทำให้น้องเล็กเรียนรู้ที่จะแบ่งปันสิ่งดี ๆ ให้กับผู้อื่นที่ขาดไร้โอกาส เช่นเธอ และเธอก็มักจะคิดถึงความสุขของผู้ที่อยู่ตลอดเวลา

“เราเคยหยุดรอเพื่อให้พ่อหาโอกาสให้ แต่สิ่งที่เราได้ก็ไม่ใช่สิ่งที่เราต้องการ การจะได้โอกาสดังกล่าวก็ต้องเดินเข้าไปหา มัน และก็ต้องแบ่งปันสิ่งที่เราได้มากับผู้อื่น นั่นคือการเดินเข้าไปหาเพื่อนที่ด้อยโอกาสด้วย”

ถึงแม้เธอจะผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าพันครั้ง และกิจกรรมส่วนใหญ่ก็มีรูปแบบที่ซ้ำ ๆ กัน แต่เธอเลือกที่จะมองแบบแตกต่าง และแสวงหาข้อดีในแต่ละครั้งของการเข้าร่วมกิจกรรม

“ถึงแม้กิจกรรมจะซ้ำ ๆ แต่ทุกครั้งที่เราไปเข้าร่วมกิจกรรม มา เราก็จะแบ่งปันสิ่งที่เราได้เรียนรู้มาให้กับผู้อื่น ทำให้ตัวเราเอง เต็มไม่เต็ม เพราะเราได้มา เราก็ให้ไป เราจึงสามารถที่จะรับสิ่งต่าง ๆ ได้ตลอดเวลา”

...และน้องเล็กก็ได้มองเห็นการเปลี่ยนแปลงในตัวเองผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ...

“เราไม่เคยรอให้คนอื่นมาบอกว่าเธอเก่งที่สุด เราไม่รอให้คนอื่นมาตบมือให้เราเล็งเห็นคุณค่าในตัวเอง และเราก็เข้าใจคนอื่น เรียนรู้การให้อภัย และกิจกรรมก็บอกให้เรารู้ว่า เราไม่ได้อยู่คนเดียวบนโลกใบนี้”

ชีวิตที่เลือกได้

ชีวิต ของ **ณัฏฐติ**

สารทอง หรือ **น้องตัม** เป็นชีวิตที่ต้องอยู่กับการเลือกตัดสินใจแทบจะทุกช่วงเวลาแห่งชีวิต และการที่มีเสรีในการตัดสินใจนี้เอง ที่ทำให้เขาเลือกที่จะเดินบนเส้นทางที่ยังประโยชน์ให้กับผู้อื่นโดยมิได้คำนึงว่าตัวเองต้องเหน็ดเหนื่อยขนาดไหนในการที่จะยื่นมือให้ความช่วยเหลือแก่ผู้คน

น้องตั้มเติบโตมาครอบครัวที่แตกแยก พ่อแม่แยกทางกันในขณะที่เขามีอายุเพียงสามขวบ ด้วยวัยเพียงน้อยนิดเขาต้องตัดสินใจว่าจะเลือกอยู่กับใคร และเขาก็ตัดสินใจมาอยู่กับแม่ที่พังงา เมื่อถึงวัยที่ต้องเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษา เขาต้องตัดสินใจว่าจะเลือกเรียนในโรงเรียนใกล้ ๆ บ้าน หรือเลือกเรียนในตัวเมือง และสิ่งที่เขาตัดสินใจทำให้เขาเห็นโลกกว้างมากขึ้นกว่าเดิมได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และในขณะเดียวกันก็ได้หลงระเหิดไปกับสิ่งเสพติดและอบายมุข ก่อนที่จะถลาลึกลงกว่าเดิม เขาสามารถถอนตัวขึ้นมาได้ทัน และกลับตัวใหม่...เป็นคนใหม่...กับหัวใจดวงใหม่

“ช่วงมัธยม ผมมีชีวิตที่อิสระมาก ผมเที่ยวกลางคืน กินเหล้า สูบบุหรี่ ติดเกม เคยโดนตำรวจจับ แต่รอดมาได้ เรียกว่าทุกรูปแบบในสิ่งที่ไม่ดี แล้วผมก็พบว่าสิ่งที่ทำไปทั้งหมดมันไม่ใช่ตัวผม มันเป็นการหลงระเหิดตามวัย มีช่วงเวลาที่ผมคิดถึงพ่อแม่คิดถึงคุณตาคุณยาย แล้วผมก็รู้สึกผิดต่อท่าน เลยก้อย ๆ ปรับพฤติกรรมเสียใหม่”

สถานการณ์มักมีส่วนช่วยให้คนเปลี่ยนแปลง...การได้มีโอกาสเข้าร่วมค่ายลูกเสือเขตการศึกษาภาค ๔ ที่ภูเก็ตทำให้น้องตั้มได้เห็นอีกแง่มุมของชีวิตได้เรียนรู้ตำราแห่งการใช้ชีวิตเล่มใหญ่หลังจากกลับมาแล้ว ก็ทำการต่อยอดโครงการ มีการรวมกลุ่มกับเพื่อน ๆ ๑๒ คน จัดค่ายอาสาภายในโรงเรียน มีเด็กค่ายกว่าร้อยคน ใช้ชื่อโครงการว่า ‘ปลูกเมล็ดความดีในตัวเยาวชน’ โดยเข้าไปให้ความรู้ในชุมชน และมีการเดินแรลลี่ด้วย หลังจากนั้นก็มีรุ่นพี่

เห็นแววนักกิจกรรม จึงชักชวนไปเวทีสิทธิเด็ก หลังจากกลับมา ก็ทำงานร่วมกับผู้ใหญ่จัดทำค่ายขึ้นมา นำกลุ่มเยาวชนมารวมกัน สร้างเป็นเครือข่ายขึ้นมา และทำงานร่วมกับจังหวัดต่าง ๆ

และด้วยพลังแห่งวัยรุ่นที่เต็มเปี่ยมและเหลือเฟือ นื่อง ต้มทุ้มสุดตัวจนต้องบาดเจ็บทางด้านจิตใจ

“ก้าวแรกที่พวกเราเข้ามาทำงาน เราหลงไปกับมัน คิดว่าตัวเองมีพลังเยอะมาก หลงในพลังของตัวเอง ทำงานหามรุ่งหามค่ำ พวกเราเข้าใจว่าการทำงานใหญ่ ๆ จะทำให้เราโดดเด่น แต่พวกเราเข้าใจผิด เพื่อน ๆ เริ่มหายไปทีละคน เพราะสู้งานไม่ไหว จนเหลือเราคนเดียว แล้วเราก็ได้คิดว่าต้นไม้ใหญ่หนึ่งต้นสร้างบ้านทิ้งหลังไม่ได้ แต่ต้องอาศัยต้นไม้เล็ก ๆ หลายต้น”

ช่วงมัธยมศึกษาปีที่ ๔ เป็นช่วงจุดอับในชีวิต การเรียนและการทำงานตกฮวบ แต่ไม่นานนื่องต้มก็ยังมีโอกาสพบกับที่ปรึกษาเครือข่าย และเริ่มกลับมาทำงานอีกครั้ง ในมุมมองใหม่ (ที่เล็กกว่าเดิม)

“เราเปลี่ยนไปแล้ว แทนที่จะทำงานใหญ่แบบสร้างภาพ เราเลือกเป็นล่าคลองสายเล็ก ๆ ที่คอยไหลไปตามลำน้ำและหล่อเลี้ยงผู้คน เรามีบทเรียนมาแล้วว่าการทำงานใหญ่ไม่ใช่จะดีเสมอไป การเป็นองค์กรเล็ก ๆ ทำให้เราต้องทำงานกันอย่างเต็มที่ เด็กหลายคนเริ่มถอนตัวเพราะเหนื่อย แต่เราจะอยู่ตรงนี้ไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะมีเด็กใหม่เข้ามาแทน เราค่อย ๆ เริ่มหาองค์กรร่วมทีละคน”

ทุกวันนี้้องตั้มมีความสุขกับการได้ทำกิจกรรม ได้ทำใน
สิ่งที่ตัวเองรัก และได้เลือกเส้นทางเดินของตัวเอง

“ผมคิดว่าใจของคนเราก็เหมือนน้ำ ที่พร้อมจะไหลลงสู่ที่
ต่ำเสมอแต่เรามีสิ่งที่สามารถจะกักเก็บน้ำเหล่านี้เอาไว้ใช้ประโยชน์
ได้ นั่นคือเขื่อนแห่งจิตสำนึกที่ดี ถ้าเราสามารถช่วยกันสร้างเขื่อน
นี้ได้เยอะๆ ในทุก ๆ ดวงใจ เราก็จะสามารถนำน้ำนี้ไปใช้ได้อย่าง
เป็นประโยชน์ แต่ถ้ามันแตกเมื่อไร น้ำจะเข้าทำลายทุกอย่าง...

“แทบทุกคนทางบ้านจะสนับสนุนผม อยากให้ผมมีความสุข
กับสิ่งที่ผมทำ บางครั้งท่านก็โทร. มาเตือนบ่อยๆ ว่าให้ลดลงบ้าง
เดี๋ยวจะเสียการเรียน และนั่นเป็นสิ่งที่ผมต้องแบ่งเวลาให้เหมาะ
สม”

และหนุ่มน้อยนักกิจกรรมคนนี้มีไอเดียใฝ่ฝันเอาไว้ว่าอยาก
จะเป็นช่างภาพ เพื่อเก็บบันทึกเรื่องราวของผู้คนและวาระต่าง ๆ
ของโลกใบนี้ และโลกทั้งใบก็คงจะอยู่ในมือของเขา...กับชีวิตที่
เลือกเองได้

ศิลปะ:แห่งการใช้ชีวิต

ศิลปะ ดูเหมือนจะเป็นกิจกรรมอย่างเดียวที่ช่วย
รักษาบาดแผลใจให้กับ **พิชญ์สินี ขลุ่ยเงิน** หรือ **น้องเกี้ยว** อาสา
สมัครของมูลนิธิสุธาสิณี น้อยอินทร์ เพื่อเด็กและเยาวชน จังหวัด
ยโสธร ได้เป็นอย่างดี

ชีวิตของน้องเกี้ยวหลากหลายไปด้วยอารมณ์ บางครั้งเธอ
รู้สึกโดดเดี่ยว เจ็บเหงา รู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้ง บางครั้งเธอ

อยากแบ่งปัน อยากได้รับความรัก เวลาที่เธอดูแลน้อง ๆ เธอก็อยากให้น้อง ๆ รักเธอเช่นกัน ในยามที่เธอหมดลื้นกำลังใจ ไม่มีใครอยู่เคียงข้าง เธอจะหันไปหาสิ่งที่เลวร้ายตอบสนองตัวเอง

“เราจะนึกถึงเหล่า บุหรี่ มันช่วยให้เราลืมได้ แต่พอเราสร้างมา ความรู้สึกเดิม ๆ หรือปัญหาเดิม ๆ ก็ยังคงอยู่ มันทำให้เราเสื่อมศรัทธาในตัวเองที่หาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเอง บางครั้งเราจะกลายเป็นคนที่ก้าวร้าวอย่างไม่รู้ตัว”

และเวลาที่เธออยากทำตัวดีขึ้น แต่ไม่มีใครอยู่ข้างกายเป็นเพื่อนยามปลอบใจ เธอมีตัวเองเป็นเพื่อน

“เราจะเดินไปพูดกับกระจก และถามตัวเองในกระจกว่า ดีขึ้นหรือยัง แล้วเราก็จะกลับสู่สภาวะปกติ”

ในช่วงชีวิตการเรียน น้องเกี้ยวเลือกเรียนศิลปกรรม เธอชอบวาดรูปเป็นชีวิตจิตใจ เธอจะพาน้อง ๆ ไปปั้นรูป วาดรูป และทำหุ่นให้เป็นรูปตุ๊กตา มีครั้งหนึ่งเธอไปพบเจอคุณยายที่ไม่มีลูกหลานมาเยี่ยม เธอรู้สึกสงสาร จึงใช้ศักยภาพที่เธอมีอยู่หยิบยื่นความสุขให้กับคุณยาย

“เราวาดรูปดอกไม้ให้คุณยาย แล้วคุณยายก็ยิ้มอย่างมีความสุข”

ก่อนหน้านี้น้องเกี้ยวเป็นนักกิจกรรมตัวยง แต่เนื่องจากภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบที่ทุกคนโยนลงมาที่เธอทำให้เธอสุดจะทานทน ความเหน็ดเหนื่อย ล้าถอย ทำให้เธอถอนตัวจากการทำกิจกรรมทุกอย่าง เมื่อมีคนชักชวนให้เธอไปร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทุกคนจะได้รับคำตอบที่เหมือนกัน

“ในช่วงเวลานั้นเราคิดว่าตัวเราเองเรายังช่วยใจตัวเองไม่ได้เลย แล้วเราจะออกไปช่วยใครได้”

...และจากคนเก่ง คนที่กล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น กลายเป็นคนไม่เอาถ่านไปทันที...

“เดี๋ยวนี้เราอยากฟังมากกว่าพูด เราจะพูดเฉพาะในสิ่งที่อยากพูด เราแสดงออกมามากพอแล้ว”

แต่ศิลปะก็ยังอยู่ในทุกลมหายใจของเธอ

“เราชอบศิลปะมาก ๆ มันทำให้เราได้ใช้แรงมากกว่าการพูด เมื่อเร็ว ๆ นี้เราไปช่วยสร้างบ้านดินให้ที่ศิขรภูมิ เราก็อำเต็มที่ ไม่ต้องมานั่งโอ้อวดว่าทำอะไร ทำงานเสร็จเราก็มานั่งร้องเพลงให้เด็ก ๆ ฟัง”

ถึงแม้จะมีศิลปะช่วยเยียวยาจิตใจ นั่นก็ยังไม่ทำให้น้องเกี้ยวรู้สึกเติมเต็ม เธอหวนกลับไปสู่เส้นทางเดิมที่เธอเคยมีความสุขกับมัน นั่นคือการทำงานอาสา และเธอก็พบตัวตนของเธอที่เคยสูญหายไปไหนเสียหนึ่งช่วงเวลา

“งานอาสาทำให้เรากลับกลายเป็นตัวเราเหมือนเดิม ครั้งหนึ่งเราเคยคิดว่าเราสูญเสียเด็กผู้หญิงที่น่ารักคนหนึ่งไป แต่

ตอนนี้เราหาเขาเจอแล้ว”

และหวังว่าน้องเกี้ยวจะรักษาดูแลเด็กผู้หญิงคนนี้อย่างดีที่สุดในทุก ๆ วันของชีวิต

ร้อยลี ต้องมีก้าวแรก

สำหรับ คนหลาย
คนคำสบประมาท ถ้อยคำ
ปรามาสและสายตาที่ดูแคลน
เป็นเหมือนแรงกดดัน...แรง
กดดัน...ที่ดิ่งกระซาก ไปสู่
ความย่อถอยในการดำรงตน
แต่สำหรับ **อุกฤษฏ์ อินทร
พัทธ์** หรือ **น้องโออิชิ** แล้ว
ร้อยหมื่นพันคำที่เย้ยหยัน
กลับกลายเป็นพลังขับเคลื่อนที่

ยิ่งใหญ่...เป็นกลไกแห่งการพัฒนาตน...ที่นำพาเขาไปสู่วิถีชีวิตที่
ดีขึ้น...ดีขึ้นเรื่อย ๆ...ยิ่งถูกกด...เขาก็ยิ่งตั้งขึ้นสูง...สูงขึ้น...และ
สูงขึ้น...

ท่ามกลางความอบอุ่นของครอบครัว น้องโออิชิเติบโตขึ้น
อย่างสะพรั่งสวยงาม เนื่องด้วยมีบุพการีผู้เป็นแม่แบบและพ่อแบบ
ที่แสนดี...เป็นแนวทางที่มั่นคงในการดำเนินชีวิตของเขา...ด้วยความ
ที่มีจิตสาธารณะ พ่อและแม่ของน้องโออิชิได้ร่วมทำกิจกรรมพัฒนา

ชุมชน ทั้งในเรื่องลานกีฬาเยาวชนต้นยาเสพติด และกิจกรรมอื่น ๆ นานับประการที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม และวิถีแห่งการทำงานของท่านทั้งสองก็ค่อย ๆ ซึมซับเข้าไปในตัวน้องโออิชิปีแล้ว ปีเล่า จนหล่อหลอมกลายเป็นตัวตนของเขาในการที่จะแสวงหาเส้นทางเดินที่สานต่อประโยชน์ให้กับผู้คนที่หลากหลาย และเมื่อผ่านกระบวนการทำงานในด้านต่าง ๆ น้องโออิชิก็สามารถพัฒนาตนเองไม่ให้พลังพลัดถิ่นไหลลงไปไหลมุดดำเจกเช่นเยาวชนอีกหลายคน...ที่ยากแม้แต่จะถอนตัว...หรือก้าวถอยกลับ

ไม่มีชีวิตใดที่สมบูรณ์ไปทุกด้าน ถึงแม้จะเกิดมาท่ามกลางสิ่งแวดล้อมรักภายในครอบครัว แต่น้องโออิชิก็ต้องเผชิญกับประสบการณ์ที่ย่ำแย่เมื่อออกสู่โลกภายนอก...สังคมแห่งคนกินคน...ด้วยความที่น้องโออิชิไม่ใช่เด็กที่เรียนเก่งนักจึงต้องถูกจัดให้อยู่ในห้องท้ายสุดของระดับชั้น แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าคุณค่าแห่งตนจะหมดสิ้นลง...ไม่มีใครตัดสินเราได้...นอกจากตัวเราเอง

สิ่งที่น้องโออิชิต้องพานพบในแต่ละวันของการศึกษาคือ ถ้อยคำที่แห้งแล้งที่สาจดซัดใส่เขา ไม่ว่าจะเป็นการถูกเปรียบเทียบว่าด้อยคุณภาพกว่าเด็กห้องอื่น ๆ หรือการการถูกมอบหมายงานในเชิงที่ไร้ความเคารพแห่งตัวตน เช่น การให้กวาดขยะ แต่สำหรับน้องโออิชิแล้วการกวาดขยะก็คือการกวาดใจของตนเองให้สะอาด และพลังแห่งการถูกกดทับ...ก็รวมสู่ศูนย์กลาง...รวมตัวเป็นพายุลูกใหญ่ที่ขับเคลื่อนให้ตัวเขาลุกขึ้นมาท้าทาย...อย่างนอบน้อม ด้วยการพิสูจน์ให้เห็นว่า

“ถึงจะเรียนไม่เก่ง แต่ก็สามารถทำกิจกรรมได้ดี”

และจุดเริ่มแห่งก้าวที่ดี ๆ แห่งชีวิตก็เกิดขึ้น น้องโออิชิเริ่มทำกิจกรรมต่าง ๆ ภายในโรงเรียน และความมุ่งหวังของเขาที่นอกจากจะพัฒนาตัวเองแล้ว เขายังปรารถนาที่จะพัฒนาโรงเรียนโดยการนำกิจกรรมต่าง ๆ มาเป็นจุดเด่นให้โรงเรียนมีชื่อเสียงและมีศักยภาพเทียบเท่าโรงเรียนอื่น ๆ และเขาก็สามารถเก็บเกี่ยวแรงกายแรงใจที่เขาได้หว่านลงไปในทุกการทำงานได้ในไม่ช้า

ปัจจุบันนี้ น้องโออิชิได้เป็นประธานชมรมดนตรีสากลของโรงเรียนวัดน้อยนพคุณ ซึ่งน้องโออิชิกำลังจะแข่งประกวดวงดนตรีที่มหาวิทยาลัย North Bangkok ในราวเดือนหน้า นอกจากนั้นยังรับผิดชอบโครงการเยาวชนห่วงใยไม่ฝึกไฟบุหรีและเหล่าของทาง สสส.

น้องโออิชิเล็งเห็นประโยชน์สูงสุดของการทำกิจกรรมว่าเป็นการใช้เวลาแห่งชีวิตในทุกวินาทีขณะอย่างคุ้มค่า และออกดอกออกผลเพื่อประโยชน์แห่งตนและผู้อื่น

“สิ่งที่ผมได้จากการทำกิจกรรมก็คือความสุข สุขในทุกขณะแห่งการทำงาน และเมื่องานสำเร็จผล”

และเมื่อตัวเองหลุดพ้นจากวงจรแห่งความเลวร้าย เพื่อนคือสิ่งที่โออิชินึกถึง เป็นผู้คนที่เขาอยากแบ่งปันประสบการณ์ที่ดี ๆ ด้วย

“ผมชวนให้เพื่อนๆ ที่ดำเนินชีวิตแบบเสียดแทงกลับตัวกลับใจ และหันมาทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ และทุกคนก็เปลี่ยนไป ผม

รู้สึกปลื้มปิติเป็นอย่างมาก และผลสำเร็จในครั้งนี้เป็นกำลังให้ผม
ในการที่จะทำกิจกรรมอันเป็นประโยชน์ต่อไป”

และเมื่อมีโอกาสมาเข้าค่าย SOS น้องโออิชิก็ไม่ลืมที่จะ
ชักชวนเพื่อน ๆ ให้มาชิมซบสิ่ง ๆ ตีติดตัวกลับไป ถึงแม้เขาจะต้อง
ใช้กลวิธีที่แยบยลในการชักจูงบรรดาเพื่อนฝูง

“ผมบอกเพื่อน ๆ ว่าเราจะไปเที่ยวทะเลเจ็ดวันเจ็ดคืนกัน
และพวกเราประสบความสำเร็จเกินความคาดหมายในกิจกรรม
ครั้งนี้ แม้เพื่อนจะไม่ได้ไปเที่ยวทะเล แต่ก็ได้รับประโยชน์อย่างยิ่ง
ได้ทั้งประสบการณ์ ข้อคิด คติในการทำงานจากเพื่อนร่วมค่าย ได้
เพื่อนพี่น้อง และความสุขใจอันไม่สามารถหาได้ง่ายจากที่แห่งใด
ในทุกๆวันนี้”

และในวันสุดท้ายของการเข้าค่ายน้องโออิชิ และเพื่อน ๆ
ได้ให้คำมั่นสัญญาจากลูกผู้ชาย ต่อหน้าท่านแม่ชีคันสนีย์ ว่า “เรา
จะไม่ข่มขืนใคร” เป็นคำปฏิญาณสั้น ๆ แต่มากด้วยคุณค่าและความ
หมาย เพราะนั่นหมายความว่าในชีวิตลูกผู้หญิงอีกหลายสิบคนที่
จะไม่ตกนรกจากความมั่งง่ายและเห็นแก่ตัวของผู้ชายในการใช้
กำลังข่มเหงเพื่อให้ได้มา

นอกจากนี้ น้องโออิชิและเพื่อน ๆ ยังได้บริจาคค่าเดินทาง
และค่าวงดนตรีที่นำมาแสดง เพื่อเป็นประโยชน์แก่คนรุ่นหลังต่อ
ไป ซึ่งเป็นที่น่าอนุโมทนาในความดีครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง

และก้าวที่กล้าของน้องโออิชิก็จะยังคงดำเนินต่อไป เพราะ
หัวใจของการเดินทางของเขาก็คือ ‘ร้อยลี้ต้องมีก้าวแรก’

“ถึงแม้ว่าหนทางจะไกลสักแค่ไหน ถ้าเราไม่เริ่มก้าวเราก็ไม่มีวันที่จะไปถึง เราต้องเต็มที่กับชีวิต และทำในทุกทุกสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง สังคมและประเทศชาติ”

ประติมากรรมแห่งความรัก

ถ้า ความรักคือประติมากรเอกของโลก **มูฮัมมัดบาคอร์ ยูโซะ** หรือ **อาบู** ก็เปรียบเสมือนประติมากรรมชิ้นเอกที่ถูกบรรจงปั้นแต่งขึ้นมาอย่างประณีตและร้อยรัดด้วยทุกมิติของความรัก

อาบูเกิดมาท่ามกลางครอบครัวที่อ่อนรัก มีพี่น้องแปดคน พ่อ

แม่มีฐานะที่มั่นคงด้วยการทำอาชีพสวนผลไม้ สวนยางพารา และสนับสนุนการศึกษาของลูกเป็นอย่างดี พี่น้องส่วนใหญ่ของอาบูเรียนจบจากประเทศในแถบตะวันออกกลางทั้งสิ้น แต่อาบูเลือกที่จะศึกษาในประเทศไทยด้วยเหตุผลที่ว่าประโยชน์แห่งผู้อื่นนั้น อยู่เหนือประโยชน์แห่งตน

“ถ้าผมอยู่ที่บ้านเกิดเมืองนอนผมสามารถทำประโยชน์และกิจกรรมช่วยเหลือผู้อื่นได้มากกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง..ผมรักงานอาสาและการออกรับใช้ผู้อื่น...ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งแห่งวิถีชีวิตของ

ผม”

และก่อนที่จะเริ่มเติมเต็มให้กับผู้อื่น อาบูจำเป็นต้องเติมเต็มตัวเองก่อนด้วยขบวนการขัดเกลากจิตใจ และตัวตนด้านใน โดยผ่านรูปแบบของการศึกษาตามความเชื่อของศาสนาอิสลามที่ว่า ความรู้เป็นสิ่งที่ไม่มีพรมแดน ไม่มีที่สิ้นสุด และเป็นสิ่งที่เปิดกว้างสำหรับทุกคน นอกจากนั้นการศึกษาทั้งทางโลกและทางธรรมจึงนำไปสู่ความมั่นคงแห่งตนทั้งภายในและภายนอก

“ตอนเด็กผมได้เข้าเรียนในโรงเรียนมุสลิมชื่อว่า ‘ตาดีกา’ ซึ่งมีการสอนศาสนาสี่คาบ ประกอบกับวิชาทั่วไป ซึ่งจะเริ่มศึกษากันตั้งแต่ชั้นอนุบาลเลยทีเดียว เพราะท่านศาสดามุฮัมมัด (ซอลลา) กล่าวไว้ว่า ‘การศึกษานั้นเป็นที่บังคับสำหรับทุกคน เริ่มตั้งแต่เกิดจนถึงหลุมฝังศพ’ ซึ่งหมายถึงรูปแบบการดำเนินชีวิตที่ได้รับการสั่งสอนตั้งแต่เกิดจนตายเพื่อเข้าสู่พระผู้เป็นเจ้า และการเรียนในรูปแบบของศาสนาสอนว่าการอยู่ของเราที่ประเสริฐที่สุด นั่นคือการมีชีวิตอยู่เพื่อโลกนี้และโลกหน้าควบคู่กัน”

ชีวิตแห่งการทำกิจกรรมของอาบูเริ่มต้นตั้งแต่วัยเยาว์อาบูได้เป็นแกนนำทำกิจกรรมมากมายของโรงเรียนตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ ๔ เรื่อยมาจนชั้นมัธยมต้น และได้รับทุนไปเรียนต่อที่มาเลเซียหนึ่งปี

และด้วยความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอาหรับ ทำให้อาบูได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนเข้าแข่งขันด้านภาษาและวิชาการทั่วไป

นอกจากบทบาทในทางโลกแล้ว อาบูยังถูกวางตัวในบทบาททางด้านศาสนาด้วย เขาได้เป็นผู้นำละหมาดมาตั้งแต่มีрымต้น การที่จะเป็นผู้นำศาสนาต้องมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ตามคำสอนในศาสนา ต้องอ่านคัมภีร์และนำปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง มิเช่นนั้นจะเป็นการทำบาปอย่างร้ายแรง แต่นั่นมิได้เป็นสิ่งที่ทำให้เขาท้อถอยแต่ประการใด กลับเป็นสิ่งที่ท้าทายในการที่จะปฏิบัติหน้าที่ให้ดีที่สุดตามที่ได้รับมอบหมาย และทุกกิจกรรมของอาบูนั้นถูกถักทอไว้ด้วยพื้นฐานทางศาสนาและการศึกษา ซึ่งเป็นสิ่งที่สร้างเสริมกำลังใจและแรงบันดาลใจที่ดีงาม

“ศาสดาคือแบบอย่างทุกอย่างในการใช้ชีวิต เพราะท่านเป็นผู้นำที่มีความอดทนและรู้จักควบคุมจิตใจ”

สิ่งที่จุดประกายและสร้างแรงบันดาลใจในการรับใช้ผู้อื่นนั้น มาจากครั้งที่ได้รับพระราชทานรางวัลดีเด่น

“ผมรู้สึกว่าการมีชีวิตมีสาระและมีค่า เมื่อได้ทำกิจกรรมเพื่อสังคม ผมไม่สามารถอยู่เฉย ๆ ได้”

เมื่อเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย อาบูมีโอกาสดำเนินชีวิตการทำความดีอีกครั้ง เขาได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งประธานองค์กรมุสลิม รวมถึงเป็นสมาชิกสภาความมั่นคงอีกด้วย ซึ่งหมายถึงภารกิจมากมายที่จะตามมา

“ในฐานะประธานองค์กรมุสลิม ผมทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาและดูแลน้อง ๆ ในกลุ่มมุสลิม ผมคิดว่าน้องได้หลักการและกำลังใจในการทำงานจากพื้นฐานการมีศีลธรรม การมีท่านศาสดาเป็น

แบบอย่างในใจ ไม่ท้อแท้ต่อปัญหา มีความทุ่มเทพัฒนางาน ไม่ใช่
เวลาให้สูญเปล่า ทำให้เป็นกำลังใจในการทำงานต่อไป”

บนถนนแห่งชีวิต อาบูเชื่อมั่นเสมอว่า คนที่ท้อคือคนที่
ไม่แท้ ส่วนคนที่แท้นั้นคือคนที่ไม่ท้อ

“ท่านศาสดาไม่เคยท้อ ถ้าเราท้อแท้แปลว่าเราไม่ได้เศษ
เสี้ยวของท่านเลย”

นอกจากพลังที่ยิ่งใหญ่และแกร่งกล้าแล้ว อาบูยังเชื่อ
ว่าท่ามกลางความแตกต่างนั้นมีความงดงามอยู่เสมอ

“ท่านศาสดาสอนว่า ถึงแม้ว่าเราจะมี ความแตกต่างกัน
หลากหลายเชื้อชาติศาสนา แต่ความเข้าใจคือสิ่งสำคัญ เรายอม
รับในจุดต่างและพัฒนาในจุดร่วม ท่ามกลางความหลากหลายเรา
ก็จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติ”

ความรักที่กว้างขวาง ไม่มีเงื่อนไข ไม่มีที่สุด ไม่มีประมาณ
จากพระศาสดา ได้บ่มเพาะเมล็ดพันธุ์เมล็ดนี้ จนเป็นสายพันธุ์แห่ง
คุณภาพ พร้อมเผชิญทุกสภาวะของธรรมชาติ ไม่ว่าดินจะแห้ง หรือ
ลมจะแล้ง เมล็ดพันธุ์แห่งความรักเมล็ดนี้ก็พร้อมที่จะงอกงาม
และแตกหน่อต่อ ยอดต่อไป ไม่เพียงแต่ในฐานะผู้นำเยาวชน หรือ
ผู้นำศาสนาในมิติของพิธีกรรมเท่านั้น แต่หากยังเป็นผู้นำในมิติของ
สติปัญญาหรือจิตวิญญาณอีกด้วย เพื่อนำไปสู่จุดหมายสูงสุดแห่ง
โลกใบนี้ นั่นคือ สานติแห่งทุกดวงใจ

“เราต้องเคารพสังคมในพื้นที่ ไม่ว่าเราจะทำอะไร เป็น
ใคร หรืออยู่ที่ไหน เพื่อจุดหมายคือ สันติสุขจงมีแต่ทุกท่าน
Assalamualaikum (อัสซาลามูออลัยกุม)”

...และทุกชีวิต ไม่ว่าจะกำเนิดขึ้นอย่างสวยงาม หรือ
ท่ามกลางความวุ่นแหว่งของครอบครัว ชีวิตก็ยังคงต้องดำเนิน
ต่อไป

...ก้าวที่กล้าจะนำพาเราไปสู่ก้าวที่แกร่ง เพราะไม่มีชีวิต
ใดที่ไม่มีบาดแผล...หากแต่การสร้างชีวิตใหม่ที่ดั่งามต่างหาก
ที่เป็นหัวใจสำคัญแห่งการดำเนินชีวิต

คุณัญญา จันทองอ่อน (โบว์) เพศ หญิง อายุ ๑๘ ปี ศาสนา พุทธ
องค์กร ศูนย์กิจกรรมเยาวชนเพื่อชุมชน

พลธยา สองเมือง (เบ๊ยก) เพศ ชาย อายุ ๒๐ ปี ศาสนา พุทธ
องค์กร สมัชชาเด็กและเยาวชนจังหวัดอุดรธานี

เชียรัท นนท์เกษม (เชียร์รี่) เพศ ชาย อายุ ๑๗ ปี ศาสนา พุทธ
องค์กร โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ

สุกัญญา ราหมาด (หน่า) เพศ หญิง อายุ ๑๘ ปี ศาสนา อิสลาม
องค์กร ยูวโฆษก สำนักโฆษก สำนักนายกรัฐมนตรี

ณฐกร ยิ้มแย้ม (อ๊พ) เพศ ชาย อายุ ๑๙ ปี ศาสนา พุทธ
องค์กร มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

อัยเรศ ยังเขียวสด (กวาง) เพศ ชาย อายุ ๑๘ ปี ศาสนา พุทธ
องค์กร นาฏศาลาหุ่นละครเล็ก (โจ หลุยส์)

น้ำค้าง คำแดง (เล็ก) เพศ หญิง อายุ ๑๘ ปี ศาสนา พุทธ
องค์กร ขบวนการตาสู้บ่ประด

ณัฐวดี สารทอง (ต๋ม) เพศ ชาย อายุ ๑๘ ปี ศาสนา คริสต์
องค์กร ศูนย์ต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดภาคประชาชนจังหวัดพังงา

พิชญ์สินี ชลุ่ยเงิน (โบว์) เพศ หญิง อายุ ๑๘ ปี ศาสนา คริสต์
องค์กร มูลนิธิสุธาสิณี น้อยอินทร์ เพื่อเด็กและเยาวชน

อุกฤษฏ์ อินทรพักตร์ (โออิชิ) เพศ ชาย อายุ ๑๖ ปี ศาสนา พุทธ
องค์กร โรงเรียนวัดน้อยนพคุณ

มุฮัมมัดบาคอรี ยูโซะ (อาบู) เพศ ชาย อายุ ๑๘ ปี ศาสนา อิสลาม
องค์กร ชมรมมุสลิม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่

จากใจวัย M

'กองบรรณาธิการ'

บทพา: แดกหน่อ ต้อยอด

เมล็ดแห่งจิตวิญญาณ
Seeds Of Spirituality

nickname **M** team

ชื่อ _____

รุ่น S **M** L

ค่ายฟ้าเยาวชน SOS
๒๐-๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๘ เลดีयरธรรมสถาน

พี่เลี้ยงร่วมแรง...ร่วมใจ

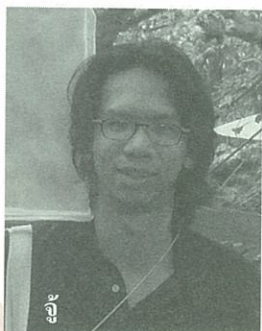
หากคุณเชื่อว่าบ้านไม่สามารถปลูกสร้างได้ด้วยมือและแรงของวิศวกรเพียงคนเดียวได้ฉันใด ค่ายเยาวชน SOS ก็เป็นดั่งบ้านที่กำลังปลูกสร้างและไม่สามารถสำเร็จได้ด้วยคนเพียงคนเดียวฉันนั้น

เรากำลังพูดถึงอาสาสมัครไซซ์ M !

แม้ค่ายจะจบไปแล้วแต่คนกลุ่มนี้ก็ยังทำงานอยู่เพื่อเตรียมพร้อมตกแต่งบ้านเยาวชน SOS ผู้การร่วมถักทอเพื่อให้ได้แนวทางผู้การส่งเสริมและพัฒนาเยาวชน ลองมาฟังมุมมอง ความรู้สึกของพวกเขากลุ่มเยาวชนไซซ์ M กันดูบ้างเป็นไร

จุดเริ่มต้นของการเข้ามาทำงานค่ายเยาวชน SOS เป็นอย่างไร ?

จู้ ผมก็เริ่มจากที่พี่ข้าว (หนึ่งในทีมงานไซซ์ L) โทรศัพท์มาบอกให้ไปช่วยงานเจ็ดวัน แต่ก็ยังไม่ได้อยู่กันในระยะเอียด

จนประมาณสองวันก่อนค่ายเปิดได้คุยกันอีกครั้งจึงรู้ว่าต้องมาที่เสถียรธรรมสถาน และมารู้ว่าทำอะไรก็วันที่มาถึงเสถียรฯ แล้ว ทีนี้พอรู้ว่าต้องมาทำข่าวแจกสื่อ ยังนึกเชิงในใจเลยว่าหนังก้าวที่ทำงานยังได้มาเจอข่าวที่นี้อีก

ต๋อยต๋ิง ต๋ิงเข้าออกที่นี้มาสองปีแล้ว เวลาที่นี้มีอะไรก็ทำ ตอนแรกที่รู้ว่าตัว

เองต้องมาทำค่ายนี้ก็ตื่นเต้นนะ ครั้งแรกที่ได้คุยงาน ก็รู้สึกว่ามันคงเล็ก ๆ แต่พอได้ประชุมงานไปครั้งที่ ๒ ที่ ๓ รู้สึกงานเริ่มใหญ่ขึ้น ๆ เริ่มคิดว่าจะอยู่จนจบโครงการหรือเปล่า แต่พอเรารับผิดชอบแต่ต้น มันก็ต้องรับผิดชอบต่อไป

ปกติแล้วต๋ิงจะชอบชวนเพื่อนมาที่นี้ เพราะคิดว่าเรามีที่ดี ๆ ก็เลยอยากให้เพื่อนได้มารู้จัก และพอดีที่เป็นช่วงปิดเทอมก็เลยชวนเพื่อนสองคนมาช่วยทำค่ายครั้งนี้ด้วย เพื่อนก็สนใจแล้วพอได้มาทำก็สนุก และได้ประโยชน์กันทุกคนเลย

ฝน ต๋อยต๋ิงโทร. มาชวนให้เข้าค่าย SOS ตอนแรกไม่รู้เลยว่า SOS คืออะไร ทำอะไร แต่ก็ตอบตกลงไปเพราะว่าว่างอยู่ค่ะ

ไผ่ ของไผ่ก็เหมือนกัน ไผ่เปิด msn เล่นแล้วเขียนขึ้นหัวไว้ว่าว่างมากมาย พอต๋ิงต๋อยต๋ิงก็เล่นอยู่ ก็เลยเขียนชวนให้มาค่าย SOS ซึ่งตอนนั้นไม่รู้รายละเอียดเลย ก็ตอบต๋อยต๋ิงไปว่าตกลงโดยไม่ได้คิดอะไรเลยแม้แต่บ่อย

แพน แรกเริ่มก็คิดว่าจะแค่มาช่วยตัดกระดาษ ทำอะไรเล็ก ๆ

น้อย ๆ ไม่ได้คิดว่าตัวเองจะมีส่วนร่วมกับงานนี้มากมาย ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าค่าย SOS เป็นค่ายเยาวชน แพนเริ่มเข้ามาทำแบบเต็มตัวก็ตอนที่แม่แอม (หนึ่งในทีมงานไซซ์ L) ป่วย ต้องเข้าโรงพยาบาล งานทั้งหมดของแม่แอมก็จะเริ่มถูกถ่ายแจกไปยังคนทำงานอื่น ซึ่งรวมทั้งแพนด้วย

ทิพย์

เฟื่อง คินนันเฟื่องประชุมปิดเล่มหนังสือ ‘สาวิกา’ อยู่กับท่านแม่ชี แล้วก็พี่บู๊ คุณจอย คุณแอม คุณโก้ ท่านก็บอกว่าจะนั่งอยู่ประชุมงานต่อเลยแล้วกัน ก็เลยได้ทราบว่าจะเสถียรธรรมสถานกำลังจะจัดค่ายให้กับเยาวชนจำนวน ๒๐๐ คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่ไม่ได้ต้องการความช่วยเหลือ แต่เป็นเด็กที่มีศักยภาพพอที่จะไปช่วยเหลือคนอื่น แล้วคินนันก็ได้ชื่อโครงการ และคำว่า ‘ปมเพาะ แตกหน่อ ต่อยอด’ ออกมา

ทิพย์ จริง ๆ แล้วก็มาช่วยทำงานที่เสถียรธรรมสถานกับคุณพ่ออยู่แล้ว เข้ามาช่วยเพราะคุณพ่อชวน ตอนแรกคิดว่าเราจะมาช่วยงานอะไรได้ เพราะเป็นแค่นักเรียน ม.ปลาย ไม่เคยทำงานอะไรเลย คิดคุณนะ แค้โทร. ประสานงานก็เป็นงานใหญ่สำหรับเรา แล้วและนี่ต้องทำต่อเนื่องสามปี

ปลา วันแรกที่ได้รู้จักกับค่าย SOS คือวันที่ครูเล็ก ภัทราวดี เดินเข้ามาบอกว่าให้เข้าร่วมกับโครงการ SOS ที่เสถียรธรรมสถาน โดยแม่ชีคณสนีย์จัดขึ้น จะได้มีประสบการณ์ในการทำค่ายกับเด็ก

เพื่อจะได้เอามาประยุกต์ใช้กับการสอนการแสดงให้เด็กได้บ้าง

บรรยากาศก่อนการเปิดค่ายเป็นอย่างไรบ้าง ?

ต้อยติ่ง ต้อยติ่งจะเป็นคนโทร. หาเครือข่ายต่าง ๆ ที่แม่ไก่ (หนึ่งในทีมทำงานไซซ์ L) เตรียมไว้ ซึ่งตอนนั้นต้องโทร. เยอะมาก แล้วก็พูดซ้ำไปมาเกี่ยวกับรายละเอียดของค่ายเป็นหน้า ๆ อันนี้เป็นช่วงแรก จากนั้นสองวันสุดท้ายก็ต้องโทร. ไปทั้งคอนเฟิร์ม ทั้งบอกสิ่งที่จะให้เด็กเตรียมตัวก่อนมาค่าย ตอนนั้นเหนื่อยมาก แต่ใจมันบอกที่ต้องทำ มันก็คือต้องทำ ส่วนความรู้สึกอยากหลบไปนอนก็มีนะ เพราะบ้านตั้งอยู่ใกล้แค่นั้นเอง แคลยกหูโทรศัพท์แม่ก็มาแล้ว แต่ก็บอกกับตัวเองว่า “อีกนิดนึง” มาตลอด จนกระทั่งวันสุดท้ายก่อนเปิดค่าย คืนนั้นไม่ได้นอนกัน ก่อนหน้านั้นก็ได้นอนกระจุ่มกระจิมมาก เราต้องมานั่งทำทะเบียนกัน แล้วสุดท้ายเน่า มันใช้ไม่ได้ แต่มันก็ทำให้เราเรียนรู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไป

แพน โอ้โฮ มันสุดยอดมาราathonโลก มันเริ่มตั้งแต่ดูโลโก้ SOS นั้นนับเป็นวินาทีแรกจากนั้นคุณยายก็เริ่มมาวานให้ช่วยจัดเอกสาร นั้น นุ่น นี พี่จอย (หนึ่งในทีมทำงานไซซ์ L) ก็วานให้ช่วย ใครขอความช่วยเหลือมาที่เกี่ยวกับงาน เอกสารก็ “คะ” ตลอด วัน ๆ นั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ ส่ง-รับอีเมล สลับกับเครื่องซีร็อกซ์ และรับ-ส่งแฟกซ์ บางคืนไม่ได้นอนเลย หรือบางทีก็หลับอยู่หน้าคอมพ์นั่นแหละ

ฝน ุ่นวายนิดหน่อย เพราะคน

ที่มาก็ไม่ค่อยได้เข้ามาประชุมกันเลย โดยเฉพาะพวกทีมสต๊าฟก็เลยรู้สึกว่ายานี้จะไปรอดหรือเปล่า ทุกอย่างน้อยไปหมด ไม่คิดว่าผู้ที่เข้าร่วมจะมาครบตามที่ได้กำหนดไว้ คิดว่ายานี้ล้มแน่ ๆ

เฟื่อง จริง ๆ ก่อนงานเริ่มเฟื่องมีส่วนเกี่ยวเนื่องน้อย จะอยู่ในวันที่คิดชื่อ แล้วก็ทราบกระแสมาเรื่อย อีกทั้งวันที่มาอบรมทำ KM ตอนนั้นรู้สึกว่ายานี้เด็ก ๆ ที่ทำขยันขันแข็งมาก

ทิพย์ ทิพย์ได้เข้ามาประชุมในวันที่เลือกกันว่าสิบกลุ่มย่อยที่จะตั้งให้เด็ก ๆ ในค่ายจะชื่ออะไรบ้าง แต่ว่านั้นเป็นภาษาอังกฤษหมดเลย เราก็ไม่ชอบ คิดว่ายานี้มันต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักแน่ ๆ เลย ตอนนั้นรู้สึกไม่อยากทำแล้ว แต่ได้คุณพ่อให้กำลังใจ คุณพ่อบอกว่า “ทำไปเถอะ ใครทำคนนั้นได้” ก็เลยทำต่อ พูดได้เต็มปากเลยว่าที่มาทำตรงนี้ แรงผลักดันสำคัญคือคุณพ่อ ทิพย์ทำเพื่อคุณพ่อด้วย เพราะคุณพ่ออยากให้ทิพย์เรียนรู้อะไรในโลกภายนอก เพราะมันเป็นวิชาที่โรงเรียนไหน ๆ ก็สอนไม่ได้ คุณพ่อบอกว่าถึงแม้เราจะไม่เก่งเท่าพี่อาสาคนอื่น ๆ แต่เราก็ได้ทำประโยชน์และมีประสบการณ์ และนำสิ่งดี ๆ เหล่านั้นมาเป็นแนวทางในการทำงานต่อไป ขอเพียงทำตัวตนให้เล็ก อย่าอวดดีอวดเก่ง

ปลา ก่อนมาคิดว่าเราจะมาแค่เอ็นเตอร์เทนเด็กในค่าย ทำให้เขาสนุกกับกิจกรรมที่ทางเสถียรฯ จัดขึ้นเท่านั้นเองจริง ๆ แต่พอได้เข้ากระบวนการ KM แล้วทำให้รู้สึกว่ายานี้ดีเลยว่ายานี้ต้องการอะไร แล้วจะให้เราทำอะไรกับค่ายนี้

ไผ่ ก็ช่วยทำทุก ๆ อย่าง ใครใช้อะไรก็ทำ แล้วก็มีส่วนที่ช่วยออกความคิดเห็นในสิ่งที่ผู้ใหญ่เขาอยากให้เราแสดงความคิดเห็น

แล้วก็ใช้ประสบการณ์ที่เคยผ่านค่ายมมา บ้างมาช่วยเขาด้วย แล้วก็รู้สึกดีมากที่ได้ เข้ามาเป็นส่วนร่วมและทำประโยชน์ให้ กับค่ายนี้

หลังจากค่ายเปิดขึ้นในวันที่ ๒๐ จนถึงวันที่ค่ายปิดในวันที่ ๒๖ พวกเรา รู้สึกหรือได้อะไรจากค่ายนี้บ้าง ?

เฟื่อง หนึ่งในอย่างที่ได้จากค่ายนี้คือเรื่องของคน ก็อย่างที่ท่านแม่ธิ บอกตลอดระยะเวลาที่ทำค่ายว่าให้ดูตัวเอง ลดทิฐิ อย่ายึดตัวตน จากแต่ก่อนที่เราเห็นบางคนทำอะไรไม่เข้าตาเรา เราก็จะหมั่นไส้ คนนั้นคนนี้ แต่มีอยู่คนหนึ่งมานั่งฟังท่านพูดตอนสรุปท้ายวัน ก็ เลยนึกได้ว่าแต่ละคนอยู่กันมาคนละแบบ ถูกเลี้ยงมาคนละแบบ เข้าใจชีวิตและคิดอะไรกันคนละแบบ ย่อมทำให้มีลักษณะที่แตก ต่างกันไป เราจับไม่ได้ก็ปล่อย ๆ ไปบ้าง อย่าเอามาเป็นอารมณ์ มิฉะนั้นคนที่เครียดก็คือเราคนเดียว ลดไม่ได้หมดหรอกค่ะ แต่ ก็พยายามอยู่

ต้อยตึง กิจกรรม KM ที่ทำกันในค่ายทำให้เราสำนึกขึ้นมาทันทีว่า คนเรามันไม่เหมือนกัน คนนี้ก็เรื่องนี้ คนนั้นก็อีกเรื่องหนึ่ง ปัญหา ที่แต่ละคนพบมาก็ต่างกัน เราต้องมึ่วิธีการจัดการ การเข้าถึงแต่ละ คนที่ต่างกัน ทำให้เราปรับตัว และเข้าใจคนอื่นได้มากขึ้น

เฟื่อง KM ทำให้ประหลาดใจว่ามีเด็กมากมายที่กล้าเปิดใจเล่า เรื่องครอบครัวหรือว่าเรื่องอะไรก็ตามที่ตัวเองเจอเรื่องที่เป็นปัญหา ซึ่งเขาคงไม่สามารถมาพูดออกทีวีได้ หรือถ้าออกทีวีก็คงจะต้อง

โดนปิดหน้าเล่า หรืออยู่ในเงามืด แต่เด็ก
ที่มานั่งกับเรา พอเราบอกว่า เล่ามาเลย
นะคะ สบาย ๆ เขาก็เริ่มเล่า ๆๆ แล้วก็
ร้องไห้ เล่าแล้วก็บอกออกมาจริง ๆ บอก
มาหมดว่าที่บ้านเป็นอย่างนี้มันไม่ใช่ออย่างนี้
แล้วก็ทำให้เห็นว่าทุกอย่างมันโยงกันจริงๆ
พอไปรวมกับตอนแรกที่เรารู้สึกว่เด็กกลุ่ม

ที่เข้ามาเป็นเด็กกลุ่มที่มีจิตอาสา เพื่อองก็คิดว่าเขาต้องสมบูรณ์พอ
แล้วที่จะช่วยคนอื่น จะไม่ได้มองว่าเป็นเด็กที่ยังพร่องอยู่ในบางด้าน
เลยยิ่งแปลกใจว่าโอ้โฮ เก่งนะ ทำกันได้ขนาดนี้

ฝน รู้สึกว่าสนุกมาก คนมาเยอะกว่าที่คิด แล้วก็เหนื่อยมาก
ด้วย แต่ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกดีใจมากที่ค่ายนี้ประสบความสำเร็จ
เกินขนาดจริง ๆ สนุกมาก ได้เพื่อนใหม่พร้อมประสบการณ์ดี ๆ มาก
แล้วค่ายนี้ยังสอนให้ดูแลใจของตัวเองด้วย

ไผ่ ไผ่ทำงานนี้โดยที่มี ‘ความสุขเล็ก ๆ ในใจ’ อย่างมาก (มัน
เป็นประโยชน์ที่ได้ยินจากคุณยายจำอยู่บ่อย ๆ) แล้วก็รู้สึกว่าเวลา
ที่เราทำงานโดยมีความสุขเล็ก ๆ ในใจ เราจะไม่รู้สึคว่มันหนักเลย
ตรงกันข้าม จะรู้สึกว่ามีพลังเหลืออยู่ในตัวมากจริง ๆ

ปลา รู้สึกว่าได้รู้จักน้อง ๆ ที่มาจากคนละครอบครัว ต่างถิ่นต่าง
ฐานะ แต่พวกเราสามารถรู้จักน้อง ๆ ได้เร็วมาก ๆ ด้วยการทำ KM
ที่คุณยายจำจัดไว้ มันเป็นค่ายที่ไม่เหมือนกับค่ายอื่นเลยก็ตรงนี้
แหละ และมันก็ดีมาก ๆ ด้วย และการที่เราได้รู้จักกระบวนการ
KM ทำให้ได้รู้ว่าตัวตนของแต่ละคนเป็นอย่างไร และที่สำคัญ

อีกจุดหนึ่งของค่ายนี้ก็คือการดูแลใจของตัวเอง

ทิพย์ ตอนแรกคิดว่าค่ายตั้งเจ็ดวันใครจะมา เพราะมันนานมาก แต่ต่อมาก็คิดว่ากิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ มีอะไรดี ๆ หลายอย่าง ชอบตอนลอด KM เพราะว่ามันได้รู้ความรู้สึกข้างในของแต่ละคนว่าแต่ละครอบครัวก็มาอย่างแตกต่างกัน จากเด็กที่เคยมีปัญหาในตอนแรก ก็สามารถทำตัวให้ดีขึ้นมาได้ แล้วก็เป็นที่ปรึกษาในหน่วยต่าง ๆ ทำให้เรามีแรงจูงใจที่จะทำงานอาสาต่อไป

ตั๋ยตั้ง ส่วนของตังมันจะมีในส่วนของการทำความเข้าใจคนด้วย ช่วงเตรียมงานเราก็จะเหนื่อยกับงานเอกสาร แต่พอค่ายเปิด สิ่งที่เราเจอมันเปลี่ยนประเด็นจากเหนื่อยกับงานมาเป็นเหนื่อยกับคน แล้วแต่ก็โอเคเพราะที่ต้องกระทบกันก็เพราะต้องการที่จะทำงานให้ดีที่สุดไม่ใช่เพราะอคติหรือเรื่องส่วนตัว

แพน ไข่ มีเรื่องกระทบใจทุกวัน เพราะงานที่รับผิดชอบมันต้องติดต่อกับคน เขาไม่ได้ตั้งใจเรา เราไม่ได้ตั้งใจเขา ก็เป็นเรื่องได้ทั้งนั้น แต่แพนได้คาถาจากคุณยายจ๋า ก็คือให้ดูแลใจ กระทบ...แล้วไม่กระเทือน อย่าให้ใจกระเพื่อม มีสมาธิกับสิ่งที่ทำตรงหน้า ก็ดีค่ะ แต่แรก ๆ ก็พยายามนำดู เพราะทุกอย่างต้องเร็วหมด ก็เลยกระทบกันบ่อย ก็ต้องอดทน...

จู้ ผมเองทำงานประจำด้านหนังสือพิมพ์อยู่แล้ว น้องอีกสามคน (อาร์ต ตู๊กตา ตัน) ที่มาช่วยงานก็เรียนมาด้านสื่อสารมวลชนเหมือนกัน พอเข้ามาช่วย SOS มันก็เหมือนเอาสิ่งที่ตัวเองรู้ที่

ตัวเองมีนั้นมาทำประโยชน์มากขึ้น ตอนทำก็ไม่ได้คิดอะไรมาก ทำเต็มที่ นอนดึกกันก็ไม่มีใครบ่น แต่พอมองย้อนกลับไป...วันนี้มันรู้สึกว้า...โอ้โฮ พวกเรามีโอกาสได้ร่วมงานระดับชาติ มันภูมิใจมากที่อย่างน้อยเราก็เป็นอีกแรงที่ช่วยพรวนดินให้เมล็ดพันธุ์เหล่านี้

ปลา

นอกจากนี้ สิ่งที่ได้รับ ผมว่ามันมากกว่าบวกหนึ่ง คือบวกหนึ่งก็ว่ากำไร แล้วงานนั้นนอกจากจะได้ทำประโยชน์แล้ว ยังได้สัมผัสกับความอ่อนโยน ไม่เคยเจอที่ค่ายไหนมาก่อนเลย ประทับใจในกิจกรรมของคุณยาย โดยเฉพาะกิจกรรมภาวนากับนวด ผมสัมผัสได้ถึงความรักอย่างมาก แล้วที่สำคัญคือผมสัมผัสได้ว่าความรักที่มีต่อคนข้างหน้ามีอยู่จริง มีความสุขจริง ๆ

ค่าย SOS ยังจะดำเนินต่อไปเป็นเวลาสามปี ในฐานะที่เป็นคนทำค่าย อยากเห็น SOS เป็นอย่างไร ?

ฝน อยากให้ sos เป็นองค์กรที่มีเครือข่ายไปทั่วโลก แล้วช่วยเหลือเยาวชนในค่าย SOS ให้สามารถที่ดำเนินชีวิตได้ด้วยตนเอง **เพ็ญ** เคยเข้าค่ายมาหลายที่ สิ่งที่แทบจะทุกค่ายมีเหมือนกันคือมีกิจกรรมมากมายที่แตกต่างตามวัตถุประสงค์ของค่าย แต่สิ่งที่เหมือนกันก็คือ พอค่ายจบ ทุกอย่างก็จบลง แนวคิดที่ได้จากค่ายอาจจะอยู่กับเรา...แต่ไม่นานนัก แต่ค่าย SOS เป็นค่ายพิเศษ ที่มีแนวคิดหลักที่เข้มแข็ง ว่าอยากจะฝึกให้เด็กอยู่กับตัวเองได้ และมีตัวเองเป็นเพื่อนเป็นหลัก ถ้าเรื่องนี้สำเร็จ สิ่งเหล่านั้นก็จะไม่หาย

ไปไหน แต่จะติดตัวเด็กไปตลอด และนั่นก็เท่ากับค่ายประสบความสำเร็จมหาศาลแล้ว แคมป์ค่ายนี้ก็ยังเป็นค่ายที่ไม่โดดเดี่ยว เพราะเป็นค่ายที่มีพันธมิตรมากมาย กลุ่มพันธมิตรนี้เองจะทำให้ค่ายนี้ในอีกสามปีข้างหน้าประสบความสำเร็จอย่างต่อเนื่อง เพราะเหมือนมีแรงกระตุ้น มีกิจกรรมให้ทำต่อเนื่อง ทำให้เด็กไม่ลืมค่าย ไม่ลืมแนวคิดหลักของค่าย

ไพ ก็อยากเห็น SOS เป็นองค์กรที่คนข้างนอกเห็นแล้วอยากเข้ามามีส่วนร่วม อยากให้เป็นองค์กรที่เข้ามาแล้วทำให้คนข้างนอกที่เข้ามามีความสุขเล็ก ๆ ในใจกันไป

จู้ สามปีไว้มากสำหรับผม แค่มิเม่ลีดพันธุ์ที่ดีสักหนึ่งเมล็ดที่สามารถงอกเงยเติบโตเป็นไม้ใหญ่ที่มีพลังขับเคลื่อนสังคมได้ก็ยอดแล้ว การสร้างคนไม่ใช่เรื่องง่าย การที่เราสามรถบ่มเพาะ แลกหน่อเขาได้ ผมเชื่อว่ากำลังกายที่พวกเราลงไป รวมถึงกำลังเงินที่ลงทุนมันคุ้มค่ามาก

ทิพย์ อยากให้ต่อยอดอย่างไม่มีอุปสรรค ทำตรงนี้แล้วส่งต่อให้เยาวชนอื่น ๆ สืบต่อไปเรื่อย ๆ

แพน อยากให้น้องต่อยอดกันด้วยใจและการกระทำไปพร้อม ๆ กัน

ต้อยดี ตั้งอยากได้แค่จุดประสงค์พื้นฐานของค่าย อยากให้น้องรอด รอดด้วยตนเอง ไม่หวังมากให้ใครเป็นแรงผลักดันใคร ไม่หวังให้ต้องเป็นองค์กรที่แข็งแกร่ง ถ้าคนรอดที่ตัวก่อน

ฝน

คนรอบข้างก็จะรอดด้วย เขาสามารถช่วยตนเองได้...มันดีที่สุดแล้ว

ปลา อยากให้กระบวนการ KM ที่พวกเด็ก ๆ ในค่ายเฝ้าทำกันมาอย่างหนักมีการต่อยอดต่อกับทางรัฐบาลด้วยจริง ๆ และก็อยากเห็นรัฐบาลที่เข้ามาในค่ายเข้ามาทำงานจริง ๆ อย่างที่เขาได้รับปากไว้ แล้วก็ขอให้คนที่ทำค่าย SOS เจริญทั้งทางสติปัญญาและความคิดที่จะทำอะไรสักอย่างด้วยใจที่มีจิตอาสา

จู้ : เอกจิต สว่างอารมณ์ อายุ ๒๑ ปี จบการศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาเอกจิตวิทยาสังคม : เยาวชนอาสาสมัครเสถียรธรรมสถาน
ต้อยติ่ง : กรทอง กรมสุริยศักดิ์ อายุ ๑๘ ปี ปี ๑ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ : เยาวชนอาสาสมัครเสถียรธรรมสถาน

เฟื่อง : ถมทอง ทองนอก อายุ ๒๑ ปี ปี ๔ คณะวารสารและสื่อสารมวลชน สาขาหนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ : กองบรรณาธิการนิตยสาร 'สาวิกา'
แพน : สุชาดา หงษา อายุ ๒๑ ปี ปี ๓ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรม-
ริราช : เยาวชนอาสาสมัครเสถียรธรรมสถาน

ทิพย์ : ธิดิกานต์ แสงอรุณ อายุ ๑๗ ปี มัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภช
บางเขน : เยาวชนอาสาสมัครเสถียรธรรมสถาน

ปลา : วรรณรัตน์ ยาทิพย์ อายุ ๒๔ ปี จากภัทราวดีเรียเตอร์

ไผ่ : ไพลิน วิริยะวัฒนะ อายุ ๑๘ ปี ปี ๑ คณะอักษรศาสตร์ เอกภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์

ฝน : วรรณมล พริยถาวร อายุ ๑๘ ปี ปี ๑ คณะศิลปศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เปิดใจคนวัย L

‘กองบรรณาธิการ’

บ่มเพาะ: แลกหม้อ ต้อยอด

เมล็ดแห่งจิตวิญญาณ
Seeds Of Spirituality

nickname **L** team

ชื่อ _____

รุ่น S M **L**

ภาพพี่ชายของ SOS
๒๐-๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ เลดี้สรวงมสลาบ

แต่ละมุมมองของพี่ใหญ่

ถึงคราวของอาสาสมัครพี่ใหญ่ไซซ์ L เปิดใจในฐานะคนเบื้องหลัง เป็น ‘เจ็ดต้น’ นิด ๆ ‘เสียดต้น’ หน่อย ๆ ให้น้อง ๆ หนู ๆ เยาวชนเข้าค่ายกันอย่างสนุกสนาน ไม่ขัดข้องหมองใจ ถึงพี่ ๆ อายุรวมกันแล้วได้หลายร้อย แต่ก็ยังมีไฟไม่น้อยในงานค่าย ทุกคนตกปากรับคำว่า...บ่มเพาะ แดกหน่อ ต่อยอด...สามปีข้างหน้า ยังเจอกันแน่นอน (ชีวิตชีวิต !)

กาญจนา พุ่มพวย (พี่ข้าว)

กลุ่มบริษัท ‘วิริยะธุรกิจ’

เจ็ดทิวาหกราตรีที่เสถียรธรรมสถาน ได้มีโอกาสเห็นความเติบโตภายในของตนเอง ทีมงานและน้อง ๆ ที่มาร่วมค่าย รู้สึกถึงความ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และมั่นใจว่าก้าวต่อไปของคนที่ทำงานเกี่ยวกับเด็กไม่อ้างว้างแน่นอน

มีสิ่งหนึ่งที่... น่าสนใจ บ้านเราเมืองเรามีเด็กดีหลบซ่อนใน
ซอกหลืบเป็นจำนวนมาก ทำอย่างไรให้เขาเหล่านั้นมีโอกาสเติบโต
เช่น เมล็ดพันธุ์รุ่นแรก ดิใจ ภูมิใจ จนด้าวไปถึงความประหลาดใจ
กับหนุ่ม-สาว SOS พวกเขาเก่งมาก ๆ

อาวุธ สกุกกันย์ (ลุงอัน)

กราฟฟิค ดีไซน์เนอร์ เคยร่วมจัดกิจกรรมเยาวชนในประเทศสหรัฐอเมริกา

ผมเรียนรู้ว่าเมื่อเราฟังด้วย
หัวใจอย่างไร้อคติ จะได้รับความไว้วางใจ
เป็นรางวัล

และจากการทำงานกับเยาวชน
ผมสังเกตว่าบางคนแค่ฟังก็เข้าใจ
บางคนต้องทำตัวอย่างให้เห็น และบาง
คนอาจต้องจับมือทำ

เจนนิเฟอร์ คาร์เตอร์

อาสาสมัครจากรัฐซีแอตเทิล ประเทศสหรัฐอเมริกา

ฉันได้มีโอกาสจับเข้าคุยกับเยาวชน
ในทีมงาน SOS ว่าฝันอยากเห็น SOS เป็น
อย่างไร เยาวชนหลายคนตอบว่าอยากเห็น
SOS ได้ไปอยู่ในทุกที่ทั่วโลก ฉันเห็นความ
ตั้งใจของทีมงานเยาวชนที่มุ่งมั่น ฉันจึงเสนอ
ตัวที่จะทำให้ฝันของเยาวชนเป็นจริง และ
อาสาจะเป็นผู้หนึ่งที่ทำให้เยาวชนในประเทศ

ที่ฉันเดินทางไปถึงเข้าใจว่า SOS คืออะไร และฉันจะกลับมาประเทศไทยอีกครั้ง โดยขอร่วมเป็นทีมงาน SOS เพื่อการได้มีส่วนทำให้เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาเติบโตอย่างงดงามไปทั่วโลก

อภิฤดี จรุงพานิชย์เจริญ (พีเจี๊ยบ)

อาสาสมัครของเสถียรธรรมสถาน

ความคิดของเยาวชนในค่ายเปรียบเสมือนกระจกสะท้อนกลับหาตัวเราว่าเราทำอะไรที่เป็นประโยชน์แก่สังคม แก่แผ่นดินที่เราอาศัยอยู่บ้าง จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่จะทำงานเพื่อช่วยเหลือสังคมต่อไป

มนูญ จงวัฒนานุกูล (พีโอ)

อาร์ตไดเรกเตอร์ บริษัท สปิริวาล

เอ็นเตอร์เทนเมนต์ จำกัด

SOS project เป็นงานที่ทำให้ผมสนุกมากครับ และภูมิใจที่ได้ทำ

ฉัตรชัย เชื้อรามัญ (พีไช)

กลุ่มตาสับประรด

รู้สึกยินดีมากที่เห็นโอกาสของเด็ก ๆ ที่ผู้ใหญ่มอบให้ และเชื่อว่าเด็ก ๆ มีความสามารถและมีศักยภาพในการสร้างสิ่งที่ดีที่งาม เพียง

แค่ขาดโอกาส ก็อยากให้โอกาสเปิดกว้างขึ้นอีก เพราะมันเป็น การพิสูจน์อีกครั้ง ซึ่งแกนนำที่มาในค่ายครั้งนี้ไม่ได้ทำให้ผิดหวัง เลยจริง ๆ

สมหมาย นภาพรรณราย (พี่หมาย)

หัวหน้าฝ่ายกิจกรรมพิเศษ

บริษัท สปิรชาวล เอ็นเตอร์เทนเมนต์ จำกัด

ออกค่าย...ได้เพื่อน...มีเพื่อน...
สร้างสังคม...สังคมดี...เปิดโอกาส...เกิด
มุมมอง...ได้เรียนรู้...เห็นโลก...รู้จักตัว...
กล้าเสียสละ...เตรียมความพร้อม...สร้าง
ผู้นำ...สำนึกดี...ทำดี...สังคมดี...เพื่อนดี
...ค่ายดี ๆ...SOS

ศรินยา กองแก้ว (พี่ชั้น)

อาสาสมัครของเสถียรธรรมสถาน

เห็นอย่างชัดแจ้งถึงคำว่า ‘การทำงานคือ
ฐานแห่งการภาวนา’ เป็นคำที่ใช้กับจิตใจของ
ตัวเองได้ ได้ฝึกภาวนาในการทำงานที่ยุ่ง ๆ ริง
ไปวังมา แต่จิตใจไม่สับสนวุ่นวายไปกับมันด้วย
ยกเว้นตอนนั่งง่วงมาก ๆ จะเริ่มสติหลุด สติไม่
อยู่กับงานเหมือนเช่นเคย แต่ก็ได้รับคำชี้แนะ
จากคุณแม่และพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ ตลอด
เห็นประสบการณ์ชีวิตของคนหลาย

คน ทั้งน้อง ๆ และพี่ ๆ ที่เป็นอาสาสมัครสามารถเอาไปปรับใช้ได้
จิตใจที่ตัวเองมีส่วนทำให้ค่ายนี้สำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์
ได้เห็นน้อง ๆ เยาวชนที่เป็นคนดีอยู่แล้ว เป็นอาสาสมัครอยู่แล้ว
กลับไปทำดีได้โดยไม่ติดติ ยึดติ ถือติ แล้วทุกข์กับการทำดี แต่
ทำดีอย่างมีความสุขด้วยจิตที่คิดจะให้...

ทั้งหมดทั้งมวลนี้ก็...ซาบซึ้งค่ะ

สุนทนา ชูทอง (พี่เอ)

กลุ่มไม้ขีดไฟ

ชอบกระบวนการที่มีความแตกต่าง
เวลาคุณยายนำพานากับใจของตัวเอง มัน
ทำให้รู้สึกที่เราสัมผัสได้ถึงพลังที่คนอื่นส่ง
มาให้เรา เป็นกระบวนการที่ช่วยให้เด็กใน
ค่าย ละลายพฤติกรรมของตัวเองได้ดีมาก

สุภาภรณ์ ชาติโรจน์ (พี่เพชร)

สถาบันส่งเสริมการจัดการความรู้เพื่อสังคม

รู้สึกถึงพลังของกลุ่มเยาวชน
SOS ที่มีความพยายาม และความมุ่งมั่น
และได้เรียนรู้ว่าเยาวชนถึงแม้ตัว
เล็กแต่ก็เป็นเด็กพริกชี้หนู

สุนทร เกียรติธนากร (พีสุนทร)
อาสาสมัครค่าย SOS ทำวิดีโอฟรีเซ็นเทชั่น
โปรคิวเซอร์รายการโทรทัศน์

ไม่ได้เข้าไปสัมผัสมากนัก แต่เห็นว่าเด็กวันนี้เขาโตและเก่งกว่าเด็กสมัยก่อนมาก และก็ชอบทำสอนของคุณแม่ซีทีวีว่า ‘อะไรทำได้ก็ทำ’ ผมว่าดีมาก ๆ เลย และหวังว่าโครงข่ายสายใยใน ๖-๗ วันนี้จะเชื่อมกันได้อย่างแน่นหนาในต่อไป

ไจตน์ย ศรีวังพล (พีเล็ก)

ดีเจประจำคลื่น สวพ. FM 91
และอาสาสมัครของเสถียรธรรมสถาน

สวพ. FM 91 ของเราเป็นสถานีวิทยุที่เกี่ยวข้องกับข่าวสารอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะข่าวสารปัญหาของเด็ก ๆ เยาวชน รวมไปถึงครอบครัว

คอนเสิร์ตของค่ายเยาวชน SOS เป็นคอนเสิร์ตที่มุ่งพัฒนาเด็กให้มีตนเองเป็นเพื่อน สามารถพึ่งตนเองได้ และถ้าแข็งแรงพอก็ช่วยเหลือเพื่อนได้ด้วย เราเลยขอเป็นเครือข่ายเพื่อให้แนวคิดนี้แข็งแรงขึ้น และกระจายออกสู่สังคมอย่างกว้างขวาง

ช่อผกา วรรณานท์ (พี้อู๋)

อาสาสมัครของเสถียรธรรมสถาน

ผู้ดำเนินรายการโทรทัศน์ ‘นี่แหละชีวิต’

กว่าที่ ‘เมล็ด’ จะแตกเป็นยอด
ทุกเมล็ด...ต้องทำสิ่งที่เหมือนกันคือปลด
แอกตัวเองด้วยการแทงทะลุ ‘เปลือก’ ที่
เคยห่อหุ้มไว้

SOS เป็นค่ายมหัศจรรย์ เพราะ
ในยามที่เรา ‘บ่มเพาะ’ เมล็ดน้อง...แต่ ‘เปลือกพี’ ร่วงกราว
ขอบใจนะจ๊ะ

สุนทรีย์ คล้ายบัณฑิตย์ (พีแอม)

อาสาสมัครของเสถียรธรรมสถาน

ประสานงานโครงการ

‘จิตประกาศสรรตั้งแต่นอนอยู่ในครรภ์’

คุณยายจำสอนว่าเลี้ยงลูกเหมือน
ปลูกต้นไม้ เยาวชนในค่าย SOS ทำให้
แม่แอมมั่นใจจริง ๆ ว่า ถ้าเราให้สภาพแวด
ล้อมที่ดี และให้โอกาสที่จะเติบโตอย่าง
มีใจที่แข็งแรง เด็ก ๆ จะเป็นเมล็ดพันธุ์ที่
งดงามได้อย่างที่เราได้เห็นกันแล้วในค่าย SOS ครั้งนี้

คันสนีย์ ศีตะปิ่นย๋ เมอลเลอร์ (พีโก้)

อาสาสมัครของเสถียรธรรมสถาน

ดีเจรายการวิทยุ 'สาวิกา'

เด็กหรือผู้ใหญ่ไม่ได้ตัดสินที่อายุ หรือ ประสบการณ์ เด็กหัวใจผู้ใหญ่ หรือผู้ใหญ่ หัวใจเด็ก ก็มีให้เห็นถมไป คนเราทุกคนมีเด็ก ตู้อในหัวใจ เผลอเมื่อไรก็ออกมาอาละวาด

SOS คือโอกาสฟังสัญญาณจากใจของกันและกันเพื่อรักกันได้ ทั้งที่เราและเขายังเป็นเด็กบ้างในบางครั้ง

พรรณวดี อมรมณีกุล (พีจอย)

ผู้ประสานงานเยาวชนนานาชาติขอ'เสถียรธรรมสถาน

วันหนึ่งขณะที่ทำงานกันอย่างอีก เหมิ ได้โอกาสก็เลยแอบเสนอ motto ของทีมงาน SOS ด้วยความภูมิใจสุด ๆ ต่อคุณแม่ว่า “ที่ไหนไม่มีแสง...เราจะเป็นแสง ที่ไหนไม่มีน้ำ...เราจะเป็นน้ที่ไหน...”

คุณแม่ถามด้วยรอยยิ้มว่า “แล้ว ถ้าที่ไหนไม่มีปัญญาล่ะ”

เราก็...อึ้ง...กิมก็ “เดี๋ยวขอบ่มเพาะก่อนนะคะ”

เสียงอ่อยลงเล็กน้อย ถึงจะปัญญาอ่อน (เฮ้ย...ปัญญา น้อย) แต่การทำงานร่วมกันของทีมาอาสา SOS ก็ทำให้พบความจริงบางอย่างว่า ฟังตนเองได้ เป็นอิสระที่สุด...น้ำใจซื้อไม่ได้ด้วยเงิน...เพื่อนมีค่าเมื่อเราจนตรอก...ทุนไม่ใช่เงินแต่คือคน...ทุก

เมล็ดพันธุ์ที่แตกต่าง มีคุณค่าและความงามที่รอคอยการค้นพบ
หัวใจที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตนของคน
ตัวเล็ก ๆ มากมายพกวาดด้วยความมุ่งมั่นทำให้ค่ายนี้เกิดขึ้นและ
จบลงอย่างไม่เลือนหายไปจากใจ

เอกชัย ทิพย์ภักดี (พี่เอก)

โครงการ We Volunteer

เด็ก ๆ ได้เรียนรู้ซึ่งกันและกันโดย
การเรียนรู้จากภายในอย่างลึกซึ้ง ทุกคนได้
ปลุกต้นไม้แห่งความดีงามทางจิตใจและพร้อม
ที่จะแตกหน่อต่อยอดกับกลุ่มเพื่อน ๆ ที่มีจิตใจดวงเดียวกัน นอก
จากเด็ก ๆ จะได้ปลุกต้นไม้แห่งจิตวิญญาณของตัวเองแล้ว พวก
เขายังพร้อมที่จะปลุกต้นไม้หนึ่งล้านต้นเพื่อถวายเป็นพระราชกุศล
แด่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในวันที่ ๕ ธันวาคมนี้

พิกุล วิภาสประทีป (พี่บู๊)

นิตยสาร 'สาวิกา'

เหมือนพี่อู๋

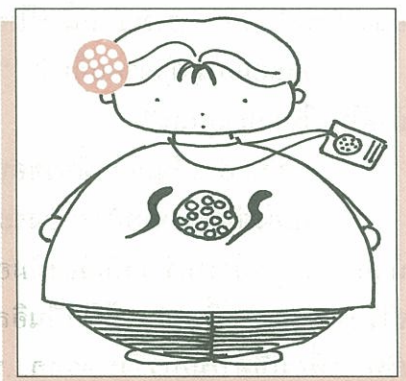
ที่แอม

ที่จอย

ผสมกัน

ล้านลา

ธรรมสวัสดิ์

ประทับใจ XL

‘กองบรรณาธิการ’

“เด็กที่มีจิตอาสา
ออกมารับใช้ผู้อื่น
มักเป็นเด็กดี
ทำดี

แต่ส่วนมากก็ยังคงทุกข์
เราจึงต้องช่วยคนดี
ที่ทำดี

ไม่ให้ติดดี ยึดดี

หวงดี ถือดี อดดี

เมาดี หลงดี มั่วดี

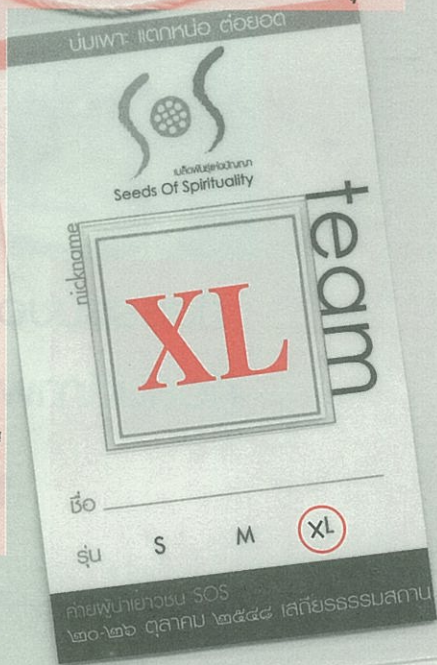
ทำดีให้ถึงที่สุดของดีคือปล่อยดี”

แม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุต

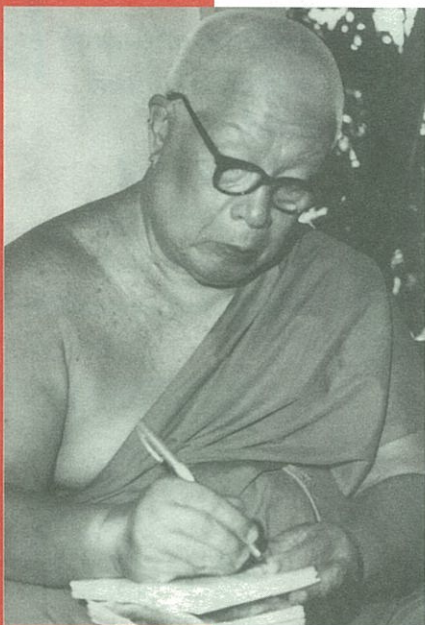

“ชอบชื่อ SOS
เข้าใจตั้ง
น่ารักดี”

ศ.นพ. ประเวศ วะสี

วาทะพุทธกาล

ศิลปะธรรมของยุวชน
คือสันติภาพของโลก

พุทธทาส วิมลปัญญา

เล่าสู่กันฟัง

‘แมลงบอปีกม่วง’

คน เยี่ยม ค่าย

SOS เสียงจากหัวใจของ
เยาวชนไทยจากค่าย ‘บ่มเพาะ แดก
หน่อ ต่อยอด’ ได้ถูกถ่ายทอดถึง
ทอไปสู่โลกด้วยความเป็นสากลใน
ทันทีที่ค่าย SOS ได้ต้อนรับอาคัน-
ตุกะซึ่งได้มาเยี่ยมค่าย และกลายเป็น
แรงบันดาลใจอันยิ่งใหญ่ของกัน
และกันเพื่อสานติภาพโลก

๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๘

พระภิกษุโพธิคุณ เจ้าอาวาสวัดธารน้ำไหล (สวนโมกข-
พลาราม) จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้เดินทางมาทำกิจกรรมที่กรุงเทพฯ

ก่อนกลับ พระอาจารย์ได้เมตตา
มาเยี่ยมเยียนเสถียรธรรมสถาน
ซึ่งวันนั้นเป็นวันที่องค์การยูเนสโก
ได้มีมติประกาศยกย่อง พระธรรม
โมษาจารย์ หรือ ท่านพุทธทาส
ภิกขุ ให้เป็นบุคคลสำคัญของโลก
และจะมีการจัดงานชาตกาล ๑๐๐
ปีของท่านในวันที่ ๒๗ พฤษภาคม
๒๕๔๙

และเมื่อได้รับรายงานเรื่องการดำเนินการปั้นรูปเหมือน
ของท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ท่านจึงเมตตาให้โอวาทและให้
กำลังใจว่า

“ท่านอาจารย์ได้กล่าวไว้ในวาระสุดท้ายของชีวิตว่า...ศีล-
ธรรมของยุวชน คือสันติภาพของโลก”

และ

“ขอให้การทำงานครั้งนี้เป็นการถอดรหัสคุณธรรมของท่าน
อาจารย์พุทธทาส ให้ศึกษาว่า...กว่าจะมาของท่านอาจารย์ในวันนี้
...ท่านใช้คุณธรรมอย่างไร”

๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๘

Gabreal Franklin ชาวอเมริกัน ซึ่งเป็นผู้ผลิตภาพยนตร์สารคดีเส้นทางการเผยแผ่พุทธศาสนาในโลก ได้เดินทางทั่วโลกเพื่อสัมภาษณ์ผู้นำชาวพุทธโดยล่าสุดได้เข้าเฝ้าเพื่อสัมภาษณ์องค์ทะไลลามะ ที่ธรรมศาลา

ด้วยการแนะนำของเพื่อนสนิทของเขา คือ Lindsey Wagner ดาราภาพยนตร์ฮอลลีวูด Gabreal ได้ขอมาสัมภาษณ์ท่านแม่ชีคันสนีย์ที่เสถียรธรรมสถานในเช้าวันอังคารที่สดใสวันหนึ่ง เขาได้เห็นกิจกรรมเยาวชน SOS ที่กำลังฟังกันด้วยหัวใจ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่มีมุมมองด้านจิตวิญญาณ เรียนรู้กับเพื่อนที่มีความต่างอย่างเปิดเผยและไร้อคติ สิ่งที่เห็นทำให้เขาประทับใจ และขอเก็บภาพเรื่องราวของเยาวชนค่าย SOS ที่กำลังบ่มเพาะสติปัญญาไปเผยแพร่ทั่วโลก

“ที่อเมริกาก็มีการจัดค่ายสำหรับเยาวชนมากมายเช่นกัน แต่ไม่เคยเห็นค่ายที่เน้นเรื่องจิตใจและสติปัญญาเข้ามาเกี่ยวข้องอย่างที่พวกคุณกำลังทำกันอยู่นัก จึงทำให้ค่ายเยาวชนนี้ไม่เหมือนที่อื่น ๆ ในโลก และน่าสนใจมาก”

๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๘

Dr.Laila Atshan กัลยาณมิตรชาวปาเลสไตน์ที่มีประวัติชีวิตน่าประทับใจ ด้วยความรู้ระดับนักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์กับการทำงานระดับนานาชาติเรื่องการสานสัมพันธ์ผู้หญิงเพื่อการคืนดี และลดความขัดแย้งในตะวันออกกลาง และการทำงานให้คำปรึกษากับเด็กและเยาวชนในเขตยึดครอง ซึ่งทำให้ท่านต้องเดินทางจุดตรวจผ่านแดนที่มีทหารประจำการทุกวัน เป็นเหตุให้ต้องเรียนรู้นូវหัวใจของเธอเปิดกว้างใสสว่าง แม้ว่าสายตาเริ่มมีตสนิทมาตั้งแต่อายุสิบขวบ ดร.โลล่าเดินทางมาเมืองไทยเมื่อรู้ว่าค่าย SOS กำลังจะเกิดขึ้น และเป็นการเดินทางคนเดียว

“*มฺรฮานัน*” (คำพิทททายภาษาอาหรับ) ดร.โลล่ากล่าวพิททายเยาวชนในค่าย เสียงเยาวชนมุสลิมตอบกลับทันทีในภาษาอาหรับ แล้วทั้งสองก็คุยกันสักพัก ดร.โลล่ากล่าวว่า

“*ไม่นึกเลยว่า จะได้พูดภาษาอาหรับกับเยาวชนไทยที่นี้ รู้สึกประทับใจมากคะ*”

จากนั้นล่ามอาสาสมัครก็เริ่มทำงานเสียงภาษาอังกฤษและ

ภาษาไทยสลับกันไป

“ข้าพเจ้าได้ทำงานกับผู้ผ่านเคราะห์กรรมทางสงครามในประเทศที่มีความยากลำบาก เราคงไม่อยากจะคำว่า ‘ผู้เคราะห์ร้าย’ เรามักใช้คำว่า ‘ผู้รอดพ้นมาได้’ ซึ่งหมายถึงบุคคลที่สามารถรอดชีวิตมาได้ ไม่ยอมจำนนกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเอง ถ้าเราอยากจนเราก็รอดพ้นได้เหมือนกัน เพราะอุปสรรคเรื่องเงินทองไม่ใช่เป็นอุปสรรคใหญ่โต สิ่งสำคัญอยู่ที่แรงบันดาลใจของเรา แม้แต่จะถูกทำร้ายจนต้องพิการ เมื่อเรารอดพ้นมาได้ เราก็จะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยความรักแม้แต่กับคนที่ทำร้ายเรา เราก็จะเห็นได้ว่าเราอยู่เหนือภาวะของสิ่งที่จะมากระทำเรา...”

“ในเวลาทำงานให้คำปรึกษาก็พยายามให้กำลังใจว่า ท่านเป็นผู้ที่รอดพ้นมาได้ เพราะฉะนั้นท่านต้องมีความหวังและต้องทำงานเพื่อชีวิตของท่านเท่าที่สังเกตมีสองอย่างที่ทำให้มนุษย์อ่อนแอ หนึ่งคือเรื่องของความกลัว สองคือความเกลียดชัง...”

“ในดินแดนที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่นั้น เราได้เห็นว่าการกลัวซึ่งทำให้เกิดมะเร็งที่กัดกร่อนจิตใจ เมื่อเราได้เห็นโลกกว้างมากขึ้น เราก็เรียนรู้ว่ามนุษย์ทุกที่ก็มีลักษณะเช่นนี้ และมนุษย์ทั้งหลายต่างมีความรับผิดชอบต่อกันในศักยภาพที่จะเยียวยาและช่วยเพื่อนมนุษย์และตัวเองให้รอดพ้นจากความทุกข์ และข้าพเจ้าก็ได้เรียนรู้อีกว่า เราไม่สามารถทำงานคนเดียวได้ อย่าไปกลัวกับความมืด แต่เราต้องรู้จักจุดเทียนให้ได้ และเชื่อได้ว่าในใจท่านตอนนี้มีเทียนอยู่ ท่านอาจมองไม่เห็น เหมือนที่ข้าพเจ้าไม่สามารถมองเห็นสิ่งที่อยู่ข้างหน้า อย่าลืมนะคะ จุดเทียนนั้นให้สว่าง รับรองเกิด

ปฎิหาริย์เน่ รักษาเทียนนั้นให้สว่างตลอดเวลา อย่าให้มันดับ และที่สำคัญ อาย่ยอมให้ผู้อื่นมาดับเทียนเรา”

ดร.โลล่าขออาสาสมัครห้าคนให้เดินออกไปนอกธรรมศาลา เมื่อเห็นสิ่งแรกที่สะดุดตาให้รีบวิ่งกลับมาเล่าให้เพื่อนฟังอาสาสมัครเหล่านั้นเล่าว่าเห็นอะไร เช่น เด็กนั่งเก้าอี้ ต้นไม้ สะพาน คนนั่งคุยกัน ดร.โลล่าพูดขึ้นว่า

“เราเห็นไม่เหมือนกัน สิ่งหนึ่งที่ทำให้ชีวิตเราดูสวยงามคือการเห็นความหลากหลายเหล่านี้โลกเราต้องมีความหลากหลายที่ทำให้เกิดความงามขึ้นในโลก ถ้าโลกนี้มีเพียงสีขาว สีดำ สีแดงอยู่ไม่กี่สี คงจะเป็นโลกที่น่าเบื่อมาก สิ่งที่ได้เรียนรู้ในฐานะเป็นคนตาบอดแล้วก็มีโอกาสได้เดินทางโลกกว้าง ทำให้เรารู้ว่าความหลากหลายในชีวิตเป็น สิ่งที่มีค่ามาก...

“บางทีคนตาบอดก็ถือเป็นอภิสิทธิ์ชนนะคะ ตอนเด็ก ๆ จะมีคนคอยดูแลและบอกว่า สิ่งไหนควรทำ สิ่งไหนไม่ควรทำ ซึ่งก็คล้ายกับการจำกัดบริเวณ แต่ในใจเรา เรารู้ว่าเราทำอะไรได้แค่ไหน เรารู้ว่ามันมีข้อจำกัดอะไรบ้าง หรือไม่มีเลย ฉะนั้นเวลาที่เราต่อสู้อะไรเราจึงเข้าใจและต่อสู้ด้วยความรักและอ่อนโยน หากข้าพเจ้าเป็นเยาวชนซึ่งมีพลังกำลังมากมายเหมือนท่านตอนนี้ ข้าพเจ้าจะบ่มเพาะสติปัญญาของต้นกล้าในปาเลสไตน์ให้เหมือนกับที่ท่านได้รับการบ่มเพาะมาแล้ว และไปแตกหน่อต่อ ยอดไปในที่ต่าง ๆ...

“แม้ข้าพเจ้าจะตาบอด แต่การได้มาอยู่ที่นี้ทำให้ข้าพเจ้าสัมผัสได้ถึงความรักของคนไทย รู้ได้เลยว่าคนไทยอบอุ่นและยิ้มแย้มดีมากระะ ขอขอบพระคุณ”

SOS NEWS

รายการวิทยุ

ขอเชิญร่วมจัดรายการ SOS Station สถานีแห่งความดี ความงาม ความจริง ได้ที่ สวพ. FM 91 ทุกวันอาทิตย์ ๑๐.๐๐-๑๑.๐๐ น.

โทร. ฟรีเข้ารายการ ๑๖๔๔

วิทยุสาวิกา : สื่อเพื่อชีวิตที่งดงามและเป็นอิสระ เครือข่ายสถานีวิทยุ มก. บางเขน ทุกวันเสาร์-อาทิตย์ เวลา ๐๙.๐๐-๑๐.๐๐ น. กรุงเทพฯ AM ๑๑๐๗, เชียงใหม่ AM ๖๑๒ , ขอนแก่น AM ๑๓๑๔, สงขลา AM ๑๒๖๙ หรือรับฟังได้ที่ <http://radio.ku.ac.th>

เว็บไซต์

www.sosstation.org สถานีแห่งความดี ความงาม ความจริง

www.sathira-dhammasathan.org เรื่องราวเกี่ยวกับเสถียรธรรมสถาน

www.sansanee.org เสถียรธรรมสถาน ภาษาต่างประเทศ

www.dharmastation.org สถานีแห่งธรรม นำใจเยาวชนให้ทำความดี

www.smustsay.com Sex Must Say เรื่องเพศต้องพูด

www.aboutdna.net DNA: Drink No Alcohol สายพันธุ์ใหม่ไร้แอลกอฮอล์

นิตยสาร

นิตยสาร สาวิกา ฉบับ SOS (Seeds Of Spirituality)

ติดต่อกับสื่อทุกประเภทของเสถียรธรรมสถานได้ที่
ปณ. ๑๔๒ จรเข้บัว กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐

เสถียรธรรมสถาน

ชอยวิชรพล รามอินทรา ๕๕ บางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐

โทรศัพท์ ๐๒๕๑๐๖๖๙๗ โทรสาร ๐๒๕๑๙๔๖๓๓

‘ความดี’... เรื่องนี้ต้องขยาย

วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ อันเป็นวัน
ปิดค่าย บ่มเพาะ แดกหน่อ ต่อยอด เมล็ด
พันธุ์แห่งปัญญา Seeds Of Spirituality :
SOS นั้น เป็นวันที่ www.sosstation.org สถานี
แห่งความดี ความงาม และความดี จากฝีมือ
ของเด็ก ๆ เยาวชน SOS ได้เปิดตัวขึ้นอย่างเป็นทางการ
ส่วนหนึ่งก็เพื่อเป็นที่พบปะพูดคุยปรึกษา
หารือกันและส่วนสำคัญคือเป็นที่ที่สามารถบันทึก
ความดีที่แต่ละคนได้ทำในแต่ละวัน แล้วกระจาย
ความดีนั้นออนไลน์ เพื่อจุดประกายและเป็นแรง
บันดาลใจให้คนทั่วโลกกระทำบ้าง เพื่อเป้าหมาย
‘เครือข่ายความดี ๖๐ ปี ๖๐ ล้านความดี น้อม
เกล้าฯ ถวายในหลวง’

แต่ละวันหน้าบันทึกไม่เคยว่างเว้นจาก
การเติมเต็ม ‘ความดี’ ที่ถูกส่งเข้ามา เพราะไม่มี
การจำกัดว่าจะต้องเป็นการกระทำที่ยิ่งใหญ่ ขอ
เพียงสิ่งที่ทำนั้นก่อความอุ่น ๆ ขึ้นในใจ และหาก

ความอ่อนน้อมแผ่ขยาย...กระจายให้คนรอบข้างได้...ก็จะยังเป็นเรื่องดี
และนี่คือตัวอย่าง 'ความดี' ที่นำมาฝาก หากอ่านแล้วคันไม้
คันมือ ด้วยก็มี 'ความดี' อยู่เต็มใจเช่นกัน ก็คลิกเข้าไปได้ที่ www.sosstation.org

พี่ ๆ น้อง เพื่อน ๆ ทั่วประเทศและทั่วโลกกำลังคอยอ่าน
'ความดี' ของคุณ อย่าเก็บ 'ความดี' ไว้ภูมิใจคนเดียวอยู่เลย

สวัสดีครับ ผมชื่อบอส ด.ช. ทินกร ดิวษ์ ชั้น
ประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนสัตยาไส จังหวัดลพบุรี เป็น
อาสาสมัครเสถียรธรรมสถาน อายุ ๑๒ ปีครับ ความดีของ
ผมวันนี้คือ เก็บที่นอน พับผ้าห่ม ช่วยแม่หมูเก็บตุ๋จัน
พอแล้วครับ นึกออกแค่นี้ก่อน คุยกับบอสบ้างนะครับ

น้องบอส จังหวัดลพบุรี ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๘ ๑๐:๐๙:๐๓

Dear All !

It is wonderful to be introduced to the Seeds of Spirituality. We all at the WYPS office in Bangkok are very fond of and love Mae Chee Sansanee and feel blessed to be a part of her initiative of bringing people together. Our office is working towards a similar pupose of bringing young leaders together to work towads our common goal of peace. Please visit our website or email me anytime you have any questions or comments.

Love & Peace, Ravina from World Youth Peace Summit

27 October 2548 17:06:16

ความคิดของฉันทันนี้

วันนี้ตอนเช้าสักกับดริมไปร่วมเสวนาในหัวข้อการเป็นอาสาสมัครในการอบรมที่ศูนย์สังเคราะห์คริสต์จักร (ถ้าจำไม่ผิดนะ) โดยพูดถึงการบ่มเพาะว่าทำไมถึงเป็นเราได้ในวันนี้ และความสุข-สิ่งที่ได้รับ

จากการเป็นอาสาสมัคร ลืออยู่ด้วยถึงแค่เที่ยงเนื่องด้วยติดธุระ... ธุระที่ว่าคือการกลับบ้าน เปิดวิทยุ ๙๗.๕ MHz ด้วยสัญญาณที่รับปกติเจประจํารายการไว้ว่า จะร่วมแสดงความคิดเห็นในเรื่อง “คิดอย่างไรกับวัยรุ่นและเยาวชนไทยในปัจจุบันนี้” ทันททีดีเจถามคำถามนี้ออกมา ฉันทกดโทรศัพท์ทันที ดีเจรับโทรศัพท์ที่ออกอากาศทันทีอีกเช่นกัน ทวนคำถามเดิม แล้วฉันทก็ตอบว่า “ในความคิดหนูคิดว่าวัยรุ่นไทยเป็นวัยที่มีความสามารถ กล้าแสดงออก สามารถทำอะไรดี ๆ กว่า

ผู้ใหญ่ด้วยซ้ำ ที่สายเมื่อก็บอกว่าวัยรุ่นไทยเป็นคนซี้เกียจ หนูถามหน่อยเถิดว่าซี้เกียจทุกคนไหมคะ คนที่เขาไม่ซี้เกียจก็มีมาก อย่างน้อยหนูคนหนึ่งละคิดว่าตัวเองขยัน แล้วในประเด็นที่ว่าวัยรุ่นไทยมีการจับคู่ (คูร์ัก) กันให้เห็นอยู่ทั่วไป วัยรุ่นไทยที่เขาจับกลุ่มทำงานเพื่อสังคมก็มีเยอะ อย่างที่งานค่าย SOS Seeds Of Spirituality ที่เพิ่งผ่านมา”

ดีเจถามต่อทันที “แล้วคิดว่าอะไรที่ทำให้สังคมมองวัยรุ่นในทางที่ผิด”

“สื่อในปัจจุบันที่นำเสนอที่นำเสนอในแง่ลบของวัยรุ่นออกมามากมาย ถามหน่อยเถิด ในแง่ดีมีตั้งเยอะไม่เสนอ ยกตัวอย่างเช่นเด็กไทยที่ได้เหรียญทองโอลิมปิก วันเดียวข่าวก็หายไปแล้ว พอเรื่องเด็กดีก็นำเสนอได้เป็นอาทิตย์” ฉันทตอบ

ดูดีเจจะพอใจในคำตอบจึงถามอีกว่า “นอกเหนือจากสื่อแล้ว

คิดว่าอะไรที่ทำให้ผู้ใหญ่มองวันรุ้นในทางลบ”

“ความคิดของผู้ใหญ่นั้นละค่ะที่มองวัยรุ้นไปในทางที่ผิด”
ดีเจเลยสรุปว่า “พูดง่าย ๆ คืออย่าเหมารวมไปเองว่จั้นละอะ
มีอะไรฝากถึงผู้ใหญ่บ้างไหม”

“ค่ะ อย่างมองวันรุ้นเพียงแค่การแสดงออกของเขา มันไม่ได้
หมายความว่าเขาเลว ดังนั้นตัวผู้ใหญ่เองต้องมองให้หลายด้าน”

ดีเจถามต่อว่า “สุดท้ายอยากฝากอะไรถึงเยาวชนบ้าง”

“หนูเชื่อว่าในเยาวชนทุกคนมีเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญาในใจ รอ
วันที่จะเติบโตและเบ่งบาน ตอนนี้เค้าอาจเดินในทางที่ผิด แต่จะมีสัก
วันที่เมล็ดพันธุ์ในใจจะเบ่งบานแผ่กิ่งก้านและแตกหน่อต่อไป” ฉันทตอบ

ดีเจพูดอะไรต่อจำไม่ได้ ประมาณว่าสรุปจากที่เราพูดว่าเป็นอีก
มุมมองหนึ่งที่ต่างจากคนอื่น...ประมาณนั้น เราก็เลยขอแทรกกว่าคือมี
เรื่องอยากจะทำประชาสัมพันธ์ “เชิญครับเชิญ”

“ก็ขอเชิญเยาวชน-วัยรุ้น ร่วมบันทึกความดี เพื่อเป็น ๖๐ ล้าน
ความดี น้อมเกล้าฯ ถวายในหลวงที่ www.sosstation.org”

สรุปความดีของฉันทในวันนี้ก็คือไปพูดเรื่องอาสาสมัครกับประ-
ภาครื่อง sosstation ไปทั้งจังหวัด...จบ

ปล. หัวโหมง คุยโทรศัพท์กับดีเจ เขาบอกว่าจะไปบอกให้ทุก
สถานีที่เขาจัดเลย (เขาจัดหลายสถานีค่ะ)

ลี จังหวัดอุดรธานี ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๘

๓๓๕ ต้นแรกที่พังงา

ต้มเองนะครับ (พังงา) ตอนนี่ที่พังงาลงปลูกต้นไม้ไปแล้วนะ
๓๓๕ ต้นเมื่อวานนี้เอง คาดว่าอีก ๑๖๕๐ ต้นจะลงปลูกในวันอาทิตย์
หน้านี้ ที่พังงาพวกเราตั้งไว้ที่ ๑๐,๐๐๐ ต้นนะครับ ใครเริ่มปลูกต้นไม้

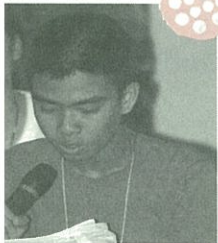
กันแล้วบ้าง บอกด้วยนะครับ^^ แล้วตอนนี้ใครทำกิจกรรมอะไรกันบ้างอะ บอกกันหน่อยนะครับ ตอนนี่พึ่งงามุงปลุกต้นไม้อย่างเดียวเลย เดี่ยวจะเอาโครงการมาให้ดูนะครับ เพื่อว่าใครจะเอาไปดูแบบ อ้อ ๆ ตอนนี่ที่พึ่งงาเดินทางกันเองอะนะ ใครอยากมาเที่ยวแล้วก็ร่วมทำโครงการกันบอกได้นะครับ^^ (เดี๋ยวหาวัดให้นอน) มีแอบน้อยใจเหมือนกันนิด ๆ แหละ แบบว่าไปของบประมาณแล้วจะมีใครให้อะ เลยต้องมาหางกันเองเลย...อิอิ แต่มะเป็นไร SOS ลู๊ ๆ เพื่อเป้าหมายของคุณยายจำหนึ่งล้านต้น

ต้ม จังหวัดพังงา ๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ๑๒:๒๕:๑๕

ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออก-นำยินดี

สัปดาห์ดีรับคุณยายจำ พี่ข้าว แม่ไก่ แม่แอม และทีมงานชาวค่ายที่น่ารักคู่คน สีมี่เรื่องรายงานความคิดปหน้า ตอนนี่สี่ได้ขออนุญาตผู้อำนวยการในการเปิดเพลงกายบริหารอย่างมีสติในเพลงดั่งดอกไม้บาน ท่านผู้อำนวยการก็อนุโมทนาสาธุ อนุญาตให้ทำทุกวันในเวลาเช้าแถวเคารพธงชาติ และในตอนนี้นักเรียนโรงเรียนอำนาจเจริญทุก ๆ คนร้องเพลงดั่งดอกไม้บานเป็นทุกคนแล้วครับ และในวันหน้าสี่จะมีภาพส่งไปให้ นะครับ...สี่ทนได้

สี่ จังหวัดอำนาจเจริญ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ๑๑:๐๗:๔๒

ความทรงจำที่ดี

ธรรมสวัสดิ์ทุกท่าน กระผม พงศกร มีวาสนา ยูวโฆษก (กลุ่มที่ ๑) ขอขอบคุณคุณยายจำ แม่ไก่ และพี่น้องชาวเสถียรธรรมสถาน

ทุกคนที่ได้จัดค่ายดี ๆ แบบนี้ให้เยาวชนได้มีหัวใจรักชาติ
ไม่ขาดสติในการดำรงตนในโลกยุคปัจจุบัน

เด่น อาสากรุงเก่าเพื่อการพัฒนา จังหวัดนครศรีธรรมราช

๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ ๒๓:๒๙:๕๐

สมัชชาคุณธรรม

หลังจากเสร็จค่าย SOS แล้วกระผมก็ไม่ได้กลับบ้านดอกครับ เนื่องด้วยมีภารกิจที่จะต้องเดินทางไปร่วมงานสมัชชาคุณธรรมที่ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ต่อในวันที่ ๒๘-๓๐ ตุลาคม แล้วเราก็ก็นั่งรถไปประชุมกันต่อ มีเพื่อน SOS หลายคนก็ไปที่นั่น วันที่ ๒๘ ก็ได้เข้าประชุมสมัชชา กระผมเข้าประชุมอยู่ในห้องที่เรียกว่าจิตอาสา เราแลกเปลี่ยนถึงประสบการณ์การอาสา ได้ขึ้นไปบนเวทีเพื่อสรุปผลการประชุมสมัชชา ได้คุยถึงนโยบายของรัฐบาลว่าควรเอื้อต่อการทำงานของอาสาสมัครน้อย เราเสนอไปสี่ประเด็น แต่ก่อนอื่นต้องบอกว่าจิตอาสาเราไม่ได้เรียกร้องอะไร เพราะคนที่ทำงานด้านอาสาเขาขอมไม่หวังผลตอบแทนอยู่แล้ว ดังที่คุณยายจำบอกไว้ว่าคนที่ทำงานจิตอาสาต้องยอมตนให้คนใช้ ฝึกตนเพื่อใช้คน และไม่รอให้ใครใช้ ส่วนไอ้ที่ขอรัฐบาล...ก็แค่อยากให้การงานอาสาสมัครงั้นและปลูกจิตสำนึกให้คนไทยมีจิตอาสามากขึ้นเท่านั้นเองนะ

ผมในฐานะประธานคณะกรรมการเด็ก และเยาวชนจังหวัดภูเก็ต (กลุ่มสมัชชาชาแก้ว) 'We Volunteer Phuket' ขอให้สัญญาว่าจะทำงานรับใช้คุณแผ่นดินต่อไป ถึงแม้เรียนไม่เก่ง ครูไม่ชอบ เพื่อนไม่รัก แต่ผมยังมั่นใจเสมอว่า สิ่งที่ผมทำไม่ผิด และจะทำต่อไป トラบไตที่ตันไม่ยังให้ออกซิเจนผมอยู่ และขอให้คนที่ทำงานอาสาจงมีความสุขให้สิ่งที่ทำ และทำให้ดีที่สุด เด็กอายุ ๑๗ ปีที่ล้มเหลวกับการเรียน

แต่ทำงานอาสาคนนี้เป็นกำลังใจให้เสมอ และอย่าคิดว่าไม่มีใครเห็น เราเห็นคนเดียวก็พอแล้ว ส่วนคนที่ยังไม่รู้ว่าจะทำอะไรที่เป็นงานอาสา แคง่าย ๆ ครับ ยิ้มให้คนรอบข้าง และมีความสุขอยู่กับปัจจุบัน เพราะปัจจุบันเป็นเวลาที่ดีที่สุด อดีตกลับมาไม่ได้ อนาคตยังไม่ถึง ทำดีต่อไป ทำดีต่อไป และทำดีต่อไป

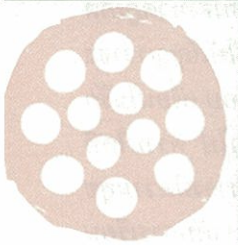
บอยบอย สมัชชาซากัว ๐๑

๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ๑๒:๒๒:๐๙

เรื่องที่เราปรารถนาจะทำ

พวกเราทั้งห้าคน ได้ระดมสมองกัน และมีความปรารถนาที่ตรงกัน คือต้องการแบ่งปันสิ่งดีที่ได้รับจากการมาเข้าค่าย SOS ที่เสถียรธรรมสถานให้กับเพื่อน ๆ และน้อง ๆ และต้องการจะแตกหน่อ ต่อยอดสิ่งดี ๆ นี้ให้กับเยาวชนด้วยกัน ด้วยการจัดค่าย MINI SOS ที่เชียงราย, จัดรายการเสียงตามสายหรือวิทยุโรงเรียนและวิทยุชุมชน, อยากทำภาวนาด้วยบทสวดก่อนรับประทานอาหาร และ

นั่งสมาธิก่อนขึ้นชั้นเรียนทุกเช้า และสร้างเครือข่ายให้กว้างขวาง
สาม นามย์, สุรัชย์ เวท, อัมพร นามย์, ทศนีย์ โสภอำนาญกิจ,
วิไลวรรณ ทองดี เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ จากโรงเรียน
บ้านห้วยไร่สามัคคี จังหวัดเชียงราย ๒๑ พ.ย. ๒๕๔๘

ลูกไก่ได้ชวนพี่ ๆ ชาว SOS บางคนไปเรียนร้อง
เพลงประสานเสียงที่โรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ
ทุกวันอาทิตย์ และสาเหตุที่ต้องไปซ้อมที่นั่นเพราะว่า
น้อง ๆ ที่ตาบอดจะได้ซ้อมร้องเพลงกับพวกเราด้วย สิ่ง
ที่ทำให้ลูกไก่ประทับใจก็คือพี่ ๆ ที่ลูกไก่ชวนไปนั้นจะ
กระตือรือร้นที่จะไปทำประโยชน์ทุกครั้ง และก็ให้ความ
เอ็นดูกับน้อง ๆ ตาบอดมาก ตอนนี้องค์โรงเรียนสอนคน
ตาบอดกรุงเทพยังต้องการพี่ ๆ อาสาสมัครมาช่วยสอน
การบ้าน สอนพิเศษ หรือไม่วิ่งเล่นกับน้อง ๆ หากเพื่อน ๆ พี่ ๆ
น้อง ๆ สนใจก็ติดต่อไปได้ที่โรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพค่ะ
มาลิสซา ชุ่มสา รองเลขาธิการสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย

๒๓ พ.ย. ๒๕๔๘

سلامัตฮารีรายอ

หวัดดีครับเพื่อน ๆ ชาวค่ายทุกคน สบายดีกันทุกคนนะครับ
ก่อนอื่นก็ต้องขอسلامัตฮารีรายอแด่เพื่อนชาวไทยมุสลิมทุกคนนะครับ
ก็ขอสันติสุขจงมีแด่ทุกท่านนะครับ วันที่ ๙ พ.ย. นี้ จินกับเพื่อน ๆ
องค์การนักศึกษาจะร่วมกันปลูกต้นไม้ (ต้นศรีตรัง) ซึ่งเป็นต้นประจำ
มหาวิทยาลัย เนื่องจากวันนี้เป็นวันรัฐสมิแล เป็นวันที่นักศึกษาและคณา
จารย์เดินทางมาถึงและประจำอยู่ที่นี้ ในอดีตใช้ศึกษาที่คณะแพทย์ฯ

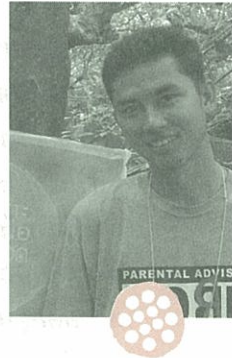

มหิดล เมื่อตึกที่ปัตตานีเสร็จจึงได้ย้ายมาที่นี่ครับ เขาจึง
ระลึกให้วันนี้เป็นวันรฐมิแล อีก ๑๘ วันฉันมีข่าวดีอีกอย่าง
จะมาบอกครับ โปรดติดตามตอนต่อไป ‘ตอนแม่เจ็บ’

คิดถึงเพื่อน ๆ ทุกคนนะครับ...พี่จิ้น

๓ พ.ย. ๒๕๕๙ ๑๘:๒๘:๐๖

สวัสดีครับคุณยายจ๋า และชาว SOS ทุก
คน ฟรุ้งนี้แล้วที่ผมจะดำเนินโครงการ
อบรมคุณธรรม จริยธรรมสู่การเป็นมุสลิมที่ดีให้กับนัก
ศึกษาชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
กิจกรรมนี้มีสองค่าย คือ ๒๕-๒๗ พ.ย. และ ๒-๔ ธ.ค.
๕๘ นี่เป็นอีกโครงการหนึ่งที่เกิดจากการบ่มเพาะของ
เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา ดูกำหนดการแล้วถ้าว่างก็ขอเรียน
เชิญร่วมโครงการนะครับ งานนี้มีผู้ใหญ่ใจดีร่วมโครงการ
มากมาย เช่น อธิการบดีมหาวิทยาลัยไปจน ถึงครูอาจารย์, กำนัน, ผู้ใหญ่
บ้าน, อบต. และจะมีน้องจาก รร. ในหมู่บ้านด้วย ทางมหาวิทยาลัย
ช่วยเงินทุน และชาวบ้านในชุมชนก็จะทำอาหารมาเลี้ยง กิจกรรมพิเศษ
มีดังนี้คืออันเชิญพระมหาคัมภีร์อัลกุรอาน โดยนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ บรร
ยายพิเศษเรื่อง ‘สู่การเป็นมุสลิมที่ดี’, สนทนาพิเศษเรื่อง ‘สายธารชีวิต
กว่าจะมาเป็นฉันในวันนี้’ กิจกรรม ‘ชีวิตนี้เพื่อแม่กับสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่
ได้ฝ่าเท้า’ สนทนาพิเศษเรื่อง ‘เพศศึกษากับนักศึกษามหาวิทยาลัย’
กิจกรรม ‘ยอมตนให้คนใช้ ผิดคนเพื่อใช้คน ไม่รอให้ใครใช้’

**นายสุริยา นิยมเดชา แม่็ก อายุ ๒๑ ปี กลุ่มยูวโฆฆก
ปี ๓ สาขาชีวประยุกต์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช**

๒๔ พ.ย. ๒๕๕๙

ธรรมศักดิ์

ปลุกให้ **รู้**

เท่ากันปัจจุบันขณะ

ตื่น

จากความหลับไหล

มัวเมา ประมาท ขาดสติ

และ **เบื่อกับงาน**

ด้วยธรรมะ

ในวิถีชีวิตประจำวัน

สองนาที่

ที่ใหม่...สด...ทุกเช้า

เพื่อเราทุกคน

ทาง...โมเดิร์นไนน์ ทีวี

เวลา ๐๖.๐๐-๐๖.๐๒ น.

ทุกวันจันทร์-ศุกร์

และทุกวันเสาร์-อาทิตย์ พบกับรายการ

“เส้นทางสร้าง”

เวลา ๐๖.๕๘-๐๗.๐๐ น. ทางไทยทีวีสีช่อง ๓

ปากการับเชิญ

'ครูเบ๊ต'

We are SOS ...YES !

“เราคือเมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา...อ๊ิบ
...อ๊ิบ...”

โอ้โฮ ! ได้มามีส่วนร่วมทำกิจกรรม
กับน้อง ๆ ผู้เยี่ยมไปด้วยพลัง วันนั้นกลับ
บ้านไปปีติจริง ๆ

เป็นวันที่มีค่าวันหนึ่งสำหรับครูเปิด
ที่คุณแม่ซันสนีย์ได้เมตตาให้โอกาสครูเปิด
เข้ามาสอนเดินกับกิจกรรมอันน่าตื่นเต้น ใน
โครงการ บ่มเพาะ แดกหน่อ ต่อยอด เมล็ด
พันธุ์แห่งปัญญา Seeds Of Spirituality
- SOS เป็นภาพที่ปีติจริง ๆ ที่ได้เห็นวัยรุ่น
เข้ามามีส่วนร่วมเป็นต้นกล้าแห่งสายธรรม
มันน่าอัศจรรย์ขนาดไหนที่เด็ก ๆ วัยรุ่นใส่ใจ
อาสามาเป็นเมล็ดพันธุ์แห่งธรรมมะ ครูเปิด
เคยเข้ามาเปิดเว็บไซต์ของเสถียรธรรมสถาน
พบภาพที่สวยงามของพระพุทธรองค์ที่ประทับ

นั่งสมาธิในป่าเซตวัน และมีคำบรรยายภาพ

“เสียงทุกเสียงเป็นเสียงเรียกจากธรรมชาติ

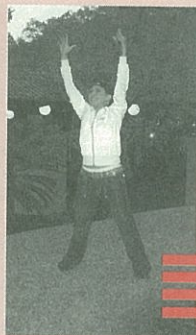
ให้เรากลับมาดูแลจิตใจ
เพื่อจางคลายจากความยึดมั่นถือมั่น
อันเป็นเหตุแห่งทุกข์
เสียงที่เจียบจากความยึดมั่นถือมั่นทั้งปวง

จึงเป็นเสียงที่ดังที่สุดในโลก”

แล้วพระพุทธองค์ก็ได้ทรงแสดงให้เราเห็นแล้วว่า การทำสมาธิ ‘หยุดนิ่ง’ เป็นตัวสำเร็จทุกอย่าง ครูเปิดประสบการณ์ด้วยตนเอง เพราะชีวิตและอาชีพของครูเปิดต้องอยู่

กับความติดตามของแสงเสียงของผู้ที่มีพรสวรรค์และพรแสวง อยู่ในคอนเสิร์ตมาเป็นสิบ ๆ ปี และเราก็ประคองชีวิตเราได้มาจนถึงวันนี้ วันที่ผู้คนเรียกเราว่า ‘ครู’ นำหน้า ก็เพราะเราหมั่นฝึกปฏิบัติ ดูแลจิตตัวเอง ไม่หลงไปกับสิ่งรอบข้าง ไม่อยากได้อะไรหรืออยากเป็น มีคนถามครูเปิดมากมายว่าคนเหวี่ยง ๆ อย่างครูเปิดมาเข้าวัดปฏิบัติธรรมได้อย่างไร... โถ ! คนอย่างเราสิต้องเข้าวัด ครูเปิดคิดเสมอว่าการเข้าวัด ฟังธรรมะ เห็นภาพพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติ ศึกษาคำสั่งสอนของพระพุทธองค์นั้น เราทำเพื่อเอามาตัดนิสัยของเรา นิสัยที่ตรงมาก นิสัยที่ยึดมั่น นิสัยที่จริงจัง ฯลฯ

อีกมากมายที่เราคิดว่าเราทำดีนี้หว่า มันเป็นภาพที่เรายึดมั่นในตัวเอง ภูมิใจในตัวเอง (กินไป) จนวันที่บุญเรามาถึง จากการมาส่งแม่ที่วัดแบบเสียไม่ได้ ใสเวยลอยเข้าวัด จนวันที่เรามีโอกาสนั่งสมาธิ ปล่อยวางจากสิ่งที่เราคิดวนเวียน อืมม ! เรามีสุข เราเห็นตัวเอง เราเห็นผู้คนรอบข้าง เป็นการเห็นแบบมีเมตตา กับตัวเองและผู้อื่น จากวันนั้นถึงวันนี้ ครูเปิดก็ยังคงปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิอย่างสม่ำเสมอทุกวันไม่ขาด ทำได้ดีบ้าง ไม่ได้ดีบ้าง แต่เราก็ยังคงหมั่นเพียรที่จะทำ เรารู้ว่าการหยุดนิ่งทำสมาธิดูแลจิตตนเองนั้นเป็นพลังให้เราสามารถออกไปเผชิญโลกวันนี้ได้อย่างสดชื่น กล้าแกร่ง เพราะสมาธิสติเราอยู่กับตัวเรา แต่ถ้าวันไหนประมาท ไม่มีสติอยู่กับตัว แล้วดันไปเจอกับความวุ่นวาย ผู้คนไม่ได้ดังหวัง โอ้โฮ วันนั้นเหมือนปาระเบิดเลย สติแตก แล้วยังไงล่ะ...ก็ต้องกลับมา นั่งเสียใจที่วันนี้เราหลุด เราทำร้ายตัวเองด้วยแรงโมโห เราทำให้ผู้คนรอบข้างเราหวาดหวั่น เศร้าใจ

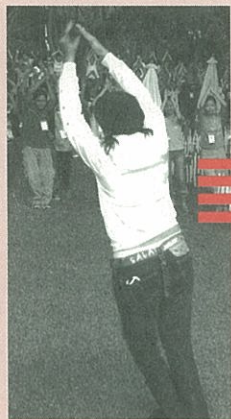
ครูเปิดจึงเริ่มรู้สึกได้ถึงการครองสติด้วยสมาธิ คนเรานี้ก็แปลกนะ มีคนสั่งสอนมากมายเรื่องการปฏิบัติสมาธิ เรื่องให้ดูแลจิต แต่มันเหมือนวัตถุมีค่าเหนือจิตใจ เราเดินเข้าหาทุกข์ กันได้ทุกวัน มันต้อง ‘บุญ’ จริง ๆ เลยนะถึงจะเข้าใจง่าย ๆ เข้าถึงง่าย ๆ นำภูมิใจกับน้อง ๆ วัยรุ่นวัยสดใสที่ได้อาสามาเป็นอาสาสมัคร มาเป็นธรรมทายาทให้กับพระพุทธศาสนา ครูเปิดมองว่าเมื่อ

ศาสนาเจริญ ภาพของเด็กถูกทอดทิ้ง ยา
เสพติด ครอบครัวแตกแยก แม้กระทั่ง
ความยากจนก็จะหมดไป โดยเริ่มที่ศาสนา
ยึดหลักธรรม อันหมายถึงข้อความปฏิบัติ
อย่างเช่นความยากจนจะไม่มี เพราะหลัก
ธรรมสอนเราง่าย ๆ ให้เรามีวิริยะอุตสาหะ
ไม่เกียจคร้าน ไม่เอาเปรียบ ในเบื้องต้นนี้
เราก็สามารถประคองชีวิตให้สามารถทำ
สัมมาอาชีพะ เป็นที่น่าคบหาทำการค้าด้วย
และมาถึงตรงนี้ เราก็อธิษฐานให้เราพบ

แต่บัณฑิต นักปราชญ์ จริง ๆ นะ ครูเปิดว่ามันต้องเริ่มจากศาสนา
เจริญ จึงอยากบอกน้อง ๆ ให้เรารู้จักอดออม ใช้เงินให้เป็นประ-
โยชน์ รู้จักทำบุญบำรุงพระศาสนา ครูเปิดเชื่อว่าเราทุกคนอยาก
มีโลกที่สวยงามสดใสอยากเห็นผู้คนที่มีความ
ไว้มาয়াให้เราสับสน อยากเห็นผู้คนที่มีความ
รัก ความอบอุ่นให้กัน อยากมีผู้คนที่มาก
ล้นที่พร้อมจะเข้าใจเมื่อเราอับจนอยากเห็น
ผู้คนที่น้ำใจหล่อเลี้ยงเพื่อนมนุษย์

ทุกอย่างมันควรเริ่มจากเราที่อยาก
เห็น อยากให้เป็นอะไร ขอให้เราพึงแสง
ธรรมช่วยส่องนำชีวิตให้เรารู้จักเป็นผู้ให้

ครูเปิด...วาเนสซ่า กัณฑ์โสภณ

ห้องแห่งลมหายใจ

'แมตงปอปีกม่วง'

เจ้าดอกไม้บานเจ้าเอย

บ่มเพาะ
แตกหน่อ
ต้อยอด

สุธาสิณี น้อยอินทร์ หรือ แม่ตี๋

ผู้หญิงคนหนึ่ง นับจากสำเร็จการ
ศึกษาจากคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ก็มี
ความตั้งใจที่จะทำงานเพื่อสังคมมาโดยตลอด

สุธาสิณี น้อยอินทร์ หรือ แม่ตี๋ ชื่อที่เด็ก
ติดยาเสพติด และเด็กติดเชื้อเอดส์ ตลอดจนเด็ก
กำพร้า ในความดูแลของ **มูลนิธิสุธาสิณี น้อยอินทร์**
เพื่อเด็กและเยาวชน รู้จักคุ้นเคยเป็นอย่างดี...คือผู้
หญิงคนนั้น แม่ตี๋และเจ้าหน้าที่กลุ่มเล็ก ๆ ทำงาน

อย่างท่วมเท แม้จะเหนื่อยยากเพียงใดก็ไม่เคยทอดอวย พลัง
กายพลังใจยังคงเกินร้อย จนกระทั่งวันหนึ่ง แม่ตีวลัมป่วยด้วย
โรคมะเร็งในลำไส้

ผู้หญิงเข้มแข็งคนเดิมเริ่มทบทวน...และถอดใจ หากทว่า
ได้ถูกชักชวนให้มาปฏิบัติธรรมที่เสถียรธรรมสถาน

และ ณ ที่นี้ แม่ชีคันสนีย์ หรือคุณยายจำที่เด็ก ๆ รู้จัก
ได้บอกกับแม่ตีว่า เราต้องยอมรับความจริง เราต้องเรียนรู้กับ
สิ่งที่เกิดขึ้นกับชีวิต เราต้องเรียนรู้ที่จะอยู่กับชีวิตที่มีความรักที่
เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข ในเมื่อเรามีลูกเล็ก ๆ อีกกว่า ๘๐ คน
รออยู่...และเด็ก ๆ ที่เฝ้ารอการกลับไปของแม่ตีวันนั้นเองที่ทำให้
แม่ตีลุกขึ้นสู้อีกครั้ง จากที่เดินหกลา...ก็มาเป็นเดินสามขา...
อาศัยไม้เท้า

หลายปีผ่าน...แม่ตียังคงทำงานอย่างหนักเพื่อความ
รอดของลูก ๆ และด้วยต้องการให้เด็ก ๆ มีประสบการณ์และมี
ทักษะในการใช้ชีวิต คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น แม่
ตีจึงมักส่งเด็ก ๆ ไปเข้าค่ายอยู่เนือง ๆ

และโครงการ บ่มเพาะ แดกหน่อ ต่อยอด Seeds

Of Spirituality SOS ก็มีโอกาสด้อนรับเด็ก ๆ สิบคนจาก
มูลนิธิสุทธาสินี น้อยอินทร์ เพื่อเด็กและเยาวชน ภายใต้การ
ดูแลของแม่ตัวและบุตรสาว น้องเกี้ยว พิชญ์สินี ขลุ่ยเงิน
เข้าวันแรกของการเข้าค่าย...

เด็ก ๆ ไม่กล้าสบตา บ้างหลบลิ้น หนีหาย...แต่ให้หลัง
ก็แอบมอง...อมยิ้ม...อยากรู้ไปเสียทุกสิ่ง

แต่ที่ ๆ ไม่ท้อ จับแก้ม ลูบหัว ชวนคุย เล่านิทาน แถม
ยังขอให้น้องร้องเพลงให้ฟัง

เย็นวันแรกของการเข้าค่าย...

เด็ก ๆ บอกแม่ตัวว่าพวกเขามีความสุข พี่ ๆ ที่นี่
คุยกับพวกเขา ยิ้มให้พวกเขา พวกเขามีตัวตนที่นี่

ตั้งแต่วันที่ ๒ ของค่าย เด็ก ๆ เลิกกระจุกตัวแล้วกระ-
จายไปอยู่ตามกลุ่มต่าง ๆ พวกเขายิ้มง่าย ไม่หลบตา

กระทั่งวันสุดท้าย...พวกเราต่างเสียน้ำตา และสัญญา
ว่า...เราจะมาพบกันใหม่...และจะไม่ลืมหกวันอันแสนดีนี้

ตัวแทนเด็ก ๆ ลูกซิ่นกล่าวลาด้วยรอยยิ้มและแววตา
ใสซื่อ

“หนูขอให้แม่ซีคันทนีย์และพวก
ที่ ๆ มีความสุขและมีความสุขต่อไปค่ะ”
รอยยิ้มเจือเอนดูปรากฏบนแก้ม
ผู้ใหญ่ทุกคน

แม่ตัวเอ๋ยคำลาด้วยน้ำเสียงมัน
คง “ที่บ้านของเราพูดเรื่องความตายเป็น
เรื่องธรรมดา แต่เราจะพูดเรื่องความรัก
เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ บ้านเราจะสอนให้เด็ก ๆ

เรียนรู้ที่จะให้ความรักกับคนอื่น ๆ ทั้งที่เราไม่รู้ว่าจะวันพรุ่งนี้เรา
จะยังมีชีวิตอยู่ไหม แต่เราก็พบว่าสิ่งที่เราทำทำให้เราผ่านพ้น
หนึ่งวันไปอย่างรวดเร็วโดยที่เราไม่รู้ตัวว่าเราผ่านมากี่วันก็เดือน
ก็ปีแล้ว แต่ทุกขณะจิตที่เราทำงาน เราระลึกถึงคำพูดของคุณ
ยายเจ้าตลอดเวลา ทุกครั้งที่เราพบความตายของเด็ก ๆ เรา
จะนึกถึงดอกบัวขาวสะอาดที่สระบัวของเสถียรธรรมสถานทุก
ครั้ง และเราจะพบเสมอว่าเมื่อเช้า...ขาวสะอาด พอบ่าย-เย็น...
มันแดง-แล้วก็เหี่ยวเฉาไป นี่คือความจริงที่เราต้องเรียนรู้...

“ทุกคน ณ ที่นี้อาจจะเห็นรอยยิ้มใส ๆ ได้ยินเสียง
หัวเราะ คำถาม คำตอบซื่อ ๆ แต่อยากให้เรียนรู้ว่านี่คือหนึ่ง
ชีวิตที่เป็นดอกไม้บาน...ที่วันหนึ่งจะต้องเฉาต้องร่วงโรย แต่หาก
พวกเรา ณ ที่นี้คือตัวแทนของพวกเขา คือตัวแทนของประเทศ
ชาติ วันหนึ่งประเทศชาติของเราจะไม่มีใครเลย ถ้าพวกเราไม่
เข้มแข็ง ไม่แกร่ง ไม่กล้าหาญ และไม่ลุกขึ้นมาสู้ ถ้าพวกเรา
เอาแต่สนุก ยังบริโภค ยังไหลตามกระแสของสังคม วันนั้น

เราจะไม่เหลือชาติ แล้วต่อไปเราจะไม่มีใครมากอดเราอีกแล้ว...

“สิ่งเหล่านี้จะทำให้เขาเข้มแข็งและแกร่งขึ้น ถ้าเด็กกลุ่มนี้ไม่ตาย...แล้วเขาโต เขาจะเป็นผู้นำของเด็ก ๆ อีกมากมายตามรอยเท้าของพี่ ๆ ทุกคนที่นี่ เด็ก ๆ เขาคุยกันเมื่อคืนแล้วให้สัญญากับแม่ตี๋ว่า เขาจะจำความดีความงามของพี่ ๆ ไว้ แล้วจะกลับไปเล่าให้น้อง ๆ อีกกว่า ๗๐ คนฟัง และเขาจะช่วยดูแลเด็ก ๆ ที่ถูกทอดทิ้ง เพราะพวกเขาไม่เคยคิดว่าตัวเองถูกทอดทิ้ง...

“วันพรุ่งนี้ของทุกคนมีค่าแต่พรุ่งนี้จะสำคัญได้ก็ตรงที่มีวันนี้ เราต้องรักกัน เพราะถ้าตายไปแล้วคือจบ แต่วันนี้อยากจะให้กลับไปกอดคนที่เรารัก กลับไปกอดคุณพ่อคุณแม่ ก่อนที่เราจะไม่มีเขาให้กอด”

ก่อนที่รถจะแล่นพา ๑๒ ชีวิตออกจากเสถียรธรรมสถานมุ่งสู่สถานีขนส่งหมอชิตนั้น น้ำตาของเด็ก ๆ หยดไหล... และทิ้งไว้เพียงรอยยิ้มในดวงตา และมีोन้อย ๆ ที่โบกลา...

แล้วเสียงของท่านแม่ชีคันสนีย์ก็คล้ายจะดังขึ้นอีกครั้ง ในมโนนึกของคนเขียน

‘ขอให้เด็ก ๆ ทุกคนกลับไปรดน้ำพรวนดินเมล็ดพันธุ์แห่งสติปัญญาในหัวใจ เราจะมีความสุขได้ก็ต่อเมื่อเรามีตัวเองเป็นเพื่อน ภูมิใจในตัวเอง...เด็ก ๆ อย่าร้องไห้ ขอให้จำไว้ว่า...เมื่อจิตสงบ...เราจะพบกันเสมอ’

ขอให้มีความสุขภาพพิศ ๆ และมีชีวิตที่สนุกสนาน...นะ
เจ้าดอกไม้บานเจ้าเอ๋ย...

สวีกา

สื่อ เพื่อ ชีวิต ที่ ง าม และ เป็น อิ ส ระ

ใบสมัครสมาชิก

สมัครเพื่อตัวเอง เป็นของขวัญ สมาชิกอุปถัมภ์เพื่อมอบหนังสือให้สถานศึกษาทั่วประเทศ

ผู้อุปถัมภ์ ชื่อ.....นามสกุล.....

อาชีพ.....วันเกิด.....บ้านเลขที่.....

หมู่บ้าน.....อาคาร/ตึก.....ชั้น.....

ซอย.....ถนน.....แขวง.....เขต.....

จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....

ผู้รับหนังสือ ชื่อ.....นามสกุล.....

อาชีพ.....วันเกิด.....บ้านเลขที่.....

หมู่บ้าน.....อาคาร/ตึก.....ชั้น.....

ซอย.....ถนน.....แขวง.....เขต.....

จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....

ขอสมัครเป็นสมาชิก 'สวีกา' สมาชิกใหม่ ต่ออายุสมาชิก

๑ ปี ราคา ๓๖๐ บาท

ขอสมัครให้ สมาชิกอุปถัมภ์ เป็นของขวัญ

๑ ปี ราคา ๓๖๐ บาท

วันที่สมัคร.....เริ่มรับฉบับที่.....ถึงฉบับที่.....

โดยได้แนบ ธนาณัติ ตัวแลกเงิน

เช็คธนาคาร.....เลขที่เช็ค.....

ส่งจ่าย **พล.จรเข้บัว** ในนาม **นางจันทนา จำวงศ์ลา** เสถียรธรรมสถาน ๒๔/๕ ซอยวัชรพล ถนนรามอินทรา ๕๕ แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐

หรือโอนเงินผ่าน **แม่ชีคันสนีย์** เสถียรสุด เพื่อกองทุนสวีกา ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขารามอินทรา บัญชีออมทรัพย์ เลขที่บัญชี **187-0-62624-7**

* ตั้งแต่ฉบับที่ ๗๐ เป็นต้นไป 'สวีกา' ปรับปรุงราคาใหม่ แปลงกายเป็น 'สวีกา' อดออม วันละ ๑ บาท เล่มละ ๓๐ บาท สมาชิกปีละ ๓๖๐ บาท

* สำหรับสมาชิกเก่า...จะได้รับ 'สวีกา' จนครบค่าสมาชิกที่ได้ชำระไว้แล้วค่ะ

* และ ๓๖๐ บาทจากค่าสมาชิก 'สมาธิ' ของท่าน นอกจากจะทำให้ 'สวีกา' หยิ่งร่ากอย่างมันคงแล้ว ยังจะทำให้ 'สวีกา' แดกหน่ออย่างงดงาม ไปสู่ 'สวีกาสิกขาลัย' โครงการเพื่อนักบวชหญิงและผู้สนใจ เพื่อสืบสานเจตนารมณ์ของการทำให้โลกนี้มีธรรมเป็นมารดาต่อไป

เสถียรธรรมสถาน

สาวิกาสิกขาลัย

ให้โลกนี้มีธรรมเป็นมารดา

โปรดสนับสนุน

สาวิกาสิกขาลัย

การศึกษาของผู้หญิงที่สนใจในธรรมทั้งหลาย

โดยผ่านบัญชี

แม่ชีคันสนีย์ เสถียรสุด เพื่อกองทุนสาวิกา
ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)

สาขารามอินทรา

บัญชีออมทรัพย์ เลขที่ 187-0-62624-7

ติดต่อสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

เสถียรธรรมสถาน

ขอเชิญผู้หญิงที่สนใจในธรรมทั้งหลายสมัครเข้าร่วม
โครงการ 'สาวิกาสิกขาลัย' ได้ที่เสถียรธรรมสถาน
๒๔/๕ ซอยวัชรพล ถนนรามอินทรา ๕๕
แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐
โทรศัพท์ ๐-๒๕๐๙-๐๐๘๕, ๐-๒๕๑๐-๖๖๙๗
โทรสาร ๐-๒๕๑๙-๔๖๓๓
www.sathira-dhammasathan.org

www.sansanee.org

ขอขอบคุณผู้สนับสนุนการเผยแพร่ธรรมะ

ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนา
พลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม

สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล

The Happy Family

โครงการสนับสนุนสถาบันครอบครัว

at office
Magazine for Office People

บริษัท แพน ราชเทวี กรุ๊ป จำกัด (มหาชน)
PAN RAJDHEVYEE GROUP PUBLIC COMPANY LIMIT

เพื่อนที่รู้ใจใกล้ ๆ คุณ
C.P. SEVEN ELEVEN CO., LTD. ๐๒-๖๓๘-๒๐๐๐

มูลนิธิ สิมตพงษ์
ร่วมสร้างสรรค์ ชีวิตทั้งดงาม และสงบสุข

กองทุนเจดีทีว จรัสศรี
การให้ธรรมะชนะการให้ทั้งปวง

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ
www.thaihealth.or.th

